

Muistoja
30-vuotisesta Lähetystyöstä

Muistoja
30-vuotisesta Lähetystyöstä

Kustantanut Suomalainen Evankelinen Lähetyshdistys.
Pohjan Tähdän Kirjapainossa. Fitchburg, Mass.
1920

ESIPUHE.

Tämän muistojulkaisun lähetämme ulos toivoen, että se saisi kansaamme palvella tekemällä tutuksi kallista lähetystyötä. Jumalan kunniaksi haluamme esittää tähkiä ja lyhteitä Jumalan pelolta 30 vuoden ajalta. On mahdollista, että ei ole kaikki asiat niin kerrottu kuin olisimme halunneet eikä kaikki tiedot ole meille saapuneet, vaan olemme voitavamme tehneet. Toimintamme on valtavasti kasvanut ja joka siihen haluaa tutustua voi sen parhaiten tehdä tämän kirjan kautta.

Toimitus.

JOHDANTO.

TULKAAT, kuulkaat, kaikki Jumalaa pelkääväiset, Minä ilmoitan, mitä Hän minun sielulleni on tehnyt. Ps. 66: 16.

Näin ihanasti ja innostuneesti Jumalan mies ilmoittaa Jumalan suuresta hyvyydestä itseään kohtaan. Kokemuksessa ja elämässä saadut Jumalan hyvyydet haluaa hän ilmituoda ja kertoa kaikille, jotka kuulla haluavat. Samoin mekin, laskiessamme ulos tämän pienen muistokokoelman, emme halua itsellemme kunniaa niittää. Kerromme vain mitä Jumala on tehnyt ja kauttamme toiminut. Olemme olleet Hänen kädesään aseita ja Hänen työvereitaan. Hän on ollut viisas ja taitava johtaja. Hänen on ollut suunnitelma ja tarkoitusperä, johon on pyritty!

Työmme alkua on hyvin vaikea määrittellä, sillä Herran työ on jatkuvaa. Hänen toimintansa on katkeamaton yhteys. Mutta kun emme voi kaikkia koota ja yhdistää, tyydymme siihen, että lyhyesti kerromme omasta osastamme. Evankelisen lähetys-työn alku voitaneen laskea alkaneen niistä valtavista herätyksistä, jotka aikoinaan kotimaassa valtavasti voittivat. Ja vaikka sielläkin joskus näytti siltä, että palava tuli oli sammunut, ei se sitä kuitenkaan ollut. Vaan aina löytyi niitä, jotka hiljaisuudessa toimivat ja työskentelivät Jumalan valtakunnan työvainioilla. Kun ne herätykset taas uudelleen virkosivat ja elpyivät, levisi niiden vaikutukset kauas länteenkin. Suurena tekijänä työmme alulle on jo mainitun ohella ollut amerikkalaisten uskovaisten palava rakkaus siirtokansaa kohtaan.

Noin yhdeksännentoista vuosisadan keskivaiheilla on suurempi suomalainen siirtolaisuus alkanut Amerikkaan, asettuen

enemmin asumaan maan keskivaltioihin. Niiden keskuuteen perustettiin ensimmäinen suomalainen seurakunta vuonna 1867, nimellä Ev. Lutherilainen seurakunta. Sen jäseninä oli paitsi suomalaisia, myöskin norjalaisia ja ruotsalaisia. Seurakunnan hoitajana oli norjalainen pastori. Tästä ensimmäisestä työn alusta on Herran työ kasvanut ja järjestäytynyt, toimien nykyään kolmena eri kirkkokuntana, lukuunottamatta useampia muita eri uskontoryhmiä.

Noin 30 vuotta sitten ei seurakuntia ja kirkkoja ollut kuin harvoissa paikoissa ja siten ei voitu evankeliumia saarnata, levittää joka paikkaan. Kertomusten mukaan vaikutti se kansamme rappeutumiseen ja ales paheiden valtaan joutumiseen. Tämän tähden herätti se amerikkalaisten uskovaisten huomiota puoleensa, joka vaikutti sen, että Congregational Home Missionin (Congregational Kotilähetysten) puolesta ja vaikutuksesta pyydettiin Suomesta saarnaajaa. Tämän kutsun tuloksena olikin, että Suomesta saapui nuori uskovainen saarnaaja FRANS K. LEHTINEN. Hän asettui työskentelemään kansalaistemme keskuudessa, Ashtabula Harborissa, Ohion valtiossa. Sieltä on työmme siten levinnyt ja laajentunut. Kansalaistemme keskuudessa on työmme tunnettu yleisesti EV. LÄHETYS-YSTÄVÄIN nimellä. Nimi on mahdollisesti aiheutunut siitä, että se on alkuun pantu Amerikkalaisen Koti-lähetysten toimesta. Lisäksi lienee siihen suuresti vaikuttamassa sekin, että usea saarnaaja ja monet uskovaiset ovat olleet Suomessa vaikuttavan Vapaan lähetysten vaikutusten yhteydessä.

Samaan aikaan kun F. Lehtinen alkoi työn jo yllämainitussa paikassa, oli mui-

takin työn tekijöitä, jotka alkoivat toimia kansamme hengellisen elämän hyväksi. Niistä on mainittava erittäinkin kolme, nim. pastorit K. F. HENRIKSON, ANDREW GROOP ja LUNDELL. Näiden miesten vaikutus on ollut koko ajan suurta ja siunausrikasta. Pastorit Groop ja Henrikson ovat mainitut melkein kaikissa nykyään toimivissa seurakunnan perustushistorioissa. Tuskinpa löytyy paikkaa, tai asutusta, joissa kansalaisiamme asuu, ettei nämä uutterat ja väsymättömät sielujen etsijät olisi käyneet. Tuskinpa paikkaa, missä ei heitä tunnettaisi ja missä heillä ei olisi rakastavia ystäviä. Uskon ja luottamuksen innoittamina etsivät nämä Herran viinimäen työmiehet kansalaisiamme, ja missä vain niitä useampia saatiin koolle, siellä he saarnasivat Jumalan elävää totuutta kehoittaen parannukseen ja uuteen elämään. Helppoa se työ ei ollut, monenlaiset vastukset olivat voitettavana. Kun ei ollut vielä kokoushuoneita ja kirkkoja, niin täytyi pitää kokouksia missä kulloinkin sai luvan. Sattuvasti siitä mainitaankin runosäkeessä, joka lausuttiin Fitchburgin Lähetysseurakunnan 25-vuotis-juhlassa, jossa sanotaan:

”Työ ensin oli kovin vaikeaa.
vaan miehet pastorin perässä
kulkivat tuolit selässä.
Ja huone missä luvattiin
siihen tuolit laskettiin.
Tietää sitten annettiin
ett’ kokoukseen tulla saa.”

Vaikeutta vielä lisäsi kansassa vallitseva muodollinen usko ja sen mukana aina seuraava pelko harhaoppisuudesta. Vaikka moni olisi mielellään tullut kokouksiin, niin sitä vastustettiin monta kertaa lapsellisillakin seikoilla. Monasti oli se vikana, kun ei papilla ollut papin kaulusta; milloin puuttui yksi tai toinen totuttu kirkollinen muotomeno. Pelättiinpä sitäkin, kun papit ja uskavaiset

rukoilivat polvillaan tai rukoilivat liian paljon. Mutta siitä huolimatta menesyi rukouksessa tehty työ, tuli voimakaat herätykset ja sieluja pelastui Herralle. Pelastuneiden ilo oli suuri, kuten uusi maailma avautui heidän eteensä ja innolla hekin ryhtyivät auttamaan siinä minkä voivat, jo alettua työtä. Mielellään he todistivat, paljon hekin rukoilivat ja niin kasvoi uskovaisten joukko joka päivä. Ihanaa on nytkin vuosien kuluttua, tavata vanhoja ja harmaantuneita Herran omia ja kuulla heidän iloisia muistojaan niiltä ajoilta.

Monia muitakin vastuksia ja hankaluuksia oli paljon, mutta nekin vähitellen voitettiin. Vähitellen alettiin perustamaan seurakuntia eri paikkoihin. Ensimmäisiä ja vanhempia seurakuntia ovat Ashtabula Harborin, Quincyn ja Fitchburgin seurakunnat, joista kaksi viimeksi mainittua viettivät 25-vuotis-juhlaansa nyt syksyllä 1920.

Näin pienestä alusta alkoi työmme. Ihme se on ollut meidän silmissämme, mutta Herran johdossa on se ollut mahdollista.

Vähitellen alkoi seurakuntain luku lisääntyä, kasvamistaan se kasvoi suuremmaksi yhteydeksi. Uskovaiset tunsivat saman hengen lapsia olevansa ja sentähden kapasivat yhdessä oloa. Yhteiseksi rakennukseksi sentähden pidettiin useasti lähetysjuhlia. Näihin juhliin kutsuttiin vieraita saarnaajia ja järjestettiin useasti juhlat monipäiväisiksi. Ne juhlat olivat rakennukseksi ja virkistykseksi uskovaisille. Moni syntinen niissä käydessään löysi itselleen rauhan ja sai pelastuksen sielulle. Niistä puhuttiin ja kirjoitettiin. Niistä luettiin ilmoituksia sanomalehdissä ja niin levisi tieto ja tuli tunnetuksi työ, joka muuten olisi mahdollisesti pysynyt tuntemattomana. Kaikki tämä valmisti tietä uusiin paikkoihin, mihin ei saarnaajamme muuten osuneet; sieltä tuli kutsuja ja pyyntöjä: ”tulkaa tännekin saarnaamaan ja kokouksia pi-

tämään.” Ja kun sinne mentiin, niin vaikka ihmiset ensin olivat arkoja ja varovaisia jo ylempänä mainituista syistä, haihtui pelko ja uusia voittoja aina saavutettiin.

Seurakunnissa, jotka näin syntyivät, oli ainoastaan vasta kääntyneitä. Voimme heistä sanoa hyvällä syyllä, että he olivat, kuten ensimmäinen seurakunta, josta meille Raamatussa puhutaan; heillä oli yksi sydän ja he olivat yhtä. Palava hengen tuli paloi jokaisen sydämessä, rakkaus keskenään oli eheä, ja ulottui ulkopuolisiinkin, vetäen heitä Herran armoihin.

Seurakunnissa oli ankara ja tarkka valvonta. Seurakunnan jäsenyyteen ei otettu muita kuin niitä, jotka avoimesti tunnustivat Herran Jeesuksen pelastajakseen ja itse halusivat seurakuntaan yhtyä. Varsinaisiksi jäseniksi pääsivät he vasta sitte kuin olivat olleet seurakunnassa jonkun aikaa kokelaana.

Jo mainitut Lähetysjuhlat vaikuttivat sen, että seurakunnat rupesivat kerran vuodessa kokoontumaan yhteisiin vuosikokouksiin, joissa saarnojen ja esitelmien ohella myöskin keskusteltiin työtä koskevista asioista. Yhteisiä päätöksiä työn eteenpäinviemiseksi tehtiin ja niitä sitte eri paikkakunnilla kukin voimiensa mukaan toteutti. Tämä taas itsestään johti lopulta siihen, että perustettiin yhdistys, joka nyt tunnetaan EV. LÄHETYSYHDISTYKSEN nimellä. Yhdistyksen perussäännöissä vuodelta 1900 sanotaan tästä liittoutumisesta:

”Me, Evankeliset Lähetysystävät Amerikassa, olemme sitoutuneet yksimielisesti voimiemme mukaan järjestämään ja kannattamaan Apostolisen tunnustuksemme ja Jumalan sanan mukaista seurakuntaelämää ja muodostaaksemme täydellisemmän evankelisen Lähetysyhdistyksen sekä levittääksemme elävää kristillisyyttä kansamme keskuuteen.”

Tunnustukseen hyväksyi yhdistys sääntöihin liitetyn yhdistyksen tunnustuksen:

”Tämä yhdistys tunnustaa Jumalan sanan, Vanhan ja Uuden Testamentin, olevan ainoan ja täydellisen ojennusnuoran uskolle, opille ja elämälle.”

Ja sen tarkotuksesta mainitaan:

”Tämän yhdistyksen tarkoitus on täydellisemmällä ja puhtaammalla järjestyksellä yhdistää kristilliset seurakunnat, levittää puhdasta evankeliumin valoa ja elävää kristillisyyttä, hankkimalla uskovaisia pappeja ja opettajia kansamme keskuuteen Amerikassa.”

Suuri askel oli nyt eteenpäin otettu, mutta tarpeen vaatima se oli. Se liitti hajallaan olevat seurakunnat yhteen ja pieniä kun vielä olivat, vaikutti liitto suuremman yhteyden tunteen. Samalla oli siitä se hyöty, että kasvavien tarpeiden ja laajenevan työn vuoksi paremmin voitiin toteuttaa suunnitelmat. Yhdistys onkin sen jälkeen keskeytymättä toiminut, pitäen kerran vuodessa kokouksiaan, järjestäen ne aina eri paikkoihin, joista on aina ollut toiminnalle yhteinen siunaus ja rakennus. Pienestä alusta on se kasvanut suureksi, joka nyt jo ulottuu itäisistä valtioista Tyynen meren rannikolle asti. Se on voittanut, mutta on myöskin kärsinyt tappioita. Sen ensimmäisiä suurempia töitä oli oman lehden hanke. Kolmasti se on sen alkuun pannut, ulos antaen sitä kuukausittain. Kerran sillä olikin yrityksessään menestymisen mahdollisuus. Silloin ilmestyi lehti ”TOTUUS” nimellä. Lehti ilmestyi silloin suurena ja oli sillä laaja tilaaja- ja lukijakunta. Mutta joistakin syistä se lakkasi ilmestymästä. Sen jälkeen yritettiin uudestaan ja pian oli lehti taas levittämässä kesken jäänyttä sanomaansa ”UUDEN TOTUUDEN” nimellä. Sekin yritys jonkun ajan kuluttua raukesi ja taas oltiin ilman lehteä. Mutta sydämällä paloi palava into ja kun muutamat uskavaiset perustivat lehteä kaivatessaan kustannus- ja painoyhtiön ”VALO”, tuli lehti taas esiin ”LÄHETYSYSTÄVÄIN” nimellä. Paljon teki

Valo yhtiö työtä kirjallisella alalla ja lehden hyväksi. Rakkaus ja into Herran työhön oli niin suuri, että vielä nytkin, vaikka Valo yhtiö on lakannut olemasta, monet uskavaiset kyynelsilmin muistelevat: "miten he myöhään yöhön pyörittivät koneita, työskennellen lehden hyväksi." Mutta näinkin suurten ponnistusten ollessa, pakoittivat olot lehden ja työn lakkauttamaan. Olisi nyt jo luullut, että ei enään lehti voi yritystä tehdä. Mutta niin ei käynyt; jo aikaisemmin oli yksityiset uskavaiset julkaisleet jouluksi "JOULU-VIESTI" nimistä julkaisua, se luovutettiin yhdistykselle. Yhdistys onkin sitä melkein jatkuvasti nyt julkaissut, jopa viime vuosien kuluessa antanut sitä ulos 4 kertaa vuodessa: Joulukuun, Pääsiäisen, Juhannuksen ja Elonkorjuu-viestinä. Kerran koettivat saarnaajaveljet lehtiyrittystä, ostaen Pohjan Tähti lehden ja painon, mutta sekin raukesi vähävaraisuuden ja kokemattomuuden tähden. Siinä yrityksessä tuli osanottajille suuri rahallinen tappio. Sen jälkeen on yhdistyksemme Lännessä piiriin kuuluvat seurakunnat yrittäneet lehteä "ASTORIAN SANOMAT", ostamalla sen entisiltä omistajiltaan. Sekin yritys näytti ensin lupaavalta, mutta raukesi lopulta, josta taas tuli rahallinen tappio mukana. Mutta kaikissa näissä ovat uskavaiset kestäneet suomalaisille ominaisella sitkeydellä. Vaikka niin monta yritystä on mennyt hukkaan, ei yhdistys sittekään ole ollut yhtään aivan ilman. Jo mainitut viestit ovat olleet koko ajan ja milloin yksi tai toinen kirjallinen teos on ollut lisänä.

Seuraava ja menestyksellinen suurempi työ on ollut Nuorisotyö. Lähetysyhdistyksen ansioksi on tietojen mukaan luettava ensimmäisen suomalaisen nuorisoseuran perustaminen tällä mantereella. Sekin alkua kohtasi ensin vastustusta, kerrotaan, että muutamat saarnamiehet olivat lausuneet kovia arvosteluja, jopa niinkin pitkälle, että perustettu nuoriso-

seura on paheiden pesä. Epäluulolla sitä katsottiin ja uskottiin ettei se työ menesty. Mutta se on siitä lähtien hitaasti ja varmasti kasvanut. Nykyään on seurakuntain yhteydessä nuorisoseuroja, joissa jäsenmäärä kohoaa jo toiselle sadalle.

Nuorisotyö on muodostunut eri yhdistykseksi Lähetysyhdistyksessä, toimien yhteishengessä kaikissa yhteistyötä koskevissa asioissa, pitäen vuosikokouksensa Lähetysyhdistyksen vuosikokouksen yhteydessä. Tunnusana on heillä Christian Endeavorin tunnus: "Kristuksen ja seurakunnan puolesta." Christian Endeavor liittoon kuuluu melkein kaikki seurakuntain yhteydessä toimivat nuorisoseurat, ottaen voimiansa mukaan osaa maailman laajuiseen nuorisotyöhön. Tien raivaajana on se ollut monissa asioissa, joita nyt toisetkin kirkolliset seurakunnat ja liitot seuraavat. Nuorisoyhdistys on innolla ottanut osaa kaikkeen ja loon ja hyvään. Yhteisyyden rakentamiseksi on se toimeen pannut kaksi kertaa vuodessa, sitte vuodesta 1916, (jolloin ensimmäinen suuri yhteinen konsertti pidettiin) yhteisiä laulu- ja soitto-konsertteja. Raamatunluku- ja sunnuntaikoulu-teksti-kortteja ja kirjoja on se julkaisut ja kustantanut. Lähetysmatkoja on se tehnyt seurakuntien yhteyteen kuuluviin lähetysasemiin. Lyhyesti lausuttuna, toimii tämä kallis työ uskollisesti tunnussanojensa toteuttamiseksi.

Yhdistyksemme yhteydessä on vielä Sunnuntaikoulu yhdistys, josta mainitaan samoin kuin muistakin työhaaroista eri kirjoituksessa. Suuri on sekin työ, mitä se tekee sunnuntaikoulujen hyväksi. Omasta piiristä on sen työ jo ulottunut ulkopuolellekin, kauas kotimaahamme asti. Vuotuisia sunnuntaikoulukonferensseja on pidetty säännöllisesti näihin asti. Niistä on ollut suuri hyöty opettajille ja kouluille, sekä koko työille.

Naistemme toiminta seurakunnissa on kasvanut, ompeluseuroista alkunsa saa-

neena; ensin paikalliseksi sisarliitoksi, kunnes viimeisessä vuosikokouksessa hekin muodostivat yhdistyksemme yhteydessä yhdistyneen SISARLIITON tarkoituksella toimia yhdessä kaikissa suuremmissa yhteisissä asioissa. Kehdossaan tämä liitto vielä nyt on, mutta ei ole mitään syytä epäillä, etteikö sekin ajan mukana kehity ja kasva yhdeksi vaikuttavimmaksi osaksi työssämme.

SAARNAAJA-LIIITTO on toiminut vuosikaudet keskinäiseksi rakennukseksi ja työn eduksi, kokoontuen aina tuon tuostakin yhteen eri seurakuntien piireissä ja järjestäen kokouksiensa yhteyteen myöskin tilaisuuksia, joissa on voimakkaasti Herran totuuksia julistettu.

Monia muita eri toimia olisi vielä mainittava, tuloksina yhdistyksen kasvamisesta ja kehityksestä. Mutta ne ilmenevät eri seurakuntien kertomuksissa, jotka kirjassamme esitetään, joten lukija voi niistä itselleen koota täydellisemmän kokonaiskuvan.

Työmme Lännessä valtioissa alkoi melkein samoihin aikoihin kuin työmme idässäkin. Sen alkuun panijoina etupäässä on Wermlannin suomalainen pastori Johannes J. Lundell. Opiskeltuaan ensin Chicagon Theologisessa seminaarissa, meni hän Suomeen opiskelemaan suomenkieltä. Sieltä palattuun ryhtyi hän innolla ja tarmolla työhön kansamme keskuudessa. Samaan aikaan kuin hänkin, vaikutti pastori Henrikson ennen kouluun menoaan. Hän otti osaa merimieslähetystyöhön, avustaen pastori Tarkkasta, sekä vaikuttaen itsenäisestikin monissa eri paikoissa. Näiden uskossa toimivien veljien työ oli suureksi siunaukseksi kansallemme ja antoi alun työille, joka siitä lähtien on katkeamattomana jatkunut tähän asti.

Suurena tekijänä lännessä oli myöskin uuttera kirjallisuutemme ja Raamatun levittäjä Antti Ojala. Tultuaan kääntymykseen, tunsikin hän kehoitusta kansamme pelastustyöhön. Kirjalaukkuineen

teki hän useampia matkoja äärimmäiseen länteen. Ensimmäinen matkansa tapahtui vuonna 1900. Sitten toisilla matkoillaan on hän käynyt British Columbiassa, Nanaimon saarella ja Douglas Alaskassa asti. Väsymättömästi teki hän työtä, etsien kansalaisiamme joka paikassa, levitti kirjallisuutta, saarnasi ja todisti Herrastaan uskollisesti.

Mutta kaikelle tällekin työille tuli vastustusta, kuten muillekin, silloin Australiasta saapuneen Matti Kurikan uskon vastustuksesta. Paitsi puheissaan ja luennoissaan vastusti Matti Kurikka myöskin kristillisyyttä, "Aika" lehden kautta. Siihen lisäksi liittyi vielä eri kirkkokunnat vaikeuttamaan lähetystyötä.

Varsinainen työmme menestyksellisen alun niinkutsutussa Villissä lännessä, voimme kuitenkin hyvällä syyllä sanoa alkaneen niiltä ajoilta, kuin Antti Ojala oli päättänyt idässä opintonsa ja tuli papiksi vihityksi. Hän muutti asumaan Portland, Oregoniin vuonna 1909. Tämä antoi intoa ja uutta eloa laimentuneeseen hengelliseen työhön, kaikissa uskonnollisissa suunnissa, herättäen eloon virkeän toiminnan, josta on ollut hyötyä kaikille.

Sitten on eri saarnaajien ja pastorien vaikutuksesta jatkunut herätystyö. Seurakuntia syntyi useampiin eri paikkoihin ja lähetysasemia avautui, kuten jo olemme edellä maininneet, on työmme levinnyt Tyynen meren rannikoille asti. Vaikeaa ja kovaa on työmme siellä ollut. Parhaamman kuvan voimme siitä antaa, lainaamalla otteen erästä kirjeestä, jossa sanotaan: "Saarnaajilta lännessä kysytään terästyä luonnetta ja uhrautuvaa mieltä. Siinä lienee syy, miksi niin moni saarnaaja on lännessä jättänyt ja mahdollisesti tulee niin vastakin tekemään."

Vuonna 1915 perustettiin lännessä seurakuntien kokouksessa "LÄNNEN LÄHETYSLIITTO", joka on yhteydessä LÄHETYSYHDISTYKSEN kanssa kai-

kissa sen pyrinnoissä. Liittoon kuuluu useita seurakuntia ja lähetysasemia. Asemienkin hoito on lännellä paljon vaikeampaa, kuin idässä. Sillä pitkät välimatkat ja vaivaloiset matkustukset vaikeuttavat ja tekevät työn hankalaksi.

Keskilämmen työ on edistynyt suuresti saarnaajakoulumme vaikutuksesta, joka usean vuoden oli Chicagossa, Ill. Koulun oppilaat, erittäinkin kesäisin toimivat eri paikoissa ja tekivät saarnamatkoja talvisin. Se teki työtämme yhä enemmän tunnetuksi ja suosituksi. Mitkä tulokset siitä työstä ovat, tulee varmasti tulevaisuus näyttämään. Varmoja kuitenkin olemme, että niin kauan kuin työ on Herran omaa ja Hänen johtamaansa, on sekin saava varman jalsijan.

Mainitsemme vielä, että suurimmat ja vakituisimmat työalamme ovat seuraavissa paikoissa: Idän valtioissa, Ashby, Ashburnham, Allston, Fitchburg, Gardner, Hubbardston, Lanesville, Maynard, Norwood, No. Abington, Quincy, So. Carver, West Wareham, West Barnstable, Wellfleet ja Worcester, Massachusetts valtioissa; East Jaffrey, Harrisville, Ipswich, Milford, Marlboro, Newport ja No. Brookline New Hampshiren valtiossa; West Paris, Harrisville, Thomaston, y. m. paikkoja Mainen valtiossa; Pawtucket Rhode Island valtiossa; Collinsville y. m. Connecticut valtiossa; Brooklyn, Staten Island y. m. New Yorkin valtiossa; Englewood, N. J. valtios-

sa; sekä useita lähetysasemia, joissa työtä pidetään vireillä. Ohion valtiossa merkittävimmät paikat: Ashtabula, Warren, Conneaut ja Cleveland; Michiganin valtiossa Lewiston ja Grayling; Minnesotassa Duluth, Midway ja Cattle River; Illinoisin valtiossa Chicago; Washingtonin valtiossa Seattle, Shucegreek, Issaquah, Lincoln, Greek, Rochester, Eglon, Winlock, Salmon Creek, Independence, Kalama, Nasel, Brushprairie, Kelso ja Aberdeen y. m.; Oregonin valtiossa Portland ja Astoria; Californiassa San Francisco, Sanoma, Reedley, Berkeley ja Los Angeles. Luetellut ovat tärkeimmät, mutta sen ohella aina avautuu uusia asemia, joskin tapahtuu niinkin että entisiä lakkaa.

Jäsenmäärä yhdistyksessämme nousee nykyään jo tuhatluvuille. Toiminnassa käytetty rahamäärä voidaan myöskin laskea tuhansissa ja omaisuuden arvo kohoaa jo kymmeneen tuhansiin dollareissa.

Osanotto muiden kansallisten seurojen ja yhdistysten kanssa on viime vuosien kuluessa tullut vilkkaammaksi, yhteistunne, ymmärrys ja rakkaudellinen toistensa ymmärrys, kasvaa aina kasvamistaan, josta luonnollisena seurauksena on suosion ja ystäväjoukon kasvaminen meidänkin työtämme kohtaan.

Lopuksi voimmme liittää, että:

Ihme se on ollut meidän silmissämme, mutta Herralle se on ollut mahdollista.

A. K.

BARABBAAN SOVINTO-OPIN TEORIA.

C. I. Scofield.

BARABBAS oli tuomittu kuolemaan. Kukaan ei ole koskaan kysynyt tämän tuomion oikeudenmukaisuutta. Hän oli kapinoitsija, rosvo ja murhaaja. Ja nyt oli hän joutunut voimakkaan lain kouriin, hän oli suljettu kuoleman tuomion alle. Hän ei ollut tutkinnon, vaan kuolemantuomion alla. Hän ei odottanut oikeuden käyntiä, vaan teloitusta. Hänen ainoa odotuksensa oli hirveä ristikuoleta. Hän tiesi mitä se tarkoitti; pitkät tunnit sanomattomia tuskia, kädet ja jalat lävistetty pitkillä nauvoilla, ranne- ja olkanivelet pois paikoilta vääntyneinä ruumiin ollen riippuvassa asennossa, polttava sammumaton jano, ja ympärillä pilkallinen ja herjaava roskaväki. Koko hänen elämänsä horisontti kutistui tähän. Ainoa kysymys oli milloin. Tähänkin alkoi tulla vastaus. Vanginvartijat varustavat kolme ristiä. Oi! hän hyvin tietää ne kolme koloa kovassa kalliossa Pääkallon paikalla. Onko yksi näistä risteistä hänen? Tämä ajatus saa hänen tajuntansa sammumaan. Sitten hänelle sanotaan: Sinä tulet kärsimään aamulla. Kaksi miesmurhaajaa tulevat kuolemaan hänen kanssaan, mutta hän, suurimpana pahantekijänä, saa korkeamman paikan, se on keskimäinen risti.

Tulee yö. Mutta se on häiriöllinen yö. Vankilassakin havaitaan, että jotain harvinaista on tekeillä. Sekava melu, kirkunta, jalkain kopina, tunkeutuu paksujen vankilan seinien sisäpuolelle. Barabbas mykkänä ihmettelee mitä tämä mahtanee tarkoittaa. Mahdollisesti toinen kapinoitsija samallinen kuin hän, kurja houkkio, on ruvennut vastustamaan majesteetillista järkkymätöntä lakia. Mutta yö vähitellen kuluu pois ja päivä alkaa valjeta — hänen viimeinen päivänvalonsa. Ja nyt hän kuulee aske-

leet, avain kääntyy lukossa, hänen van-kihuoneensa ovi aukeaa. Mutta, juuri hänen ponnistaessa voimiaan sitä rangaistustuomiota varten, joka häntä odotti, hän kuuli ilahduttavat sanat: Olet vapaa! Olet vapaa! Barabbas; toinen ottaa sinun paikkasi; toinen kuolee edestäsi kahden miesmurhaajan keskellä.

Barabbaan tultua vankilasta vapauteen, kirkkaaseen auringon paisteeseen, oli joukkue jo alottanut matkansa Pääkallon paikalle. Ja nyt, jollei koskaan ennen, mahtoi hänessä herätä halu tulla tietämään kuka se on, joka kuolee hänen edestään. Jokainen voi helposti kuvitella miten innokkaasti Barabbas seurasi tuota joukkoa nähdäkseen sen ihmisen, joka kuoli hänen sijaisenaan.

Olisi voinut olla mahdollista että Barabbas vasta ennätti näkemään sijaisensa kun hän oli jo naulattu ristille ja risti pystytetty — Barabbaan risti — kantaa tuota hirveää kärsimyksen taakkaa, joka kuului Barabbaalle. Tietysti tunki Barabbas itsensä väkijoukon läpi nähdäkseen Jeesuksen kasvot.

Etteikö Barabbas häntä tuntenut. Hänen kuolemantuskissa oleva sijaisensa, oli se uusi Galilealainen opettaja, mies, joka puhui, ettei koskaan oltu kuultu ihmisen niin puhuvan, mies joka ehdottomasti oli synnitön. Adam teki syntiä samoin Abraham ja Moses ja kaikki profetat, mutta tämä on synnitön. Paitsi tätä hän paransi spitalitautisia, kosketuksensa oli sanansa kautta. Eräänä päivänä kun joukot näkkiintyivät hän siunasi kyliksi ruokaa 5,000 miehelle paitsi vaimoja ja lapsia viidestä leivästä ja kahdesta kalasta. Näitten ja samallaisten asiain vuoksi ehkä Barabbas oli varma, että hän oli Messias ja Jumalan Poika.

Mutta hänestä ei tullut Jeesuksen opetuslasta, kun hän rakasti syntiä.

Kuinka tahansa lieneekin, on se helpposti nähtävä, että Barabbas ei tarvinnut olla mikään teolooki muodostaessaan raamatun mukaisen sovinto-opin teorian.

Ensiksi. Hän tiesi olevansa syyllinen konna vanhurskaan lain tuomion alla. (Luk. 23: 25) "Ja hän päästi irti sen, joka kapinasta ja murhasta oli vankeuteen heitetty ja jota he vaativat, mutta Jeesuksen hän antoi alttiiksi heidän tahdolleen" molemmissa suhteissa edusti Barabbas kaikkia ihmisiä. (Ro. 3: 10—20, 23; Gal. 3: 10).

Toiseksi. Barabbas tiesi ettei hänen edestään kärsijä ollut tehnyt yhtään syntiä. (Joh. 8: 46; Joh. 19: 4; 1 Piet. 2: 22.)

Kolmanneksi. Hän tiesi, että Kristus oli hänen todellinen sijaisensa. Hän oli varmasti kuollut hänen sijassaan ja edestään. Viaton ja pyhä olento kantoi sen rangaistuksen minkä laki oli tuominut Barabbaalle. Kuka tahansa tulevina aikoina kysyisikin oliko Kristuksen kuolema sijaiskuolema, hänen ei sitä koskaan tarvitse kysellä. (2 Kor. 5: 21;

Gal. 3: 13; Piet. 2: 22—24; 3: 18; Es. 53: 5, 6.)

Neljänneksi. Hän tiesi ettei hän ollut mitenkään ansainnut itselleen sijasta. Mitä ikänä olikin siinä takana, hän ymmärsi että se tapahtui hänelle sulasta armosta. (Ps. 69: 19—20; Ef. 2: 4—9; 2 Tim. 1: 9; Tiit. 2: 11; Ro. 4: 4, 5.)

Viidenneksi. Hän tiesi että Kristuksen kuolema hänen edestään oli kyllin tehokas. Juuri sentähden, että Kristus kuoli, jäi hän elämään. Ainoa kysymys oli Pilatuksella pitkö Kristuksen kuolla eli Barabbaan. Kun oli päätetty, että Kristus kuolee, niin Barabbas vapautui. Hän oli kyllin varma hänen sijaisestaan kun tämä sanoi: "Se on täytetty ja antoi henkensä". (Joh. 19: 30; Ef. 1: 7; Kol. 1: 14; Ro. 5: 9—11; Joh. 1: 7; Kol. 1: 20; Heb. 10: 10, 14.)

Muuan Skottilainen saarnaaja sanoo oikein:

Minun veljeni sallikaa minun suorittaa teille Barabbaan sovinto-opin teoriaa. Se on hyvä teoria saarnata, rukoilla ja laulaa sekä kuolla. Onko tiedossanne mitään muuta teoriaa, joka voi kestää tämän koetuksen?

Suom. A. F. V.

Ashtabula Harborin seurakunta.

LAHETYSSEURAKUNTA ASHTABULA HARBORISSA, OHIO.

KESÄLLÄ v. 1889 saapuivat John Lundell ja Andrew Groop Herran johdattamina Harboriin. He harjoittivat silloin opintojaan Chicago Theological seminaarissa, ja koulun loma-ajaksi tulivat Harboriin tekemään lähetystyötä. Vaan kumpikin heistä taisi vielä vähän suomenkieltä, sillä he olivat ruotsinkielisiä ja sen vuoksi eivät kyenneet saarnaamaan suomenkielellä, vaan ainoastaan

sanoi: "Ne nuorukaiset elivät Jumalan armossa." Pilkkua ja ylenkatsetta tuli myös heidän osakseen osalta kansasta jo lyhyellä oloajallaan, siunauksellisessa ja vaatimattomassa työssä. Siunattu alku lähetystyölle oli täten tehty Harborissa. Halu saada sitä jatkaa, oli samalla syntynyt joissakin yksityisissä henkilöissä, erittäinkin silloisessa Harborin kongregationali seurakunnan saarnaajassa pas-

Ashtabula Harborin uusi kirkko.

todistivat Herrasta perheissä käydessään. Tämä kylvö, jota täten tehtiin kaikessa yksinkertaisuudessa, mutta palavalla rakkaudella Herraan ja kuolemattomia sieluja kohtaan, ei jäänyt hedelmätä tekemättä. Itse onnellisena Herrassa voivat he saarnata ihmisille Jeesuksen rakkaudesta syntisiin, enempi elämällään kuin sanoillaan. Ne todistukset, jotka heistä annettiin heidän pois mentyään, vahvistivat sen. Muiden muassa eräs uskoton lausuessaan arvostelunsa heistä,

tori Davidsonissa. Hänen toimestaan ja edellämäinittujen nuorukaisten viittausten mukaan, alettiin tiedustella ruotsalaisten lähetysten johtajan, pastori Ekmanin välityksellä, olisiko mitään mahdollisuutta löytää Suomesta saarnaajaa, joka haluaisi tulla Amerikkaan tekemään lähetystyötä Harborin suomalaisten keskuudessa. Herra johtikin lähetystyöhön innokkaaksi tunnetun Frans Lehtisen. Hänen Ohion kotilähetys vih-

ki saarnavirkaan lähettäen työhön Harborin suomalaisten keskuuteen. Siten alkoi vakituinen lähetystyö Harborissa syysk. v. 1889. Siitä lähtien on se jatkuvasti kestänyt nykyhetkeen asti. Tosin monia vaikeuksia ja vastuksia on sillä ollut kestettävänä etenkin ensi aikoina. Se, että pastori F. Lehtinen oli amerikalaisen kongregatsionali kotilähettyksen lähettäjä eikä oikea luterilainen, —

lioperusteella ja sen vuoksi oli mahdotoin heitä kukistaa.

Tosin heidän uskonsa perustuksia koeltiin järkyttää, sekä myöskin häiritä jumalanpalvelustilaisuuksissa, vaan kaikki kääntyi kuitenkin vainottujen parhaaksi. Kun näin oli työskennelty vähän toista vuotta, katsottiin tarpeelliseksi perustaa seurakunta, niistä harvoista, jotka olivat siihen asti tulleet kääntymyk-

Ashtabula Harborin entinen kirkko ja pappila, joka paloi.

tuotti enimmänsä hänen työllensä vastustusta. Samana vuonna kun pastori Lehtinenkin, oli saapunut Harborin oikea luterilainen pappi, pastori Williamson. Hän sanoi villihenget ennenkin kukistaneensa ja luuli olevansa kylliksi voimakas sen tekemään Harborissakin. Hänen ennustuksensa eivät voineet kuitenkaan toteutua, sillä villihenget, joiksi hän lähetysystäviä nimitti, seisovat kal-

seen, joita oli luvultaan 10. Näistä muodostui seurakunta, joka perustettiin 7 p. tammik. v. 1891, nimellä Suomalainen Evankelinen Lähetysseurakunta. Jo samana vuonna heräsi toivomus oman kirkon saamisesta, sillä tähän asti oli pidetty kokouksia vuokrahuoneessa. Asia toteutuikin, sillä samana vuonna lokak. 16 p. pidetyssä seurakuntakokouksessa päätettiin ruveta rakentamaan omaa

kirkkoa. Samassa kokoustilaisuudessa panttiin toimeen vapaaehtoisten lahjain keräys sanottua tarkoitusta varten, ja tulos oli tuo sievä summa \$205.00, siis se tarvittava määrä, jolla voitiin käydä alkamaan rakennustyötä. Kustannukset oli arvioitu \$1,000, ja Mr. William Grohn oli hyvillä ehdoilla luvannut ottaa mainitun huoneen tehdäkseen ja lupasi odottaa työpalkkaansa yhden vuoden ajan. Näin siis tuumasta toimeen,

Työskenneltyään ahkeruudella neljä vuotta tämän seurakunnan opettajana halusi pastori F. Lehtinen erota toimestaan. Hänen tilalleen ei kuitenkaan ollut helppo saada toista opettajaa ja seurakunta alkoi pyytää häntä jäämään paikalleen, johon hän suostuikin, ollen vielä kuusi vuotta lisää tämän seurakunnan saarnaajana, kunnes hän v. 1899 otti lopullisen eron Harborin seurakunnan palveluksesta. Siirryttyään Totuus lehden

Ashtabula Harborin ompeluseura.

joten alettiin rakentaa huonetta omalle jo ennen ostetulle lotille. Seuraavana vuonna oli rakennus valmis ja toukok. 21 p. oli ensimmäinen jumalanpalvelus seurakunnan omassa uudessa kirkossa.

Kovimmat vaikeudet oli päästy läpi ja voitiin sanoa, että tähän asti on Herra meitä auttanut. Työtä jatkettiin eteenpäin ja saatiin sitä tehdä rauhallisemmin koska vastaisen puolueen miehet olivat jo asettumaan päin.

toimittajaksi Fitchburgiin, Mass., hänen tilalleen saapui Chicagon Theological seminaarista K. A. Lindroos, joka vihittiin saarnavirkaan heinäk. 18 p. 1899.

Pastori Lindroos teki innolla työtä, hoitaen seurakuntaansa sekä saarnaten lähipaikoissa asuville suomalaisille siihen saakka, että hänen terveytensä heikkeni heikkenemistään kunnes hänen täytyi lähteä Suomeen terveyttään etsimään, vaan saikin pian sieltä muuttaa iäiseen

kotiin, tammik. 29 pnä 1903. Pastori Lindroosin vaikutus aika Harborissa oli neljä vuotta ja hänen sairautensa aikana hoiti pastori W. Sundelin kolmen kuukauden ajan seurakuntaa.

Sitten seurasi past. Edward Pirisen

alussa 1894. Hänet oli vihitty lähetysyhdistyksen vuosikokouksessa Maynardissa, Mass. saarnavirkaan.

Ennen past. Homin tuloa oli onnettomuus kohdannut seurakuntaa. Tuli joutui irti ja poltti kirkon käytäntöön kelpaa-

Matti, Wilhelmiina ja Hulda Kantola.

kahdeksan kuukautta kestävä toimi. Kurkkukatarri pakotti hänet kuten hänen edeltäjänsäkin luopumaan työstä.

Seurakunta jäi nyt ilman opettajaa, kunnes Bostonin pappisseminaarin oppilas J. Homi saapui Harboriin kesäkuun

mattomaksi. Vaikka mieliala seurakuntalaisten keskuudessa oli lamautunut, olivat he kuitenkin siinä luottamuksessa, että vaikka kokee eipä hylkää Herra. Päätökseksi seurakuntakokouksessa tuli-kin että rakennetaan uusi kirkko ja siirre-

tään hiukan lähemmä liikepaikkaa entisestä syrjäisestä paikastaan. Koska entinen kirkko oli jo aivan velaton, rohke- ni seurakunta laajentaa uutta, joka tuli maksamaan \$3,000 sellaisessa asussa kuin se nyt on.

pui ja vihittiin virkaansa syyskesällä v. 1907. — Ennen häntä mainitulla väliajalla oli Bostonin seminaarin oppilas A. Harju toiminut väliaikaisena saarnaajana kolme kuukautta.

Pastori R. Lappalan toimiaika ei

Mrs. ja Mr. J. Stenroos.

Past. Homin saavuttua seurakuntaan vihittiin uusi kirkko tehtävänsä. Hän oli väsymätön Herran työssä, vaan terveytensä tähden hänkin luopui toimesta ja siirtyi Suomeen. Nyt oli jälleen väliaika, kunnes pastori Risto Lappala saa-

myöskään ollut pitkä, sillä jo vuoden kuluttua hän siirtyi Bostonin pappisseminaarin opettajan toimeen ja hänen vaimonsa rouva Milma Lappala jatkoi seurakunnan tointa yhden vuoden lisää. Heidän uuttera työnsä ei varmaankaan

jää hedelmää tuottamatta, erittäinkin ansaitsee mainitsemista työ nuorison keskuudessa.

Mrs. Johanna Harju.

He siirtyivät yhdessä Bostoniin jättäen seurakunnan toimen syyskuun 1 p. 1909.

Työtä jatkamaan tuli nyt P. Miittinen, seuraten kutsua Harboriin, otti eron Mainen valtion kotilähetyksen palveluksesta. Pastori Miittisen sairauden takia oli seurakunta jonkun aikaa ilman johtajaa, mutta hänen parannuttuaan työ taas uudelleen elpyi. Sen jälkeen on seurakunnan entinen opettaja past. Lehtinen uudelleen hoitanut seurakuntaa vakituisena sekä väliaikaisena opettajana. Seurakunnalla on nyt uusi ja käytännöllinen kirkko, joka on saatu entisen tilalle, joka paloi poroksi tulipalossa.

Seurakunta on kasvanut vähitellen jäsenluvussa samoin kuin työn ulottuvuudessaakin. Nuorisoseura, sunnuntai-koulu ja ahkerien naistemme ylläpitämä ompeluseura; kaikki toimivat innolla ja kestävyydellä — Jumalan valtakunnan ja kansamme hyväksi, — kasvaen itse ja kasvattaen toisia, joiden kanssa tulevat kosketuksiin.

Kuten lukija huomaa on Ashtabula Harborin Lähetykseurakunta vanhin ja

pitkäaikaisella toimintakaudella on sen työ ulottunut muuallekin. Yksi seurakunnan lapsista on kentällä levittämässä taivaista siementä ihmisielujen peltoon.

Muihin paikallisiin suomalaisiin seurakuntiin nähden on seurakunta ollut sopusointuisessa suhteessa monien vuosien kuluessa. Toistemme kokouksissa on käyty aika-ajoin; onpa yhteisiäkin kokouksia pidetty. Olemme tässäkin tahtoneet seurata apostolin kehoitusta, oot-taaksemme veljellisessä rakkaudessa "yhteistä rakkautta."

Seurakunnan nykyinen opettaja on ollut pastori Eino Hämäläinen, joka on toiminut kanssamme kaikella nuoruuden innolla ja tarmolla. Mutta nyt hänkin on lähdössä pois jatkamaan opintojaan, ja emme tiedä kenet Herra hänen tilalleen johtaa. Mutta sen me tiedämme, että hän on kaikki asiat parhainpäin kääntävä, eikä omaa työtään jättävä.

Mr. ja Mrs. Daniel Hill.

MAAN SUOLA.

TE olette maan suola, mutta jos suola käy mauttomaksi, millä sitte suolataan. (Matt. 6: 13.)

Tuntunee jonkun verran ristiriitaiselle, kevään ja kesän lämpimän ilman vaikutusten alaisille puhua suolasta. Muutenkin kuumen tähden vaivaantuneena maistuisi vesi paremmalta. Mutta nyt emme haluakaan puhua suolasta, jota ruokimme, ruumiin ravintona tarpeellisenä käytämme, vaan suolasta, joka meillä henkisen elämän alalla tarpeellinen on.

Nyt kuin mielissämme on vielä tuoreena muistot, pääsiäisestä, helluntaista ja niistä monista tapahtumista, joita ne mieliimme tuovat kristillisessä elämässä, voimmekin niihin luoda katseemme oppiaksemme jokapäiväisessä elämässämme niitä käytännössä toteuttamaan.

Riittäköön tällä kertaa ajatustamme johtamaan kuvaava tapaus apostolien aikaisesta seurakuntaelämästä, joka ilmenee apostolien toiminnassa lukiessamme miten Pietari ja Johannes eräänä päivänä menivät temppeliin ja kauniin portin luona tapasivat ramman, joka heiltä almuja aneli.

Pietari sanoi tälle köyhälle: "Kultaa ja hopeaa ei minulla ole, mutta mitä minulla on, sen minä annan sinulle; Jeesuksen Kristuksen nimessä nouse ylös ja käy."

Rampa nousi ja iloiten ja hypellen pysyi Pietarin ja Johanneksen seurassa. Ihmiset ympärillä näkivät ja ihmettelivät tapahtumaa ja tulivat niin valmistuneiksi kuulemaan Pietarin puhetta, jonka hän heille puhui.

Mitkä tulokset kaikesta tästä tuli, luemme kertomuksen jatkuessa, seurakunta kasvoi ja lisääntyi tuhansilla, joskin toiset taas täytyivät vihalla ja katkeruudella.

Kun helluntaipäivä ihmeineen oli mennyt ja nuori seurakunta oli yhdessä päivä päivältä rukoilemassa ja kiittämässä Jumalaa, ei huomata, että sitte olisi mitään erikoista tapahtunut. Mutta ylläolevasta kertomuksesta huomaamme, että he eivät lakanneet temppelissä käymästä. Heillä kaikilla näkyi olevan halu ja into pysyä siellä huoneessa, josta Jeesus oli sanonut, että se on hänen Isänsä huone. Vielä huomaamme että he olivat odottavia ja kärsivällisiä, eivätkä ryhtyneet mihinkään ennenkuin Jumala heille osoitti mitä heidän oli tehtävä ja milloin.

Kun katoollinen kirkko alkoi päästä voimaansa ja valtaansa, tuli yleisemmäksi se käsitys, että oikein Jumalaa palvelukseen oli välttämätöntä vetääntyä syrjään, jonnekin luostarin muurien tai korven syvyyteen erakkona ja suljettuna elämään. Moni meidänkin päivinämmme, seurakuntaelämässä vastuksia ja vaivoja kohdattuaan, ei jaksa olla kärsivällinen ja odottaa Jumalan aikaa, vaan kyllästyneenä sanoo, että hän voi palvella Jumalaa paremmin yksinäisyydessä ja sentähden hän vetääntyy pois hiljaisuuteen ja yksinäisyyteen. Mutta niin ei Pietari ja Johannes tehneet, vaikka heillä ei luultavasti väliaikana ollutkaan todistusta ja ihmetekoja, kävivät he temppelissä siitä huolimatta osaaottamassa toisten kanssa rukoushetkissä.

Mutta kuin Jumalan aika koitti, silloin he huomasivat toimintamahdollisuuden ja tulivat maan suolaksi. Ramman pyynti herätti heidät huomaamaan ja kuulemaan siinä Jumalan ajan ja silloin he toimivat. Se oli sovelias hetki, sillä tämä ihmetyö, ensimmäisenä suurten tapahtumain jälkeen, veti kansan huomion puoleensa ja kokosi kansan, jolle voi puhua ja todistuksensa antaa.

Tämä rampa oli köyhä, almua anova. Ja jos luomme katseemme kirkon historiaan, niin huomaamme, että toteentuu Jeesuksen sanat, että hän on köyhien ja työtä tekevien virvoittaja ja lohduttaja. Samoin on annettava hänen tavallaan kiitos Jumalalle, että hän on ilmoittanut sen köyhille. Maailma on aina köyhänä ja puutteellisena ympärillämme, odottamassa terveeksi tekevää voimaa, meiltä jotka olemme kutsutut Jumalan ihmeellisen armon ja valkeuden osallisuuteen. Köyhänä ja puutteellisena tulevat etsimään meiltä ja kirkoistamme elämää, jota ei maailma voi tarjota.

Rampa, joka kauniin portin luona Pietarin ja Johanneksen tapasi, näki siitä hyvin kaiken loiston ja komeuden, joka siinä ympärillä oli. Ihana maisema vuorineen ja kukkuloineen ympäröi Jerusalemia; Herodeksen mahtava palatsi, johon oli tuhlattu paljon sen ajan rikkauksista. Mutta siitä huolimatta oli rampa avuton. Ihmiset voivat omata paljon maailman hyvyttä, heillä voi olla rikkautta, he voivat puhella oppineesti Jumalan suurista töistä luomakunnassa, voivat omata kunniaa ja suosiota. Mutta siitä huolimatta eivät voi avuttomuudessaan nousta ja iloita Jumalan hyvyydestä ramman tavalla ennenkuin Jeesuksen Kristuksen parantava voima on heihin koskenut ja heidät terveeksi tehnyt.

Lisäksi me opimme tästä kertomuksesta, että ramman uskoon tuleminen ja hänen kääntymyksensä tapahtui käsikädessä ruumiin parannuksen kautta. Tätä läksyä me emme useastikaan tahdo miellämme oppia. Mutta jos ensimmäiset apostolien työt kohdistuivat näin köyhien auttamiseksi, niin me opimme historiasta sen tosiasian, että jatkuvasti on seurakuntatyö suurimmat voittonsa saanut, sentähden että se on työskennellyt köyhien piirissä. Milloin tahansa seurakunta lakkaa olemasta köyhien ja sorrettujen ystävä, on se menettänyt elinvoimansa.

Tässä työssään ei se ole voinut olla yksipuolinen, kuten monet meidän nykyaikaisista oletetuista köyhäin asiain ajajista, jotka omaksi edukseen enintään toimivat, imariellen työtätekevää ja köyhempää kansanluokkaa, johtaen sitä yhä suurempaan avuttomuuteen, josta sen on vaikeampi kuin koskaan ennen nousta ylös. Kristittyinä emme koskaan sa tulla näin yksipuolisiksi, vaan meidän on muistettava aina tekevämme oikeutta kaikille ihmisille. Silmällä pitäessämme hengen elämän herättämistä ja sielun pelastusta, muistakaamme että meiltä kiovataan rohkaisua ja lohtua elämän moninaisissa kärsimyksissä. Parantaessamme Herramme nimessä, henkisesti sairaita, elkäämme unohtako ojentaa auttavaa kättä niille, jotka ruumiinkin hädässä ovat.

Viimeiset ajat ovatkin osoittaneet, että seurakuntain toiminta onkin todellisuudessa sitä ollut. Mihin olisivat joutuneet Europan ja Aasian mantereilla olevat tuhannet, jos ei Jeesuksen Kristuksen nimessä olisi ollut voimaa innoittamaan ja sydämiä lämmittämään, niin että miljooniin nousevia rahamääriä on muiden lahjojen ohella ojennettu hätää ja kurjuutta kärsiville?

Kun jumalattomuus yhtähyvin köyhissä ja rikkaissa on tuottanut tuskaa ja murhetta, repinyt, särkenyt ja hajoittanut, ovat jumalaisuutta ja rakkautta uhkuvat ihmiset auttaneet, lohduttaneet, rakentaneet ja koonneet.

Te olette maan suola, säilyttäkäämme tämä maku, joka niin tarpeellinen on! Auttakaamme niitä, jotka Jumalan suuren temppelin, luonnon kauniin portin luona avuttomana almua anovat. Tehkäämme työtä, elkäämme vetääntykö syrjään, vaan rukoilkaamme ahkerasti, ja näyttäkäämme esimerkiksi kelpaava Kristuksen valaisema elämä terveeksi tekevänä ontuville ja rammoille, vakuutuksena siitä, että Hän, joka on hyvän työn alkanut, voi sen loppuun astikin

vahvana pitää. Varokaamme yksipuolisuutta, vaan pyrkikäämme enemmän ja enemmän huomaamaan, että joka päiväinen aineellinen elämä ja henkinen ovat toistensa kanssa yhteenliitetyt. Elkäämme murehtiko ettei meillä ole tilaisuutta hyvää sanomaa ilnoittaa mahtavien ja rikkaiden piirissä. Sekin aika tulee, kun ensin olemme kohdanneet köyhän, tulemme Jumalan johdolla johdetuksi rikkaillekin ja hallitusmiehille kertomaan, kuten kävi Pietarille ja Johannekselle, vaikka se tapahtuikin vankina ja pidätettynä.

A. K

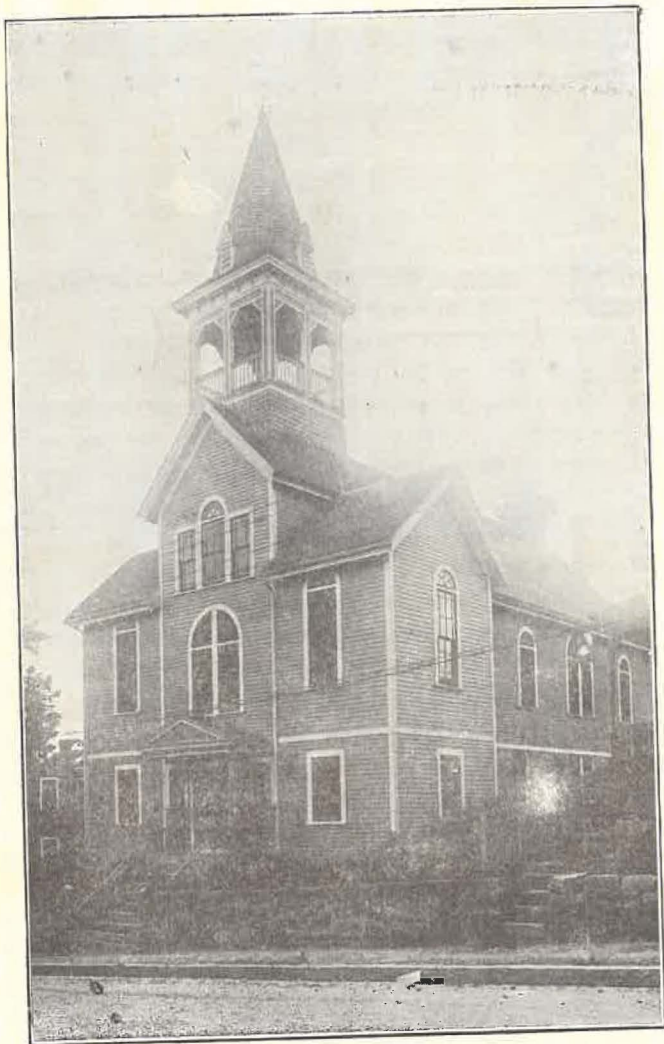
VALVO — KESTÄ.

Nouse ylös Herran kansa
horroksista yön!
Laita, että lamppus' loistaa
yöhön sädevyön.
Kohta saapuu Kuninkaasi.
Nukkua ei aika nyt.
Sitten lepo alkaa, kun on
matkavaivat kestetyt.

Kestä, ällös väsy vielä!
Taistellos sä vaan!
Joka kestää loppuun asti,
se vain kruunataan.
Ällös väsy sittenkään, jos
voimasikin heikot lie!
Onhan voimavarastolle
sulla aina avoin tie.

Ällös vainen sivullesi
säihkyin silmää luo!
Siell' on ehkä sortuneena
joku — tää tai tuo.
Vaikka tuhat vasemmalla,
kymmentuhat oikealla
sortuneena maassa makais,
kestät Herran voimalla.

Herraan luota, Herran kansa.
Hän sun apus' on
viluviimain jäätäessä,
helteess' auringon
Ällös heitä toivoasi
torakhtaen maailmaan!
Kestä vähän aikaa vielä!
Kohta pääset kunniaan.

PIIRTEITÄ QUINCYN LÄHETYSSEURAKUNNAN VAIHEISTA.

JUMALAN sanan siemen, jota Quincyssä kävi kylvämässä past. A. Groop, näytti ensimmäisiä elonmerkkejä v. 1894, jolloin muutamia veljiä ja parisisarta tulivat siirretyksi epäuskosta uskoon, — pimeydestä valkeuteen. Tuo taivaallinen valo, joka oli Pyhän Hengen kautta syttynyt näissä sydämissä, alkoi heikosti valaista ympäristöään. Luonnollisesti tuo valo oli suitevan

kunta-liittoon 10 jäsentä, joista 3 on vieläkin seurakunnassa. Kuvamme esittää heidät sen talon edustalla, jossa seurakunta perustettiin, ja jota sittemmin käytettiin melkein vakituksena kokoushuoneena. Past. K. F. Henriksonin tultua opettajaksi v. 1896, hankittiin eräs haali, jota täytyi käyttää vuoroin italialaisen soittokunnan kanssa. Epämukavuuksista huolimatta kokoushuoneen

kynttilän valon tapaista. Vaan Hän, joka kerran lausui: "Särjettyä ruokoa ei Hänen pidä murentaman, eikä suitevaisista kynttilän sydäntä sammuttaman", Hän hellästi vaalieli noita äsken syntyneitä. Se ominaisuus noilla lapsukaisilla oli, että olivat hyvin ruoka-haluisia, eikä heitä tyydyttänyt muu kuin väärentämätön Jumalan sanan rieska.

Pian syntyi lisää lapsia Jumalalle, niin että seurakunnan perustavassa kokouksessa 8 p. syysk. v. 1895, yhtyi seura-

suhteen oli työllä, jota Herran nimessä tehtiin, runsas siunaus ja menestys olosuhteisiin nähden.

Past. K. F. Henrikson oli seurakunnan opettajana yli 11 vuotta. Saarnaajakoulu, jonka hän täällä aloitti, pakotti hänet eroamaan seurakunnan opettajan virasta. Hänen virkakaudellaan rakennettiin seurakunnalle kirkko, Buckley kadun varrelle, jossa se uljaana seisoo tänäkin päivänä, ja jonka suojaan seura-

Quincy'n Läh. seurak. Rippikoulu v. 1917.

Quincyn Läh. seurak. Pyhäkoulu ja juhlayleisö v. 1917.

kunta voi kokoontua vapaasti niin usein kuin haluaa. Kirkko on velaton.

Niin, seurakunnan oli saatava opettaja. Annettiin kutsu past. J. E. Lillbackalle, joka silloin toimi Maynard'in Lähetysseurakunnan opettajana. Hän otti kutsun vastaan, ja hoiti seurakuntaa lähes 6 vuotta. Hänen vaikutuskaudel-

Olkoon mainittu, että Pyhäkoulun toiminta aloitettiin ennen kuin seurakunta oli varsinaisesti perustettu, ja on ollut toiminnassa jatkuvasti, pitämättä kuu-kaudenkaan lomaa, paitsi vuoden 1918 syksynä influenssan takia 3 viikkoa.

Liitän tähän runon, jonka eräs oppi-

Osa Quincyn Lähetysseurakuntaa ja Nuorisoseuraa.

laan seurakunta edistyi hyvin. Hänen siirryttyä Brooklyn'iin, N. Y., Golgatan seurakunnan opettajaksi v. 1914, saimme past. C. E. Stenman'in opettajaksemme, ja on hän uskollisesti palvellut seurakuntaa tähän asti. Toiminta seurakunnassa on vilkasta, kuten Nuorisoseuran ja Pyhäkoulunkin.

Naisyhdistys toimii seurakunnan yhteydessä avustaen köyhiä ja tehden työtä erikoisalallaan.

laistamme lausui toissa Jouluna lasten juhlassa:

QUINCYN LYHTY.

Quincyssäkin valo loistaa,
Lyhty pieni se on vain,
Ihmislasten tielle heittää
Säteen yöhön pimeään;
Viittaa valon lähtehille
Kukkuloille taivaisille.

Vuosi vuodelt' on sen valo
Ympärillä säteilyt,
Viel' ei ole lyhdyn valo
Sammunut, ei himmennyt;
Yhä valoon kehoittaa se
Quincyn lapset luokseen saa se.

Paljon siunausta hyvää,
Lyhty tuhansille tuo.
Monta hengen valon jyvää
Kylvetään sen juuren luo.

Siemen kun on taivaan tarhain,
Kasvaa laiho, puhtain, parhain.

Lapset lempii lyhtyänsä
Omakseen sen tuntevat,
Luomaan käyvät mielellänsä,
Valosta sen kertovat.
Jos on kevät, tahi joului,
Lyhty tää on — Pyhäkoulu!

Matti Riihimäki.

JO HERÄÄ!

Voi, heikko olet, ihmislapsi.
Sä nuori sekä harmaahapsi
et yksin toivoon käydä voi,
vaan horjut, lankeatkin, oi!

On sydämässä' synti yhä,
jos puhdistaa ei Jeesus pyhä
ja silmäs sokeat myös ovat
rientosi turhat, onnettomat.

Viel' nukkunetko synnin unta
ja mieles onko jäätä, lunta,
niin kylmää, itsekästä siellä,
kun käyskentelet paheen tiellä?

Jo rientää aika, saapuu ilta.
Oi, onko kuolon yli silta,
mi johtaa taivaan kultakotiin,
vai väsähdätkö maisiin sotiin?

Nyt kuuluu kuten vielä kerran
tuon uskollisen elon Herran:
Jo herää, nouse, valvoin kulje
ja veriarmoon sielusi sulje!

Näin löydät ikirauhan, onnen
ja tehtäväsi saavat ponnin.
Et enää väijy vaaran tiellä
ja turhaan haet hyvää siellä.
Kun johtaa, siunaa suuri Luoja
ja sull' on Herran armosuoja.

F. R.

MUUTAMIA SANOJA LÄHETYSYSTÄVÄIN LÄHETYSASEMALTA, EAST DOUGLAS'ISTA, MASS.

JO vuonna 1905 alkoi suomalainen Koskinen kokosi kansalaiset aina ruotsalaiseen lähetyksirkkoon ja joskus johonkin perheeseen. Hän saarnasi lakia ja evankeliumia, joka toisille tuli parannukseksi ja toisille pahennukseksi. Siinä aikaan raakaa ja jumalatonta, juoppous

Mr. ja Mrs. Vesanen ja heidän kotinsa E. Douglas, Mass., jossa on monta siunattua kokousta pidetty.

ja tappelut olivat pääpyrintönä. Papillisia toimituksia tekemään kutsuttiin aina joku luterilainen pappi. Mutta sanotuilla papeilla oli aina niin kiire, etteivät yhtään saarnaa joutaneet pitämään, jota sivistystä ja uskontoa rakastavat kansalaiset suuresti ihmettelivät. Saarnaaja kunnilta kansalaisia, jotka harrastivat siveellisyyttä ja raittiutta. Niistä mainittakoon: Jacob Seppälä perheineen, Pennsylvaniasta ja John Ojala Fitchburgista. Heidän ja muutamien paikkakuntalaisten toimesta perustettiin raittiusseura "Kilpi", joka oli suureksi siunauk-

seksi koko paikkakunnalle. Useat "Kilpi" seuraan kuuluneista jäsenistä ovat kuuluneet ja kuuluvat vieläkin lähetyksistöihin. Saarnaaja Koskisen jälkeen alkoi täällä käymään pastori A. F. Virta, Worcesterista. Hän saarnasi voimallisesti evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta. Useita toisiakin lähetyspappia kävi siihen aikaan täällä, kuten: pastori J. E. Lillback, pastori A. Groop, y. m. Huonon ajan tultua ja kansalaisten paikkakunnalta poistuttua oli lähetystyö jonkun aikaa pysäyksissä. V. 1909 alkoi täällä jälleen käymään saarnaaja K. E. Korhonen. Siihen aikaan oli täällä lähetyksistyviä: Sisar Aino Lindfors, veli J. F. Wallenius ja kuvassa oleva perhe.

Kokouksia pidettiin, laulettiin ja rukoiltiin, että pahuuden vallat vapisivat. Jatkuvasti senjälkeen on tämä paikka

ollut vakituksena lähetyksiasemana. Seurakuntaa ei ole, kansalaisten vähälukuisuuden tähden. Kuvassa esitämme lukielle kodin, jossa on pidetty monta siunattua kokousta ja jossa ovat monet lähetyksisaarnaajat saaneet levähtää. Luetellen tässä lähetyksisaarnaajat, jotka ovat tähän kotiin pysähtyneet, pastorit: Henrikson, Groop, Lillback, Väänänen, Virta, Harju ja Stenman, sekä matka-saarnaajat: Korhonen, Heinonen, Raketti, Raita ja Julin. Nykyään on täällä kolme ja puoli perhettä suomalaisia. Pastori Julin käy täällä aina joskus Jumalan sanaa puhumassa. Monet ovat ne kansamme lapset, jotka lähetyksistyön kautta täälläkin ovat tulleet epäuskon pimeydestä valkeuteen johdetuksi, josta kiitos ja kunnia olkoon Jumalalle.

Kaiho.

KYLVÄJILLE.

Miksi oi ystävä kiiruhda et?
Kun parahin kylvön on aika,
Työhön — mist' monesti epäilet.
Se oottavi sinua aina.

Nouse siis veljeni kiiruhtamaan
Pellolle Elämän Herran,
Ja kylvöäs kyynelin uskossa vaan
Niin varmasti palkan saat kerran.

Täytä myös Isä mun sydämeni
Sun sanasi aitasta jyväsillä,
Ett' tuoda saan Sulle sitt' lyhteheni,
Kun tullut on elon jo aika.

Ylös siis reippahat työmiehet nyt,
Kun aika on työtä viel' tehdä.
Kas kohta jo kaikki on päättynyt,
Saamme Herramme pian jo nähdä.

T. Telkkinen.

MUISTELMIA LÄHETYSTYÖSTÄ COLLINSVILLESSÄ, CONN.

VUODEN 1907 alkupuolella alkoi pastori A. F. Virta käymään Collinsvillessä, Jumalan sanaa saarnaamassa. Saarnatun sanan ja Pyhän Hengen vaikutuksesta tuli muutamia sisaria ja veljiä herätykseen, sekä Armon ihanaan omistukseen ja elävään uskoon. Toukok. 14 p. 1907 perustettiin Suomalainen Lähetyksiseurakunta. Perustavan kokouksen pöytäkirjassa ei mainita, kuinka monta jäsentä silloin yhtyi seurakun-

nen, Reveren saarnaajakoulusta, kävi myös usein Jumalan sanaa puhumassa. Seurakunnan pöytäkirjasta näkyy, että ompeluseuran viimeinen kuukausikokous on pidetty syysk. 8 p. 1910. Seurakunnan toiminta ja saarnaajain käynti on ollut jonkun aikaa jatkuvasti vireillä, vaan erimielisyyksien ja paikkakunnalta poismuuttamisten johdosta on seurakunta alkanut pienenemään ja toiminta lauantumaan. Ihanasti alkaneen ja kau-

taan. Korkein jäsenluku, joka seurakuntaan on kuulunut, on 16. Ensimmäisen vuoden toiminta oli opettelevaista ja pientä. Kuukautiset tulot 3—4 dollaria. Vuonna 1908 oli toiminta vähän virkeämpää ja tulotkin monta kertaa suuremmat. Pastorit A. F. Virta ja Väänänen kävivät kerta kuussa Jumalan sanaa julistamassa. Seurakunta maksoi opettajille kyydit ja vähän paikkaakin. V. 1908—1910 oli ompeluseurakin toiminut seurakunnan hyväksi verrattain hyvillä tuloksilla. Pastori K. E. Korho-

niisti aikanaan kukoistaneen Herran vaimion, on maailman kylmä, epäuskon tuuli kuihduttanut ja kesannoksi tehnyt. Viime aikoina on lähetyksen puolesta jälleen pastori A. Kukko, Worcesterista, käynyt säännöllisesti kesannon keskelle Jumalan sanan siemeniä sirottelemassa. Toivomme ja rukoilemme, että elon Herra on vielä kesannon keskeltä, viljan ja kalliin kasvattava ja lähetyksistyön virkeään eloon herättävä, nimensä kunniaksi ja sielujen autuudeksi.

MUUTAMIA PIIRTEITÄ FITCHBURGIN LÄHETYSSEURAKUNNASTA.

NIIN aikuisin, kun vuonna 1880 löytyi suomalaisia Fitchburgissa. Nämät olivat: Herman Seppälä, hänen vaimonsa Maria ja heidän lapsensa, Nellie ja Wiho; Oskari Salo, Kaarlo Ahlgren, Ida Kotila, sekä Kalle Rusnell. Viime mainittu omisti pienen paperitehtaan, joka sijaitsi Kimball ja River kadun kulmauksissa.

Lähetysystävien lähetystyö alkoi vuonna 1892, jolloin sunnuntaikoulu, joka on seurakunnan vanhin lapsi, perustettiin pappilassa, High kadulla. Samana vuonna sai pastori A. Groop, joka tähän aikaan toimi pappina ruotsalaisessa lähetyskirkossa Fitchburgissa, Mass., kotilähetykseltä kutsumuksen aloittaa lähetystyötä suomalaisten keskuudessa, matkus-

Lisää kansalaisia saapui seuraavana vuonna, vuonna 1881. Sakarias Syrjälä, joka on monta vuotta ollut seurakunnan puheenjohtajana, oli m. m. näitten joukossa.

Vähitellen tuli lisää väkeä Suomesta. Kun pastori A. Groop saapui Fitchburgiin 11 p. marrask. v. 1887, oli suomalaisia noin 50 Fitchburgissa, joista on osa vielä jäljellä. Nyt niitä on noin 6000.

tavana saarnaajana. Työn tulos oli, että muutamia seurakuntia eri paikkakunnilla perustettiin. Fitchburgin Lähetysseurakunta perustettiin syysk. 29 p. 1895, jolloin seuraavat yhtyi seurakuntaan: Johan Aho, Sofia Sivuun, Ella Hendrikson, Eriika Virkkala, Johan ja Fredriika Tiilikkala, Andrew ja Mathilda Groop. Neljä viimeainitusta kuuluu vielä seurakuntaan.

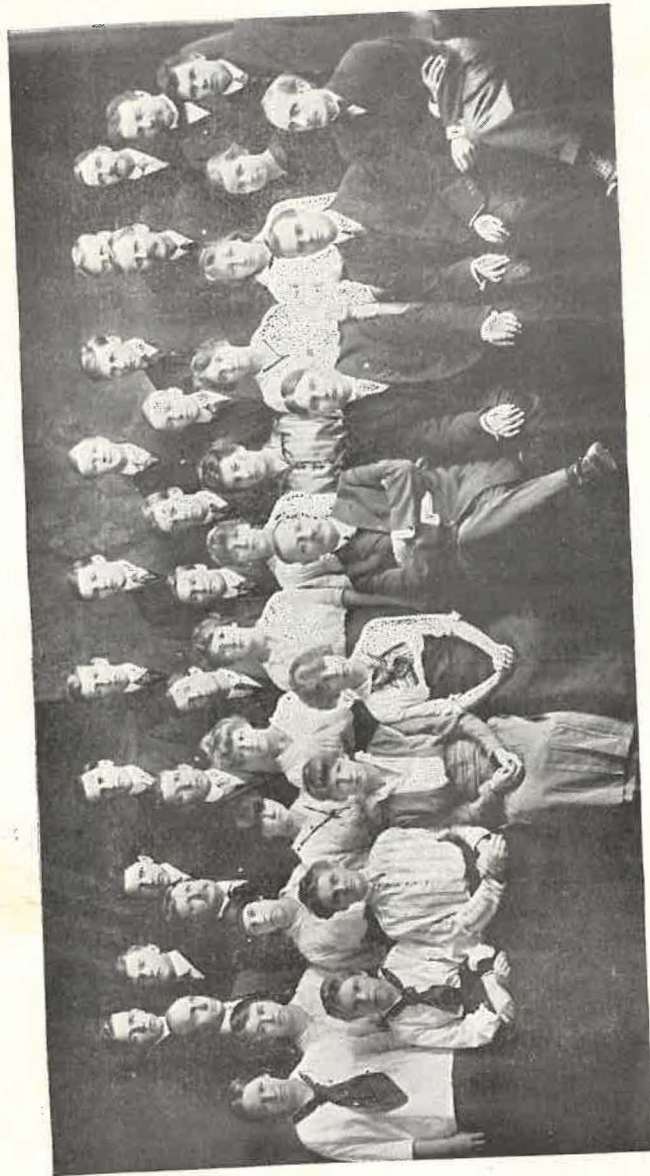
Eipä heidän työllään ensin alussa ollut liian paljon suosioita kansalaisten keskuudessa. Olihan vaan joitakin, jotka uteliaina menivät katsomaan keitä he ovat, ja millaista on heidän toimintansa. Toiset taas pelkäsivät mennä, kun olivat kuulleet, että se on jotain "väärää oppia", jota tulee karttaa niinkuin ruttotautia, sillä sehän kuuluu tarttuvan niihin, jotka siellä kokouksissa kulkevat. Toiset taas menivät siinä tarkoituksessa, että saada kuulla tuon vasta perustetun seurakunnan papin puhetaapa. Hän oli ni-

malta kun monta kertaa näyttikin eteenpäin mentiin. Ei nuori opettajamme lannistunut seurakuntalaistensa kanssa. Rukouksessa ja uskossa vaan jatkettiin kokousten pitoa, ja hiljaista, lakkaamattomaa rukouselämää elettiin, ja ystävällistä kanssakäymistä ihmisten kanssa pidettiin ja kaikin puolin jumalallista elämää elettiin, joten se alkoi näyttämään sivullisellekin ihmeeltä. Ajateltiin, että siinä sittekin taitaa olla jotain sisällä, jota meiltä puuttuu, sillä juomari, joka oli ollut n. s. rapajuoppo, ja oli tul-

mittäin umpi-ruotsalaisesta opetellut suomenkieltä puhumaan ja heikosti kun se kävi, niin kuuliakunta oli huvitettuna kuullessaan joskus tulevan sieltä hyvin "nurinkurisia" sanoja. Eipä ne kokoushuoneetkaan kaikin ajoin niin kovin loistavia temppeleitä olleet. Paikasta toiseen saatiin muutella, muutamia tuoleja vieden mukanaan, joissa "kirkkoväki" sai istua. Joskus oltiin jossain perheessä, joskus niin sanotussa "Ryssä Maikin" kellarisalissa ja missä milloinkin samantapaisissa "onkaloissa". Niin toivotto-

lut tuon "uuden opin" kanssa koskeuksiin — ei enää juopotellut. Kiroilija, joka oli tunnettu rivoista puheistaan, mutta nyt oli joitakin kertoja käynyt lähetysystävien kokouksissa, saanut siellä Jumalan sanasta piston sydämeensä. Hän alkoi kauhistua entistä elämäänsä ja niin heittäytyi kaikkivaltiaan Jumalan kasvojen eteen, semmoisena kuin oli, ja Jumala sai hänestä muodostaa uuden ihmisen, joka entisen rivon elämänsä ja kiroustulvansa vaihtoi siunattuun, uuteen rukouselämään. Tämä tuotti siunausta,

Osa Fitchburgin sunnuntaikoulun opettajia.

ei ainoastaan hänelle itselleen, vaan naapureillekin ja kaikille, joiden kanssa hän joutui kosketuksiin.

Niin sitä jatkettiin työtä vuosi vuodelta. Pastorimme ollessa alituudessa kanssakäymisessä kansalaistemme kanssa, oppi pian sujuvasti puhumaan suomenkielen, joten työ alkoi näyttämään lupaavalta. Mies, jolla oli ruotsinkieli, mutta suomenmieli, oli oppinut nyt sitä kieltä puhumaan, jonka kansan pelastus hänen sydämellään niin kalliina kangasti. Omaten nöyrän, palvelevaisen hengen,

joitti sen seurakunnalle kirkon rakentamista varten. Heinäk. 12 p. v. 1903 oli kirkon kivijalan vihkiäisjuhla. Jouluaamuna klo 5 v. 1904 oli ensimmäinen kokous uudessa kirokssa.

Kirkko tuli maksamaan \$10,000. Sen vihkiäisjuhla pidettiin tammik. 15 p. 1905, jolloin seurakunnalle jäi \$3,000 velkaa.

Kiitospäivänä 1916 pidettiin erityinen kiitosjuhla, jolloin velkapaperit juhlallisesti yleisön edessä poltettiin. Seurakunta tuli itsensä kannattavaksi kun se

voittikin yleensä kansalaistemme jakamattoman suosion.

Tammik. 12 p. v. 1901 laillistutettiin seurakunta nimellä: "The Finnish Ev. Mission Church". Nuorisoseura "Toivon Tähti" perustettiin tammik. 23 p. v. 1897 muutamalla jäsenellä, nyt kuuluu siihen 100 jäsentä. Kesäk. 13 p. 1902 yhtyi seurakunta Amerikalais-Congregational kirkkokuntaan. Tähän asti se on ollut itsenäinen, vaikka amerikalaisen kannattamana. Vuonna 1902 osti opettaja maata Elm kadun varrelta ja lah-

täytti 29 p. syysk. 1920 25 vuotta. V. 1919 velkaannuimme uudestaan, kun korjautimme kirkkoa noin \$3,000 edestä, vaan jälleen kun kaikki puhallamme samaan hiileen, niin olemme toivossa, että me siitä taakastamme pääsemme. Kipeästi tarvitsemme saada lisää tilaa, joka tuntuvalta tavalla ehkäisee meitä toiminnassamme. Toivomme siihen voivamme pian ryhtyä.

Yllä mainitusta sunnuntaikoulusta on kasvanut suuri ja sen korkeimmillaan

Osa Fitchburgin sunnuntaikoulun opettajia.

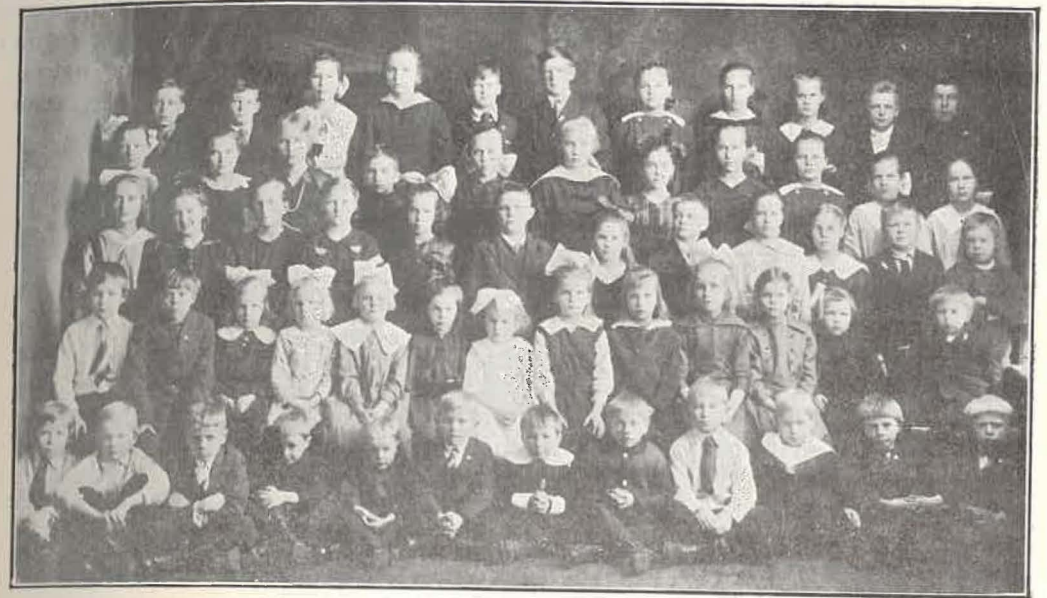
ollen oli lapsia noin 300 ja opettajia yli 50. Esitämme osan niistä tähän.

Erityisessä kirjoituksessa on Sisarliitto esitetty ja sen tärkeästä työstä kerrottu.

“Auttava käsi” on yksi lapsistamme, joka on ihmeellinen siinä merkityksessä, että se joskus kuolee ja jälleen taas herää eloon; samoin “Opas-liitto”. Edel-

Osa Fitchburgin sunnuntaikoulusta.

Osa Fitchburgin sunnuntaikoulusta.

linen on koottu tytöistä ja jälkimäinen pojista, nimittäin sunnuntaikoululapsista.

Sitte on laulukööri. Johtajana on vuosikautia toiminut veljemme Leimo Tiilik-

kala, vaan sairaus keskeytti hänen työtään, joten sen ajan kööriä hyvin kunnosti ja eteenpäin vei Mrs. Hj. Haapanen, entinen Esther Groop. Nyt kum-

Osa Fitchburgin sunnuntaikoulusta.

minkin entinen johtajamme on jälleen suureksi iloksemme parantunut.

Ompeluseura, joka on seurakunnan vanhimpia lapsia, on tehnyt olemassaolonsa aikana seurakuntamme aineellisten varain kartuttamiseksi arvokasta ja

siunauksellista työtä.

Seurakunta olisi jo suuri jäsenlukuunsa nähden, ellemmme olisi kuolevaisia ja paikasta toiseen muuttelevaisia, nyt ei kuitenkaan ole kuin vähäsen yli sadan jäseniä, nim. ilman lapsia.

Neljä sukupolvea.

PIIRTEITÄ SISARLIITON TOIMINNASTA FITCHBURGISSA, MASS.

UARVOILLA jäsenillä perustettiin Sisarliitto seurakuntamme keskuuteen v. 1915 syksyllä. Ei uskaltanut moni yhtyä, luullen mahdottomaksi, että naiset ja perheiden äidit voisivat mitään saada aikaan hengellisessä työssä. Mutta nämät muutamat uskolliset eivät katsoneet esteitä, vaan uskalsivat silmäillä ulospäin kodin piiristä ja huomasivat siellä paljon työtä, joka kuuluu vaan

Jeesusta rakastaville naisille. Ja he ryhtyivät työhön ja toimintaan ja todella kertomattomia ovat ne siunaukset, joita se työ on tuottanut.

Sisarliitolla ei ole painettuja sääntöjä, mutta siitä huolimatta liitto on horjumatta noudattanut kahta sääntöä:

1. Köyhäin auttamista.
2. Sairaitten sekä vanheppain Sisarkunnan jäsenten luona käyntiä.

Köyhiä koitamme avustaa raha-avustuksilla niin paljon kuin varamme sallii, sekä viemällä heille ruoka-aineita. Vallankin jouluksi on valmistettu joulu-koreja, joihin sälytämme yhtä ja toista jouluruokaa, jotka sitten veljet ovat vie-neet määrättyihin koteihin.

Sairaita jälleen muistamme joko persoonallisesti käymällä heidän luonaan tai lähettämällä heille kukkia, niihin liittäen pienen kortin, johon on painettu sanat:

käyvät sisaret kaksin ja kolmin kodeissa, joissa Jeesus on vähemmän tuttu. Yhdessä paikassa he nuhtelevat syntiä, kehoittaen parannukseen, toisessa lohduttaen ja rukoillen ja Jumalan kiitos! Onpa koteja, joissa olemme saaneet olla Jeesuksen ristin juurella ja sitten korottaa kiitoksen ja ylistyksen pelastetusta sielusta.

Työkokouksia pidämme kerran kuussa, jolloin suunnittelemme kuukauden

Fitchburgin Sisarliitto.

"Herran nimessä" Sisarliiton puolesta.

Vanheppain luokse, jotka harvemmin jaksavat kirkkoon saapua tai asuvat kaukana, teemme joukolla tervehdysmatkoja, jolloin otamme virvokkeita mukaan ja perillä luemme, laulamme ja kiitämme Jumalaa.

Tällaista on pääasiallisesti toimintamme, mutta yli kaikkien on päätarkoitus kirkastaa Vapahtajamme rakkautta ja pelastusarmoa kuolemattomille ihmis-sieluille. Hengenmiekkää heiluttaen

tehtävät. Ohjelmakokouksia on pidetty silloin tällöin, joissa ohjelman etupäässä suorittaa sisaret. Vapaaehtoinen kolehti kannetaan liiton kassaan.

"Kristuksen rakkaus vaatii meitä". 2 Cor. 5: 14. Ja todella emme muuten voisikaan tehdä mitään, ellei Kristuksen rakkaus meitä vaatisi ja samalla ylläpitäisi.

Olemme onnellisia ja kiitollisia, että olemme katsottu arvolliseksi jotain tekemään Herran elovainiolla.

WORCESTER, MASS., EV. CONGREGATIONAL LÄHETYSSEURAKUNTA

KUN matkailevia saarnaajia kävi paikkakunnalla saarnaamassa evankeliumin suloista sanomaa, tuli monta rakkaasta kansastamme herätetyksi synnin unesta ja vedetyksi Herramme Jeesuksen Kristuksen armon osallisuuteen.

Vapauteen päässeet pitivät ilonaan kokoontua tuontuostakin Herran sanan ääreen virvoittautumaan ja rakentumaan uskossa. Tästä johtuikin, että yhteyden tunne kasvoi ja kuten aina tämän tapahtuessa, heräsi halu järjestäytyä yhteydeksi, joka yhdessä toimisi, ei vaan omaksi hyväkseen, vaan myöskin toisille. Tästä oli seurauksena, että uskon tulleet ystävät kokoontuivat koolle 10 päivä kesäkuuta 1900 ja perustivat Nuorisoseuran. Nimeksi tälle vasta perustetulle seuralle annettiin "Rauha", joka kuvasikin sitä rauhaa, jonka he olivat sieluihinsa saaneet.

Mutta seuran jäsenet eivät vielä tyytyneet tähän, vaan kokouksessa herännyt ajatus yhdistäytyä seurakunnaksi, toteutui kaksi päivää myöhemmin, eli kesäkuun 12 päivänä, vuonna 1900, jolloin perustettiin Worcesterin Ev. Lähetysseurakunta. Tässä kokouksessa yhtyi seurakuntaan kolme perhettä ja viisi yksityistä, yhteensä 11 jäsentä.

Ensimmäisen kuukausikokouksensa piti seurakunta kesäkuun 29 päivänä, jossa jäsenet sitoutuivat maksamaan jäsenmaksua 25c kuukausittain. Kuukausikokoukset tästä lähtien päätettiin pitää joka kuukauden viimeinen lauantai. Muut kokoukset pidettiin joko perheissä tai vuckratuissa kokoushuoneissa, mutta vakituista kokouspaikkaa ei vielä ollut. Vasta heinäkuun kuukausikokouksessa päätti seurakunta vuokrata Belmont kadulla sijaitsevan koulurakennuksen kellarikerroksessa olevan huoneen kokous-

paikakseen, suorittaen siitä vuokraa 50c kokoukselta.

Samassa kokouksessa päätti seurakunta myöskin hankkia itselleen laulukirjoja. Suuri ei se tilaus ollut, kuten näkyy seuraavassa pöytäkirjan otteesta: "Kokous päätti ostaa seurakunnalle laulukirjoja 85c edestä". Vaikkapa tilaus meidän silmissämme näyttäneekin pieneltä, niin oli se kuitenkin alkavan seurakunnan tarpeita tyydyttävä, ollen seurakunnan ensimmäinen pyrkimys toteuttamaan niitä välttämättömiä vaatimuksia, joita rupesi toiminnassa ilmenemään.

Samassa kokouksessa erotti seurakunta yhden jäsenistään huonon ja epä kristillisen elämän vuoksi. Tämä taas todistaa, että seurakunta silloin oli ja eli Jumalan sanan mukaista elämää.

Seurakunnan tulot tänä ensimmäisenä kuukautena olivat \$4.50 ja menot \$3.35. Ei nekään olleet suuria, sillä kaksi kuukautta oli jo kulunut likimain seurakunnan perustuksesta.

Elokuun aikana piti seurakunta ensimmäisen iltamansa, joka kaikesta päättäen on ollut siunausrikas hengellisesti. Aineelliset tulot tästä iltamasta olivat \$4.05 ja menot \$1.09. Jos ei tulot olleet suuret, ei menotkaan siihen verraten.

Samaan aikaan muodostui työ yhteiseksi Suomen ruotsalaisten kanssa, koska urkujen ostossa suomalaiset ottivat osaa, käyttäen niitä yhteisenä omaisuutena kokouksissaan. Säännöllinen toiminta kokouksissa on tähän aikaan huomattavissa ja sunnuntai koulukin silloin perustettiin, alkaen joka sunnuntai säännöllisesti kello 9.30. Mutta jo marraskuussa näyttää ruotsalaiset siirtyneen pois toiminnasta, joten suomalaiset ystävämme ostivat heiltä urut yksityiseksi omaisuudekseen.

Kun vielä ottaa huomioon, että seurakunta tähän aikaan oli jo päättänyt viettää Herran ehtoolliskokouksia kerran kuussa ja raamatunkeskustelukokouksia joka lauantai-iltana, niin voitaneet hyvällä syyllä ajatella, että seurakuntatoiminta ja elämä oli vilkkaasti edistynyt.

Huhtikuussa 1901 heräsi kysymys papin kutsunnasta, johon toimeen päätettiin kutsua pastori Andrew Groop, Fitchburgista, mutta joka sitte jäi sikseen. Pastori V. Sundelin otti sitte kut-

39
kaikkiin yhteispyrinnöihin Jumalan valtakunnan levittämisessä.

Ennenkuin seurakunta sai vakituisen opettajan, toimi seurakunnassa saarnaajina E. Koskinen ja A. Maunus. Sen jälkeen on saarnaajina toimineet pastori V. Sundelin (Suosalmi), past. A. F. Virta, past. A. A. Harju, past. C. E. Stenman, past. J. E. Lilljeberg ja nykyinen saarnaaja pastori A. Kukko. Paitsi näitä seurakunnan opettajia, on seurakunnassa saarnanneet milt'ei kaikki pii-

sun vastaan marraskuussa, samana vuonna ja ryhtyi vakituisen seurakunnan hoitoon. Ompeluseura oli jo silloin vilkkaassa toiminnassa, tuottaen tuntuvaa apua seurakunnalle toiminnallaan.

Seurakunnalle muodostettiin säännöt, taloustarpeita ostettiin, jäsenkirjat hankittiin, papin palkka määriteltiin y. m. tärkeitä täydennyksiä seurakuntatoiminnassa tehtiin, uuden opettajan saavuttua.

Kesäkuussa samana vuonna yhtyi seurakunta Lähetysyhdistykseen, jossa se on ollut näihin asti yhtämittä, osaaottaen

riimme kuuluvat saarnaajat ja paljon Suomesta vierailevia saarnaajia.

Henkinen elämä seurakunnassa on ollut aina ehdottomasti Raamatun opin mukainen. Tarkkaa huolta on pidetty, että Jumalan johdon avulla on pyritty kasvamaan todellisessa jumalisuudessa. Rukouselämä kokouksissa ja kotona on ollut todellista seurustelua Jumalan kanssa, todistukset pelastuksesta kokemuksesta Herran tiellä ja kehoitukset ovat olleet seurakunnan sisäisen elämän ylläpitäjinä. Ehdoton raittius on ollut sen jäsenille välttämätön, seurakunnan pe-

rustamisesta asti. Tästä esimerkkinä voimme mainita kysymyksen, joka heräsi seurakunnan keskustelukokouksessa 1906 vaiheilla; silloin tehtiin kysymys: josko tupakanpolto Jumalan sanan valossa on syntiä tai ei, yhteiseksi mielipiteeksi jäi se, että se on syntiä, josta olisi pyrittävä luopumaan.

Tämän kaiken on seurakunta säilyttänyt perus-opetuksenaan näihin asti, vaikkapa paljon ovat käsitykset monessa suhteessa muuttuneet ja toisiksi tulleet, ja vaikka seurakunta on tullut monessa suhteessa vapaampiin käsitteihin, ei se ole kadottanut rahtuakaan todellisen Jumalan sanan opetuksista, vaan rukouksen Jumalan apua pyrkii se toteuttamaan elämässään sekä sisällä että ulkona Raamatun osoittamaa viitattua tietä ja elämää.

Nuorisoseura, joka perustettiin kuten alussa mainitsimme, kaksi päivää ennen seurakuntaa, on kahdesti lakannut toimimasta, siitä se on aina uudelleen nous-

sut. Jäsenet seurakunnassa ovat monasti muuttuneet, toiset ovat tulleet eroite- tuiksi synnillisen elämän vuoksi, toiset ovat itse eronneet, paljon on muuttanut toisille paikkakunnille ja monet ovat matkustaneet kotimaahan. Monet ovat päässeet kotiin, johon ovat ikävöineet ja kaivanneet, odottaen kunnes meidän vuoromme tulee siirtyä.

Jos voisimme kaikki seurakunnassa olleet jäsenet koota, niin olisi niitä paljon yli kolmensadan; mutta vaikka seurakunnassa ei ole ollut enempää kuin 40 jäsentä yhdellä kertaa ja useasti pienentyneenä vaan 11, on se aina pysynyt varmal- la perusteella. Ja tänään voimme iloiten sanoa, että Jumala on hajaantuneiden ystäviemme kautta levittänyt valta- kuntaansa niihinkin paikkoihin, joihin emme itse työllämme ja toiminnallamme olisi ulottuneet.

Seurakunnalla on nyt oma kokoushuo- ne, jota alla oleva kuvamme esittää.

GARDNERIN LÄHETYSSEURAKUNNAN HISTORIA.

LÄHETYSTYÖTÄ täällä alkoi teke- mään noin 25 v. sitten past. A. Groop, käyden silloin tällöin tervehti- mässä tämän paikkakunnan suomalaisia Jumalan sanalla. Vanhat pöytäkirjat osoittavat, että työ järjestettiin seurakun- nalliseksi toiminnaksi kokouksessa, joka pidettiin Mechanic st. varrella 7 p. lokak. v. 1894, seurakunta saaden nimek- seen Suomalainen Kristillinen Seurakun-

ten ollen seurakuntamme oikeuden mu- kaisesti saisi jo kohta viettää 25 vuosi- juhlaansa, mutta näin ei kuitenkaan ole asianlaita. Virallisesti pidetään seura- kuntaa vasta 12-vuotiaana. Syynä tä- hän on se, että toiminta ei aina ole ollut kovin innoitettua, joten "eri saarnaajat ovat koittaneet saada innostusta aikaan" uudestaan perustamalla seurakunta. Niin- pä näyttää eräs pöytäkirja, joka on päi-

Gardnerin kirkko.

ta W. Gardnerissa, jonka tuli kokoontua joka sunnuntai jonnekin uskovaisten ylösrakennukseksi. Samassa kokoukses- sa näkyy päätetyn perustaa pyhäkou- lukin "kaikkia" lapsia varten, opettajiksi tullen valituksi Jacob Köykkä ja Sakri Pihlaja. Ensin mainittu valittiin myös seurakunnan puheenjohtajaksi. Seura- kuntaan tässä perustavassa kokouksessa näyttää yhtyneen noin 9 henkilöä. Tä-

vätty lokak. 13 p. 1901, että past. A. Groopen esityksestä "tultiin siihen johto- päätökseen asiasta, että aletaan lähety- styö". Kuitenkin samaisessa pöytäkirjas- sa löytyy sekä kokouksien päätöksiä että rahastonhoitajain tilejä vuosilta 1895— 1898—1899—1900, ja syyskuulta v. 1901, joten on selvää, ettei työ, joka alettiin v. 1894 ollut kokonansa lakkau- tunut. Kesäkuun 13 p. 1906 pöytäkirja

Erik ja Maria Johnson, 32 vuotta sitten ja nyt. — Gardnerin perust. jäsenet.

näyttää, että past. K. F. Henrikson oli kehoittamassa järjestettyyn toimintaan, joka ehdotus hyväksyttiin, sekä valittiin tilapäiset virkailijat, vuokrattiin haali vuodeksi ja J. E. Lillback, silloin jäsen Fitchburgin Läh. seurakunnassa, hyväksyttiin käymään "joka sunnuntai puhumassa Jumalan sanaa." Maalisk. 17 p. 1907 oli taas kokous, jossa past. A. Croop toimi puheenjohtajana ja hä-

Monenlaiset ovat ne vaiheet olleet, joiden läpi seurakuntamme on saanut näinä 25 vuoden aikana käydä läpi. Milloin se on ollut laimeaa, milloin vilkkaampaa, kuitenkin nousematta kovin suureen voimaan koskaan. Syyt tähän ovat luonnolliset: paikkakunnalla oli toimimassa toinenkin seurakunta, joka oli sekä nimensä että oppinsa puolesta paremmin tuttu kansalle, ja toisena syytä

Gardnerin sunnuntaikoulu.

nen ehdotukseensa "olttiin kaikin puolin yksimielisesti myöntäväisiä, ja niin päätettiin perustaa meistä nykyjään muutamista uskovaisista, seurakunta, jonka perus ja johtaja tulee olemaan itse seurakunnan perustaja Jeesus Kristus". Tämän jälkeen ei "perustamisia" enää näy tapahtuneen, vaan on tyydytty pitämään tätä päivää ja vuotta kohtana, josta seurakunnan ikä lasketaan.

oli epävakainen toiminta paikallisen saarnaajan puutteessa. Kuitenkaan ei tämän seurakunnan toiminta ole ollut tarkoituksetonta, jota on todistamassa kaikki ne sielut, jotka ovat saaneet löytää rauhan ja anteeksiannon synneistensä, sekä monet muut seikat, jotka kertovat tämän seurakunnan vaikutuksesta. On nim. täältä mennyt miehiä ulos, jotka nyt vaikuttavat jossain sanan saarnaaji-

na, ja onpa ympäristössä ilmaantunut uusia seurakuntiakin, jotka ovat alkunsa saaneet tämän seurakunnan toiminnan vaikutuksesta. Täten ollen työmme Herrassa ei ole ollut turha.

Koko ajan kuin seurakunta on toiminut, on se pitänyt velvollisuutenaan tehdä työtä lasten kesken pyhäkoulun kautta. Alussa sitä pidettiin asunnoilla, ja kun huoneet kävivät pieniksi, muutettiin sitä haaleihin, joissa se on toiminut vaih-

Vinter ja nykyiset Mrs. Long, E. Reinikainen sekä saarnaajat, jotka kulloinkin palvelivat seurakuntaa. Pyhäkoulun jatkotyönä on joinain kesinä pidetty kesäkouluakin, tämä kuitenkin ollen vain tilapäistä, koskapa paikkakunnalla melkein joka kesä on toiminut järjestetty K. K., johon on ollut tilaisuus kaikkien lapsilla. Tälläkin alalla siis seurakuntamme on ollut apuna kansamme elämässä, kasvattaen pienokaisia Jumalan totuuksien

Gardnerin Nuorisoseura.

televalla menestyksellä. Niin kauan kuin paikkakunnalla ei ollut muita pyhäkouluja, oli lapsia paljon, vaan kunnien luku lisääntyi, lisääntyi koulujakin, joten kovin suureksi ei pyhäkoulu ole kasvanut, pysytellen siinä 50 oppilaan määrässä, paitsi yhteistoiminnan aikana, jolloin se kohosi 100. Opettajina on toiminut m. m. J. Köykkä, Sakri Pihlaja, E. Johnson, E. Erickson, F. Hurnanen, Ida Hickley, W. Hokkanen, T.

tuntemisessa ja äidinkielen rakastamisessa.

Nuorisoseura perustettiin v. 1913, W. Hokkasen aloitteesta, ja onkin se toiminut kaikessa hiljaisuudessa tähän asti, auttaen seurakuntaa sekä aineellisesti että henkisesti. Jäseniä siinäkään ei ole ollut kovin monta, vaihdellen aina 20 asti, mutta pienuudestaan huolimatta on Nuorisoseura ollut yhtenä lenkinä Jumalan työn eteenpäin viennissä.

Seurakuntaan kuuluvat ja sille myötätuntoiset naiset ovat aivan alusta asti olleet suurena tekijänä sen aineellisessa kannatuksessa, toimien ompeluseuran nimellä. Vaikka heidän toimintansa ei olekaan ollut aivan katkeamatonta, voipi sitä siltikin pitää yhtäjaksoisena, ja suurena apuna. Naiset ovat koko ajan olleet seurakunnan toimissa. Viime vuosina on heidän erikois-osanaan ollut

suomalaisten kirkoista Idässä, joskin ei kovin suuri kooltaan. Sen nykyinen arvo kalustoineen voitaneen arvioida \$6,000.

Past. A. Groop voidaan pitää tämän seurakunnan alottajana, sillä hän oli ensimmäinen saarnaamassa Sanaa, mutta monet ovat olleet ne kylväjät, joilla on osaa täällä nähtävistä tuloksista. Alussa oli pastorit F. Lehtinen, K. F. Henrikson, Lindroos, Sundelin, ja sittemmin paik-

Gardnerin seurakunta.

saarnaajan palkan hankkiminen, paitsi sitä että ovat joka vuosi siirtäneet useita kymmeniä dollareita kirkon velan lyhentämiseen.

Kuten jo alussa mainittiin, on seurakunnalla ollut monta eri kokoushuonetta käytettävänään toimintakautensa ajalla. Mutta pastori A. Virran ollessa seurakunnan hoitajana, tehtiin se askel, että rakennettiin kirkko, joka ilman itsekästä kehumista voidaan sanoa olevan kaunein

kakunnalla olevina M. Hirvonen, I. Kukila, E. Kovanen, koulun loma-ajoilla. Vakituksia pitempiaikaisia saarnaajia ovat past. A. Virta, joka toimi noin 6 vuotta, ja nykyinen pastori A. Muhonen, joka on ollut puolisentoista vuotta. Kaikki ovat kylväneet, mutta Herra on ollut sadon antajana, joten Hänelle yksin kiitos olkoon.

Tässä siis on lyhykäisissä piirteissä esitettyinä ne vaiheet, joiden läpi on

mennyt tämäkin pieni Lähetysseurakunta. Lopuksi mainitsemme vain että koskapa meidän täytyy sanoa entisten pyhäin kanssa: "Tähän asti on Herra aut-

tanut", niin uskomme, että Hän tästäkin lähtien on auttava. Ja: "Kun Herra on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?"

Mr E. Erikson ja hänen vaimonsa.
Gardnerin perust. jäsenet.

OI, MILTÄ TUNTUNEE?

Oi, miltä tuntunee, kun jälkeen vai-
van,
kun jälkeen taiston kovan, viimeisen
vieraasta maasta kotiin vaellamme,
me kautta iäisyyden porttien?
Kun viime tomuhiude jaloistamme,
ja kyynel silmästämme katoaa,
kun nähdä saamme kerran Jumalamme,
oi, jota sydämemme odottaa.

Oi, miltä tuntunee, kun pyhään kanssa
olemme kerran maassa autuuden?
Puu elon huojuu siellä. Elon virta
siell' kulkee kirkkahana hohdellen.
Oi, ikinuoruuden ja onnen maata!
Ei sitä ajan hammas kuluta,
ja sinne kohota ei murhe saata
ja kyynel, tuska, tauti, kuolema.

MAYNARDIN EV. LÄHETYSSEURAKUNTA.

ENSIMÄINEN lähetyssaarnaaja täälä, kuten monissa muissakin paikoissa, on ollut pastori A. Groop. Hän on käynyt täällä 8 vuotta sitte. Seuraava lähetyssaarnaaja on ollut pastori K. F. Henrikson. Nämä veljet ovat ensimmäisiä tämän peltosarakkeen kyntäjiä ja kylväjiä. Sittemmin ovat useat lähetyspapit Jumalan sanan kalliita totuuksia kylväneet, toiset pitemmän ja toiset ly-

tuli pastori L. P. Miettinen. Hänen tultuaan v. 1906, on seurakunta varsinaisesti perustettu, johon pöytäkirjan mukaan on yhtynyt 33 jäsentä. Seurakunnan jumalanpalvelukset ja kokoukset on pidetty amerikalaisessa lähetyskirkossa. Pastori Miettistä seurasi pastori J. E. Lillback. Hänen aikanaan on seurakunnan ja nuorisoseuran toiminta ollut erittäin vilkasta. Mutta juuri parhaaseen

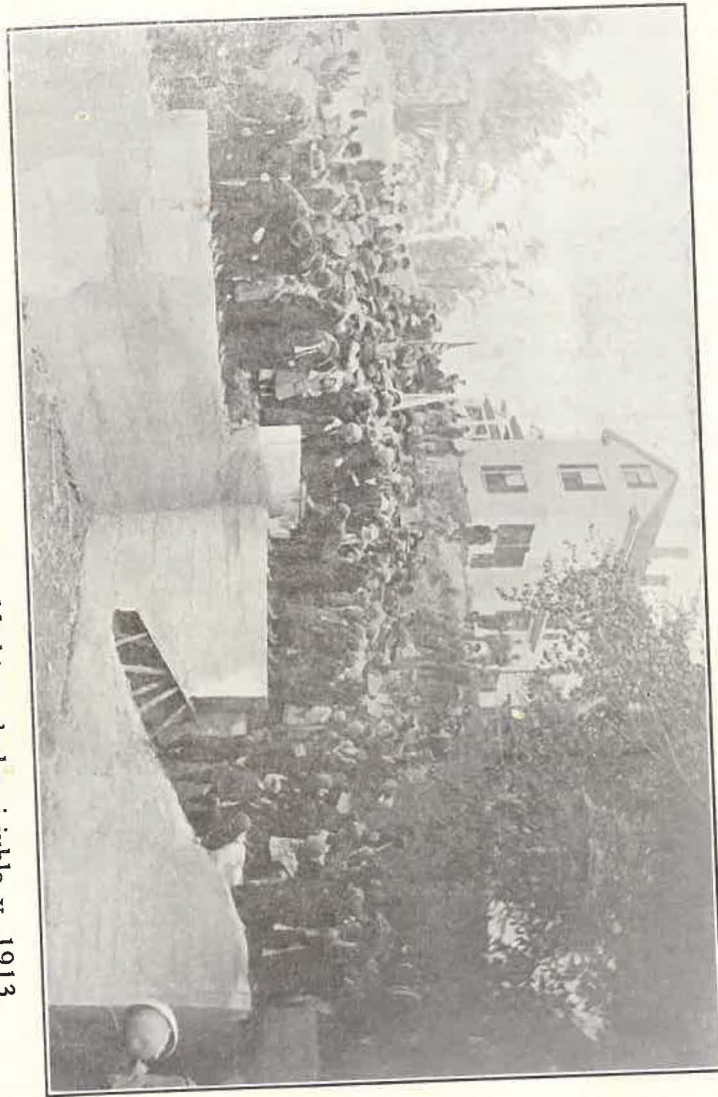

Maynardin rippikoulu v. 1917.

hyemmän ajan. Ensimmäinen paikkakunnalla vakituisesti vaikuttanut ja asunut pappi on pastori V. V. Sundelin, noin 16 vuotta sitten. Hänen aikanaan on ollut jonkunlaista seurakuntajärjestystä ja kokolailia innokasta toimintaakin. Jumalanpalvelukset ja kokouksetkin ovat pidetyt siihen aikaan n. k. Heynes haalissa. Nuorisoseuran toimintaa on myös silloin ollut. Pastori Sundelinin jälkeen

alkuun päästyä, muutti pastori Lillback Quincyyn, johon hän sikäläiseltä lähetysseurakunnalta sai kutsun. Se oli kova isku seurakunnalle, jonka jotkut seurakunnan jäsenet olivat kovin pahana pitäneet. — Sitte seurakunta kutsui opettajakseen pastori A. F. Virran Worcesterista. Hän toimi pitempään paikkakunnalla, kun yksikään edeltäjänsä, nim. vähän yli 4 vuotta. Pastori Virran ai-

Maynardin seurakunnan kirkon nurkkakiven laskemisyö v. 1913.

kana seurakunta kokoontui amerikalaisen kirkon kappelissa. Aika-ajoin on seurakunnan toiminta ollut vilkasta ja varsinkin sunnuntaikoulun työ on pastori Virran aikana hyvin järjestetty. Lapsia käynyt koulussa noin 75.

Helmik. 1912 sanoutui pastori Virta ulos seurakunnasta, joten seurakunnalla oli taas edessään opettajan hankinta. Seurakunta lähetti kutsun nykyiselle opettajalle, vastaten kutsuun myöntävästi ja saapuen Maynardiin toukok. 4 p. 1912. Paikkakunnalla asuvien seu-

lut ollenkaan. Mutta kaiken epäilyksen alla, oltiin siksi myöntäväisiä, että päätettiin yrittää. Syksyn tultua pidettiin ensimmäiset myyjäiset kirkon rakennuksen hyväksi, josta oli tuloja 250 dollaria. Kaunis alku, arveli moni. — Alulle pantua toimintaa jatkettiin ja jouluk. 17 p. 1912, ostettiin maa keskeltä kylää. Valittiin rakennustoimikunta, jonka kuvan tässä esitämme.

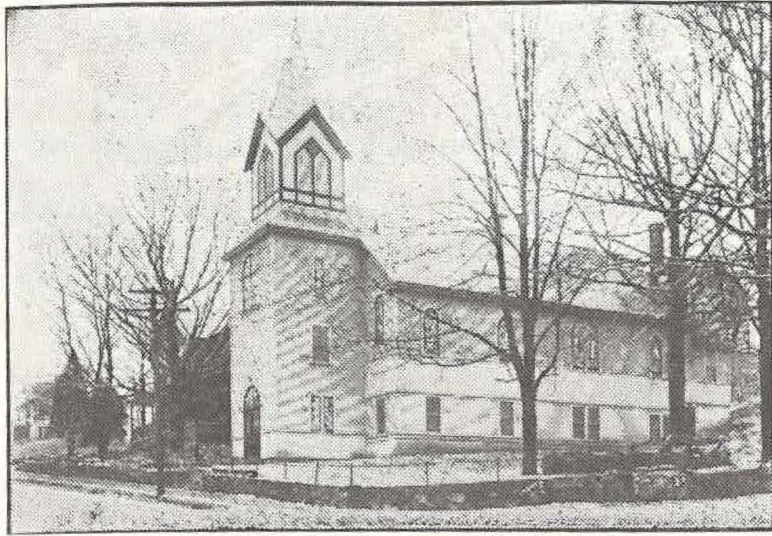
Rahankeräystä ja toimintaa innostuneesti pidettiin vireillä, ja lukuisten vastustajaimme vastustukset auttoivat asi-

rakunnan jäsenien luku oli silloin hyvin pieni. Mutta Jumalan armoon ja apuun luottaen pieni joukko alkoi uuden opettajansa kanssa innolla toimimaan. Seurakunnan jäsenien, kuin myös kannattajain luku alkoi lisääntymään. Jumalanpalveluksia pidettiin kuten ennenkin amerikalaisessa kirkossa. Mutta siellä oli aika liiaksi rajoitettu, eikä vastannut tarkoitustaan. Pastori Väänänen esitti seurakunnalle, että ruvettaisiin hankkimaan omaa kirkkoa. Esitys useampien mielestä oli mahdoton toteuttaa, kun jäsenluku vielä oli pieni ja rahaa ei ol-

aamme eteenpäin. Kirkon kivijalkaa alettiin tekemään huhtik. 1913. Kivijalka valmistui ja nurkkakiven laskemisyö vietettiin toukok. 18 p. 1913, suurilla juhlallisuuksilla. Tässä juhlassa oli läsnä noin 1,500 henkeä.

Kirkon rakennustyöt alettiin kesäk. alussa, rakennusmestari Matti Siitosen johdolla. Alakerta valmistui ja avausjuhlaa vietettiin elok. 23 p. Kirkko kokonaisuudessaan valmistui joulukuussa, jolloin sen vihkiäisyjuhlat vietettiin suuremmilla juhlallisuuksilla. Kirkkom-

me on päältäkin päin kaunis, vaan sisäl-
tä vielä kauniimpi.

Näin oli seurakunnan kaukainen toivo
toteutunut. Seurakunnan toiminta, kaik-
kine eri toimintaosastoineen, sai uuden
elämän ja toimintainnon omassa kodis-
saan. Sunnuntaikoulumme on kasva-
mistaan kasvanut.

Nuorisoseura on seurakunnan kanssa
käsikädessä toiminut, jäseniä noin 40.

Seurakunnastamme on viime aikoina
muuttanut pois useita jäseniä. Suomeen
y. m. Nykyinen jäsenluku on 68. Työ-

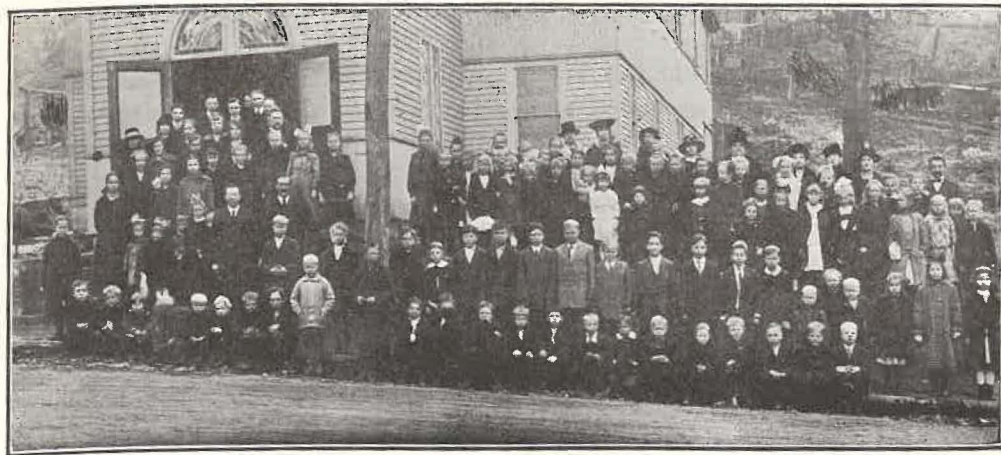
tämme kannattavia kansalaisia on pal-
jon tässä kaupungissa.

Ompeluseuran toimesta saa seurakun-
ta vastaan ottaa vuosittain 500—600
dollaria.

Rippikoulua on seurakunnan toimesta
pidetty joka kesä.

Jumala on siunannut Hänen työtänsä
seurakunnassamme aineellisesti ja henki-
sesti. Kirkostamme, joka maksaa 9,200
dollaria on 600 dollaria velkaa, New
Yorkin kirkon rakennusyhdistykselle.

Lähetysten Herra siunatkoon jatku-
vasti lähetystyötä, tälläkin paikkakun-
nalla.

AJATELMIA.

ASEMAMME on useasti ajatuksen
tulos. Muuta ajatukseksi niin sinä
myöskin muutat tilasi.

Kärsiä ja taistella huonossa tilassa on
samaa kuin taistelu juoksuhiiekassa, mitä
enemmän ponnistelet, sen syvemmälle
joudut.

Kerro sinun huono tilasi toisille; niin
saat ne moninkertaisiksi.

Jos taivas putoaa ja maa tuntuu luis-
tavan jalkaisi alta pois, niin tartu suu-
reen turkkilaiseen pyyheliinaan, astu
reippaasti ruumiisi pyhäkköön — pesu-
ammeseen, ota hyvä suolavesi kylpy,
johon olet lisännyt muutamia tippoja,
hajuvettä herättääksesi itsetuntosi. Sitte
hiljaisessa — pimitetyssä huoneessa ota
hyvä uni 10:stä 15 tuntiin. Nouse ylös,
syö hitaasti, iloisella mielellä ravitseva
ateria. Jumala ei voinut käyttää Elijasta
mihinkään, ennenkuin hän antoi hänelle
pitkän unen ja runsaan aterian. Senjäl-
keen Elias meni ja kruunasi Kuninkaan,
asetti Profetan virkaan, perusti Kunin-
gaskunnan, sekä ajoi tulivaunuissa ko-
tiin.

Kun sinä kerran saat alun, on koko
maailma edessäsi.

Unhoita menneisyys. Lakkaa ajattele-
masta, että asemasi hallitsee sinua, se
olet sinä, joka siinä kiinni riiput.

Lakkaa itseäsi surkuttelemasta ja toi-
sia syyttämästä, sanoen että sinä olet
olosuhteiden uhri. Lakkaa valittamasta
ja rupea laulamaan, silloin sinun jalkasi
vapautuu siteistä ja uuden elämän rau-
taiset portit avautuu eteesi.

ALLSTON, MASS., LÄHETYSSEURAKUNTA.

TAMÄ seurakunta ei ole suuri, mutta ei vanhakaan. Silti ovat lähetyksystävät uhranneet paljon aikaa ja voimia Allstonin kansalaisille, ollessaan heille avuksi ja siunaukseksi.

Niin aikuisin kuin v. 1890 kävivät pastorit K. F. Henrikson ja A. Groop siellä tervehtimässä kansalaisia Jumalan sanalla. Myöhemmin kävi viime mainittu

raim Haapaniemi. Kaikki nämä ovat nukkuneet uskossa Jeesukseen. Inhimillisesti on tämä ollut suuri tappio seurakunnalle, mutta Herra ajattelee toisin.

Seuraavat saarnaajat ovat vaikuttaneet Allstonissa: Pastori Lindroos vainaja, joka tuli Amerikkaan vuonna 1895, asui Allstonissa ja Massachusetts valtion kotilähetyksen kutsumana teki siunattua

Osa Allstonin Lähetysseurakunnan jäseniä.

Fitchburgista käsin kerta kuussa pitämässä siellä jumalanpalveluksia. Siihen aikaan oli siellä herätys ja useita tuli kääntymykseen. Niistä ovat jo useat saaneet kotiinkutsun, niinkuin Fr. Rusnell, Charles Gilbert, Fr. Sjölund, Charles Wahlberg, Fr. Anderson ja hänen vaimonsa, sekä nyt viime kesänä veli Ef-

lähetystyötä. Vuonna 1896 saapui pastori K. F. Henrikson Quincyyn ja sieltä päin palveli Allstonin ystäviä sanan saarnaamisella. Pastori V. V. Sundelin (nykyään Suosalmi) on myös palvellut sikäläisiä kansalaisia todistamalla Jeesuksesta Kristuksesta. Pastori A. Kukko asui

usean vuoden Allstonissa ja antoi aikansa ja voimansa palvelleen kansalaisia. Monipuolisesti ovat siis kansalaiset siellä olleet tilaisuudessa nauttimaan Jumalan siunauksista ja myönnetään, että he sen myös ovat tunnustaneet. Herra siunatkoon piskuista laumaansa edelleenkin Allstonissa.

KYLVÄJÄLLE.

Kyynelten laaksoa kylväjä käy,
Paljo ei työstänsä tulosta näy.
Korpi on kolkko ja karkea maa,
Siemenet useinkin vahingon saa.

Kyynelin kylväjä kysellen käy:
"Miksi, oi, miksi ei heelmiä näy?
Vaivalla, murheella muokkasin maan,
Saatanko satoa toivoakaan?"

Taivas on tumma, ei tähtiä näy.
Myrskyt vain vihaiset vinhasti käy.
Ehkäpä toukoni tuhoaa nuo,
Ettei se ikinä tähkiä tuo."

Kylväjä usein myös miettinyt on:
"Lienkö työssäni taitamaton;
Oikeinko aloin ja päätinkin työn?
Oikeaan paikkaanko sitkaimen lyön?"

Rukoillen kulkevi kylväjä nyt
Siksi, kun myrsky on hiljentynyt:
"Jumala, viljani varjele myös,
Kastele, kasvata, siunaa sun työs!"

Kyynelin kylväjä, taistosi tuo
Kuitenkin kerran siis satoa suo!
Vaikkapa toivosi viipyykin nyt —
Silloin kun päivä on päättynyt:

Kyynelten laaksosta kylväjän tie
Autuuden iijäisyysrannoille vie.
Silloinpa satoi lyhtehet tuot,
Riemulla taltehen kantaen nuot.

F. R.

TROY, N. H.

ENSIMÄISET suomalaiset asettuivat paikkakunnalle v. 1889. Silloin vuokrasivat Mr ja Mrs Hill ensimmäisen suomalaisen asunnon, jonka nykyään omistaa Mr Kiiti Matson. Mr Hill kävi B. & M. rautatiellä työssä ja myöhemmin eräässä tehtaassa. Sitten hän muutti Newportiin, samassa valtiossa, jossa hän sai tapaturmaisen kuoleman. Kivityöhön tottuneita kansalaisia muutti lukuisammin tänne v. 1898, sillä sii-

hetystyötä. Kansalaisten sydämiin jäi siunauksista rikas muisto hänen työstään. Viisi vuotta myöhemmin v. 1908, kutsui New Hampshiren kotilähetys Miss Hilda Luoman, (nykyinen Mrs Andrew Harju) lähetystyöhön Troyhin ja lähellä oleviin ympäriseutuihin. Uskollisesti teki hänkin tehtävänsä ja kävi seitsemällä eri paikkakunnalla, joissa kansalaisia asui. Hän perusti sunnuntai kouluja ja niin muodoin teki työtä nuorten kuin van-

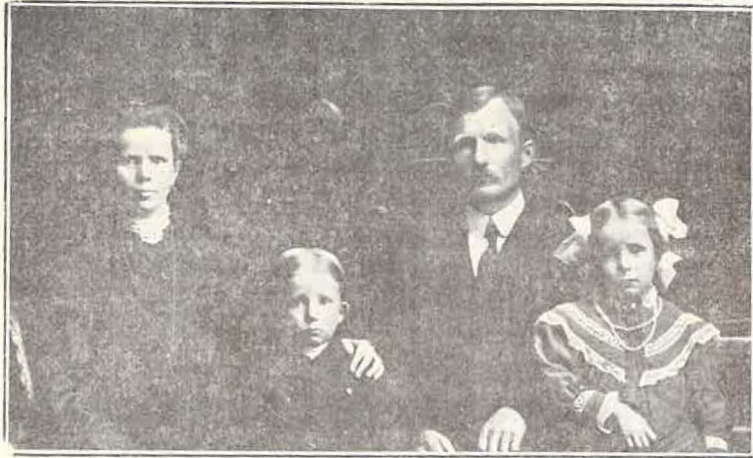

hen aikaan oli täällä vilkasta liikettä sillä alalla. Näiden tänne muuttaneiden joukossa oli useita perheitä ja siitä saakka on aina kansalaisten lukumäärä kasvanut ja nyt on arvioltaan noin 450.

Ensimmäinen lähetystyöntekijä oli pastori A. Groop, joka Fitchburgista päin silloin tällöin kävi kansalaisia Jumalan sanalla tervehtimässä, ynnä toimittamassa papillisia toimituksia. Kesällä 1903 oli täällä Miss Milma Tikkanen (nykyinen Mrs Risto Lappala) tekemässä lä-

hainkin keskuudessa. Hänen työnsä muistaa kansalaiset vieläkin rakkaudella.

Yllämainittu lähetys kutsui allekirjoittaneen vakituiseen työhön keväällä v. 1909, ja muuttikin hän sinne toukokuun 1 p. Tähän aikaan oli riitahenki kiivas tšekäläisten kansalaisten keskuudessa. Riitakapula oli silloisen yhteiskokoushuoneen vuoksi. Taistelu oli tulinen ja siihen tuleen joutui allekirjoittanut. Se ei ollut mikään mieluinen asia, vaan aikalailla

vaikeutta tuottava puoli, sillä olinhan tullut puolueettomasti tekemään totuuden työtä kansalaisten hyväksi, puolueeseen katsomatta. Oikeusjuttu tuli tämän asian vuoksi ja sosialistit hävisivät ja nyt on seurakunnalla vapaus käyttää tätä rakennusta.

Sunnuntaikoulussa kävi lapsia 20—30. Paitsi tätä sunnuntaikoulua, on aika ajotain myös kansalliset ja sosialistit pitä-

neet sunnuntaikoulua, mutta ei niin vakituisesti kuin lähetyksystävät.

Seurakunta perustettiin toukok. 14 p. 1910 nimellä Suomal. Ev. Lähetys Congregational seurakunta ja yhti amerikalaiseen Cong. kirkkokuntaan jouluk. 1 p. 1910 ja Suomal. Lähetysyhdistykseen v. 1912.

Yksi uskollisimpia sunnuntaikoulunopettajia ja seurak. jäseniä Antti (Tiia-

nen) Anderson muutti kotiin 30 päivänä kesäkuuta 1912. Hänessä menetti paikkakunnan hengellinen työvainio arvokkaan työntekijän.

Seuraava jäsen, jonka seurakunta menetti, oli sisar Maija Liisa Isakson (o. s. Tiilisaari), joka muutti kotiin marrask. 26 p. 1919. Hän oli uskollinen ja ahkera Herran työssä. Hän oli aina Herran huoneessa jumalanpalvelustilaisuuksissa

ja opettajana oli hän sunnuntaikoulutyössä viimeiseen saakka. Useita vuosia toimi hän ompeluseuran johtajana. Rauhaa ja lepoa poismenneitten tömuille!

Jatkuvana vaiheena työssä paikkakunnalla oli syksyllä 1917 siinä, että seurakunnan opettaja kutsuttiin Newportiin, N. H., jossa hän sikäläisten kansalaisten keskuudessa teki työtä, saarnaten evankeliumia. Troyn seurakunnalle tuli uusi

opettaja pastori J. E. Luomala. Lyhyen toiminta-ajan perästä hän kuitenkin kutsuksesta meni länsi-Canadaan. Vanha opettaja sai pyynnön tulla takaisin. 20 kuukauden poissaolemisen ajan perästä hän myös saapuikin.

Seurakunta laillistettiin New Hampshiren lakien mukaan elok. 1 p. 1919. Viime aikana on seurakunta ollut menestyksellinen ja vilkkaassa toiminnassa. Paitsi seurakunnan jäsenet, ovat ulkopuolella olevatkin osoittaneet suurta ystävällistä osanottoa työhön ja toimintaan.

Elonkorjuu iltamiin on runsaasti lahjoituksia annettu ja ompeluseuran kokouksia kustannettu. Viimemainittuihin tilaisuuksiin on iltasin kerääntynyt 130 henkeen asti. Sunnuntain iltakokouksiin kerääntyy väkeä niinkuin muulloinkin, kiitettävän paljon ja samoin sunnuntai-kouluunkin. Hyvään työn alkuun on päästy ja luottaen Herraan luomme toivon katseet tulevaisuuteen, muistaen Herran sanaa: "ettei se ole oleva turha." Antakoon laupeuden Herra siunauksensa työllensä edelleen!

NEWPORT, N. H.

ENSIMÄINEN suomalainen, jonka varmaan tiedetään tässä lähellä asuneen on Mr. Wilson v. 1887—1890. Hän on omistanut sahalaitoksen Croydon Flat'issä, jossa on ollut useita suomalaisia työssä. Mr. Wilsonille sittemmin heräsi halu lähteä Suomeen, jonka vuoksi hän yritti saada myytyä sahalaitoksensa. Mutta kun ostajat eivät kohtuullista hintaa tarjonneet, niin hän näytti paikkakunnan toiskielisille suomalaisen itsepäisyyttä, ottaen ja vieden mukanaan koko koneiston Suomeen. Vuodesta 1891 on pysyväisesti paikkakunnalla ollut Mrs. A. Sänntti ja samana vuonna tulivat hänen vanhempansa Mrs. ja Mr. Jacob Markkula. Ensimmäinen yhteist toimi oli pastori A. Groopen kutsuminen paikkakunnalle pitämään jumalanpalvelusta v. 1896. Pastori C. E. Stenman on ollut ensimmäinen vakituinen pappi paikkakunnalla v. 1910—13. Pastori Stenmanin ahkeraa toimintaa sekä suomalaisen sunnuntaikoulun perustamista, New-

portin suomalaiset kiitollisuudella muistelevat. Seuraava lähetystyön tekijä on ollut neiti Anna Keränen, työskennellen vaan lyhyemmän ajan. V. 1914 tuli Bangoren seminaarista A. Muhonen ja vihittiin saarnavirkaan samana vuonna. Pastori Muhonen perusti varsinaisen seurakunnan paikkakunnalle ja hoiti sitä v:n 1916. Seuraava, kuin myös nykyinen seurakunnan opettaja on pastori W. Leeman. Marrask. 26 p. 1917 tuli past. Leeman Troysta, N. H. Newportiin asumaan, vaan muutamien kuukausien jälkeen Troyn seurakunnan yksimielisestä vaatimuksesta muutti hän takasin Troyhin. Pastori Leeman käy nykyään Newportissa kerran kuussa. Jumalanpalveluksia alkuvuosina on pidetty amerikalaisessa lähetyskirkossa ja suomalaisessa raittiushaalissa. Seurakunnalla on myöhemmin aikoina ollut vakituinen kokoushuone, jonka Richards komppania on antanut. Seurakunta on laillistettu syksyllä v. 1918.

PIENIÄ MUISTIINPANOJA WEST PARISIN, MAINEEN LÄHETYSSEURAKUNNAN TOIMINNASTA VUODESTA 1907—1920.

KOLMEKYMMENTÄ vuotta sitten tuli tänne muutamia suomalaisia töihin ja kun rehellisyydellään ja ahkeruudellaan saivat amerikalaisilta hyvän luottamuksen ja tuntien hyvin viihtyvän, niin jäivätkin farmareiksi tänne ja sitten niiden luku vuosi vuodelta on lisääntynyt. Paikkakuntamme asukkaat ovat Nurmeksesta, Sotkamosta ja enin osa Kuhmoniementä tänne tulleet. Kun suomalaisten luku aina vaan lisääntyi, niin monella sitten tuli kaipaus kuulla

Tässä kokouksessa pastori lupasi käydä edelleen kerta kuussa. Vuotena 1909 pastori P. M. tuli West Parisiin asumaan ja se tuotti virkistystä seurakuntaelämälle. Mutta sitä iloa ei kestänyt kuin 3 kuukautta, sillä pastori muutti pois paikkakunnalta ja se oli kova isku seurakunnalle. Tänä vuotena sai seurakunta uuden opettajan, saarnaaja K. Julinin, paikkakunnalle asumaan, joten seurakuntaelämä näytti uudestaan lupaavalta. Vuotena 1910 perustettiin pyhäkoulu,

Osa W. Parisin, Mainen, Kesä- ja Pyhäkoulusta.

Jumalan sanaa omalla äidinkielellään. Ne sydänkaipaukset kuulikin Jumala ja lähetti sanansa saattajia tänne. Niinpä ensikerran elok. 1907 tuli tänne pastori P. Miettinen Thomastonista, Maine, puhumaan Jumalan sanaa kaipaaville sydämille. Hän lupasi pyynnöstä toistekin käydä pitämässä jumalanpalveluksia. Kolmannella saarnamatkallaan samana vuotena marrask. 23 p:nä pidettiin ensimmäinen virallinen kokous, jolloin ensimmäiset virkailijat valittiin. Kannattavia jäseniä liittyi silloin seurakuntaan 104.

opettajana pastori Julin. Kokouksia pidettiin baptistikirkossa. Mutta seurakuntamme jäsenissä puhkesi ajatukset ilmi saada oma kokoushuone. Ne ajatukset ja toiveet menivät niin pitkälle, että 1912 ostettiin haali, josta korjauksien kautta tehtiin kirkko. Maine'n Congregational kirkkoyhdistys lahjoitti 500 dollaria ja New Yorkin Congregational kirkon rakennusyhdistykseltä saatiin 500 dollarin laina, maksettava 50 dollaria vuodessa. Tänä vuotena seurakunta laillistutettiin, saaden nimen "The Fin-

nish Congregational Church" eli "Suomalainen Lähetyskirkko". Vuotena 1913 erosi South Parisissa ja Harrison'issa olevat jäsenet ja perustivat keskuuteensa synodalaisen seurakunnan. Elokuussa oli West Parisin kirkon vihkimisjuhla. Se oli siunattu ilojuhla, kun totiset seurakunnan jäsenet saivat sen, jota jo kauan kaipasivat. Vuotena 1914 osti seurakunta itselleen hautausmaan, jonka hinta kerättiin vapaaehtoisilla lahjoilla. Hautausmaa vihittiin tarkoitukseensa syyskuussa. Tänä vuotena, marraskuus-

saarnaajat puhuivat Hengen voimalla niin, että silloin monessa uusi syntyminen tapahtui. Vuotena 1916 saimme useita uusia jäseniä Harristonista ja Otisfieldistä, tullen ensin jäseneksi Kristukselle. Seurakunnan toimesta pidettiin kesäkoulua 6 viikkoa, oppilaita oli 38. Vuotena 1917 kesäkoulua pidettiin 8 viikkoa, oppilaita oli 65. Tänä syksynä valittiin vapaaehtoisista 8 jäseninen "perunakomitea", joka valvoo Chicagossa olevan saarnaajakoulumme parasta, kehittämällä seurakuntamme jäseniä ja

Osa W. Parisin, Me., kesä- ja pyhäkoulusta.

sa, tuli seurakunnan opettajan vaihdos. Saarnaaja K. Julin meni Massaan matkasaarnaajaksi ja matkasaarnaaja Aleksi Raita tuli Massasta West Parisiin jouluk. 3 päivänä. Vuodesta 1915 on aina kaksi kertaa vuodessa pidetty ahkerien sisarien toimesta suuret ja hyvin onnistuneet ompeluseuran myyjäiset. Kesäk. 18—20 päivänä v. 1915 oli meillä kalliit juhlat, jolloin saarnaajat A. Kukko, K. Julin ja A. Raita vihittiin papiksi, monien amerikalaisen ja suomalaisten saarnaajien ja suuren kuulijakunnan läsnäollessa. Niiden juhlien aikana kaikki

ystäviä kasvattamaan n. k. lähetysperunaa, jonka toimesta pidetään joka syksy suuri juhla samaan tarkoitukseen. Vuotena 1918 seurakunta yhdistyi suomalaisen Lähetysyhdistykseen. Kesäkoulua pidettiin 9 viikkoa, oppilaita oli 73. Opettajana tässä samoinkuin edellisissäkin kouluissa oli Mrs. Eva Raita. Pyhäkoulua on pidetty täällä 5 paikassa. Opettajia West Parisissa 12, Harrisonissa 5 ja Livermoressa 1, oppilaita 75. Huhtik. 1 p. 1920 oli jäseniä seurakunnassa 119, lapsia 157, kirkon omaisuuden arvo 2,325 dollaria. Vieraita saar-

naajia käynyt: Henrikson, Groop, Luomala, Muhonen, Lillback, Stenman, Kukko, Väänänen, Leeman ja Hämäläinen. Seurakuntamme jäsenet kun asuvat kaukana kirkosta, muutamia lähimmisiä asuen 1—3—5 mailia kirkosta ja kauempana asuvat 8—20 ja 30 mailin päässä, niin kokoontumisemme arki-iltoina ei ollut mahdollista, vaan joka sunnuntai, paitsi 3 sunnuntaina, kun on Harrisonissa Jumalanpalvelus. Melkein joka kuukausi on ollut miesten eli naisten juhla

nen myös, jos voisimme joka pyhä yhdessä olla, vaan se ei edellisistä syistä ole mahdollista.

Kahdentoista vuoden ajalla on edellämäinittu saarnaajat kylväneet kalliita Jumalan sanan totuuksia tuntien montakertaa työkentän olevan kovaa, karua kivikkomaata, vaan kun rukoillen ja monasti kyynelin ovat uskossa työtä tehneet, niin Herra on sen siunannut. On sattunut niin, että Jumalan elävä ja voimallinen sana on monen kivikovan sy-

West Parisin seurakunnan kirkko.

kirkossa. Ne juhlat ovat aina olleet väki- ja siunausrikkaita, jolloin olemme saaneet iloita kauempaa tulleiden ystävien näkemisestä ja heidän voimakkaista Jumalan armon todistuksista. Nuorisoseura olisi varmasti täälläkin hyvä olemassa, jossa nuoret saisivat käsikädessä toimia, voittaen nuoria Jeesukselle. Me toivomme, kun lapsemme kasvavat suuremmiksi, ettei matkan pituus estä heitä edes kerta kuussa yhteen kokoontumasta. Pyhäkoulu olisi enemmän hyödylli-

dämen lyönyt kokonaan rikki ja niin on moni sielun tuskissa ruvennut kysymään: "mitä minun pitää tekemän, että iankaikkisen elämän perisin?" Jumalan sanan mukaan ovat opettajat saaneet tahtua heränneet sielut sille lähteelle, joka synnit pestä voi ja niin siellä käytetään ovat sielun rauhan saaneet, jota maailma ei heille ole voinut milloinkaan antaa. Sen työn mitä Jumala monessa sisäisessä ja veljessä on tehnyt, on maailman ja teko-kristittyjen puolelta koetet-

tu keinolla millä tahansa lyödä rikki ja antamalla seurakunnalle lahkolaisuuden pilkkanimityksiä. Kun Herra on ollut puolellamme, niin ei mitään ole voineet. Seurakunta on vaan mennyt tähän asti aina Herran avulla hiljaa ja varmasti eteenpäin, jossa urhokkaat Herran soturit, sisaret ja veljet, saarnaajansa kanssa, ovat urhoollisesti sotineet Herran voi-

malla, Kristuksen ja rakkaan seurakuntamme puolesta. Jumala edelleenkin täällä jokaista Hänen lastaan kuljettakoon kotiin asti. Herra auttakoon, että nekin, jotka eivät vielä Jumalan lapsia ole, siksi tulisivat ja niin saisivat kerran kaikkien aikojen Jumalan lasten kanssa iloita niissä loppumattomissa riemujuhlissa taivaassa.

THOMASTON, ME.

KANSALAISIAMME Thomastonissa ja sen ympäristöpaikoissa on asustanut yli kaksikymmentä vuotta. Lähetystyötä täällä on tehty vakituisesti toistakymmentä vuotta. Saarnaajina tällä ajalla ovat toimineet seuraavat saarnaaja veljet: A. F. Virta ja J. Vesakko, kumpikin yhden kesän ajan. Senjälkeen tuli allekirjoittanut v. 1907. Oltuaan vähän yli kahden vuoden otti hän vastaan Ash-tabula Harborin, O., lähetysseurakunnan kutsun tulla heidän saarnaajakseen. Tämän jälkeen tuli saarnaajaveli E. J. Luomala jatkamaan työtä Thomastonissa sekä muissa ympäristöpaikoissa. Hänenkin oltuaan vaan yhden vuoden jätti paikan, jonka jälkeen tuli A. Muhonen toimimaan työn jatkamista täällä. Hänenkin oltuaan vähän toista vuotta lähti jatkamaan koulunkäyntiään, jolloin paikka jäi ilman työntekijää. Vaan nyt kun oli jo totuttu siihen, että oli paikkakunnalla ollut vakituinen sanan saarnaaja, ei ystävät Thomastonissa voineet olla tyytyväisiä olemaan ilman ja niin he alkoikin allekirjoittanutta pyytää jälleen tullaan Thomastoniin. Hän päättikin ottaa pyynnön huomioon ja saapui taka-

sin kesäkuulla v. 1912. Nyt alettiin jälleen toimia saarnata sanaa ja pitää päälle hyvällä ja sopimattomalla ajalla. Samana vuotena järjestettiin työ seurakunnalliseen muotoon. Näin on pidetty päälle yhtämittä seitsemän vuotta, joten allekirjoittanut on ollut yhteensä yhdeksän vuotta Thomastonin ja ympäristön suomalaisena lähetystyöntekijänä. Näkyväinen tulos tämän ajan työstä mitä ihmissilmillä voidaan nähdä ei ole niin suuren suuri. Vaan on siltikin usea henkilö tullut löytämään pelastuksen Vapahtajan Jeesuksen luona. Näistä on toiset jo muuttaneet kotiin ja toiset ovat täällä vielä koetusten ja kiusausten keskellä. Työ vanhempien ja lasten keskuudessa on edelleenkin toiminnassa. Nuorisoseuraa ei ole, sillä maailma tahtoo pitää nuoret kourissaan lujasti kiinni; tarvitsee nuoria ja senpävuoksi koettaakin pitää puolensa. Toivomme on, että Herra lähitulevaisuudessa tapaa nuoriakin täälläkin kulmalla ja Jeesus saa heitä pelastaa. Olemme varmat siitä, että Herran sana ei ole tyhjänä palajava, vaan se tuottaa hedelmän ajallansa.

GOLGATHA SEURAKUNTA BROOKLYNISSÄ, N. Y.

GOLGATHA seurakunnan synnystä ja vaiheista saamme sen alkuajoina parhaan käsityksen lainaamalla seurakunnan kirjurin kertomuksesta osan. Siinä kerrotaan lyhyesti seurakunnan ensimmäiset vaiheet seuraavasti:

“Lähetystyön ystävät täällä Brooklynissä ovat jo moniaita vuosia lämpimästi keskustelleet Lähetysseurakunnan tarpeellisuudesta Brooklynissä, joka on Suur-

lämpimiä ystäviä, asettuivat sen innokkaimmiksi vastustajiksi. Perustavassa kokouksessa yhtyi seurakuntaan ainoastaan 20 täysi-ikäistä jäsentä, ja niin Herran avulla alkoi tuo pieni 20-henkinen seurakunta kaikista vastuksista huolimatta toimintansa. Sillä onhan seurakunnan Herra Jeesus Kristus itse sanonut: “Älä pelkää sinä piiskuinen lauma, sillä minun isälläni on hyvä tahto antaa si-

Golgatha seurakunnan kirkko.

New Yorkin henkisten pyrintöjen keskus. Niin pitkälle vihdoinkin oli päästy, että rakkaan ystävämme past. J. Väänäsen lämpimällä avustuksella saimme toukokuun 1 p:nä 1912 paikkakunnallemme past. K. F. Henriksonin, jolloin perustettiin täkäläinen Ev. Lähetysseurakunta Brooklyniin. Ystävien osanotto perustavassa kokouksessa ei ollut läheskään niin suuri kuin olimme toivoneet ja monet, jotka ennen olivat lähetystyön

nulle valtakunnan”. — Sittenmin ovat seurakuntaamme hoitaneet pastorit K. F. Henrikson, J. Väänänen, A. Groop, J. E. Lillback, E. Hart ja A. Heinonen, kunnes heinäkuun 29 p. 1912 kutsui seurakunta vakinaiseksi opettajakseen past. K. F. Henriksonin, joka sittenmin vuoden 1913 alussa astui seurakuntamme palvelukseen.

Sunnuntaikoulua on talven aikana pidetty. Koulussa on käynyt noin kolmat-

takymmentä lasta. Johtajana toimii Aug. Siiri, vaan opettajavoimat ovat pienet ja sen lisäksi muutenkin vähävoimaiset; opettajat aina ikäväkseen näkevät, että sunnuntai-koulussa oli aina pastorin paikka tyhjä. Keväällä 1913 perustettiin C. E. nuorisoliitto, jossa nykyään on 32 jäsentä. Nuorisoliitto onkin ollut ripeämmässä toiminnassa kuin seurakunta. Toukokuun 1 päivästä, jolloin past. K. F. Henrikson erosi seurakuntamme palveluksesta, on sittemmin

sattuvasti, kun sanotaan: "huolimatta pilkasta, ylenkatseesta ja kaikesta valheesta ja vastustuksesta ja siitä, että olemme kokoontuneet kaduilla, kujilla ja teiden haaroissa, puodeissa, säntissä ja kämpissä, eri kirkkojen kappeleissa, kellareissa ja ullakolla ja suuren osan pelkän taivaan alla, on seurakunta ollut hyvin järjestetty ja Jumala on sen toimintaa siunannut." Seurakunta on kasvanut Herran siunaamana näinä vaikeina aikoina. Sen toiminnan tuloksena ja yhteydessä

Golgatha seurakunnan rippikoulu.

Reino Hiironen hoitanut seurakuntaamme ja toiminut myöskin nuorisoliiton johtajana. Toukokuun 27 p. 1913 kokouksessaan päätti seurakunta yksimielisesti kutsua opettajakseen past. J. E. Lillbackan, Quincysta." Sinä aikana kun pastori Lillback on ollut seurakunnan hoitajana, on seurakunta edelleen kokenut kovaa taistelua ja vastusta. Suurena haittana työlle on ollut kokoushuoneen puute viimeiset 7 vuotta. Siitä mainitaankin eräässä seurakuntakirjotuksessa

on Nuoriso-seura Majakka jäsenluvusaan suurentunut ja ollut apuna kaikessa ja osallisena samoissa taisteluissa. Sunnuntai-koulutoiminta ei ole vähääkään heikentynyt, vaan varttunut vuosi vuodelta. Kovaa oli työ ja taistelu, mutta Herra antoi voimiakin senmukaan kuin tarvittiin.

Pienestä alusta on seurakunta kasvanut niin että siinä nyt on jo kolmattasataa jäsentä, ollen kokonaan itsenäinen ja riippumaton mistään ulkoisesta avusta.

Nuorisoseurassa lasketaan jäsenmäärä hyvän joukon toista sataa ja Sunnuntai-koulussa käy lapsia noin 150. Näin kasvaen tuli seurakunnan toiminta ilman omaa kokouspaikkaa melkein mahdottomaksi ja rukousten sekä innokkaan ja ahkeran toiminnan tuloksena oli ensin, että seurakunta osti itselleen maakappaleen monien tuhansien dollarien hinnalla. Mutta aseman epäedullisuus ja maailman sota viivytti rakennuspuuhiin ryhtymistä. Suotuisampaa aikaa odotellessa ei kuitenkaan oltu toimettonia, vaan seurakunnan laaja työ vaati osansa. Kun

siksi. Yritys onnistuikin ja nyt on seurakunnalla oma kokouspaikka ja mahdollisuudet suureen ja laajaan työtehtävään. Tämän yhteydessä esitämme kuvia Golgatha seurakunnan elämästä ja samoin heidän Bethania kotinsa ja uuden kirkkonsa ulkoa ja sisältä. Mutta tarkemmat selitykset niistä ja siitä ilosta, jota he ovat kokeneet, annamme heidän itsensä kertoa; liittämällä muutamia otteita seurakunnan kuukausilehdestä, joka ilmestyy seurakunnan pastorin toimesta kerran kuukaudessa "Golgatan Kaiku" nimisenä.

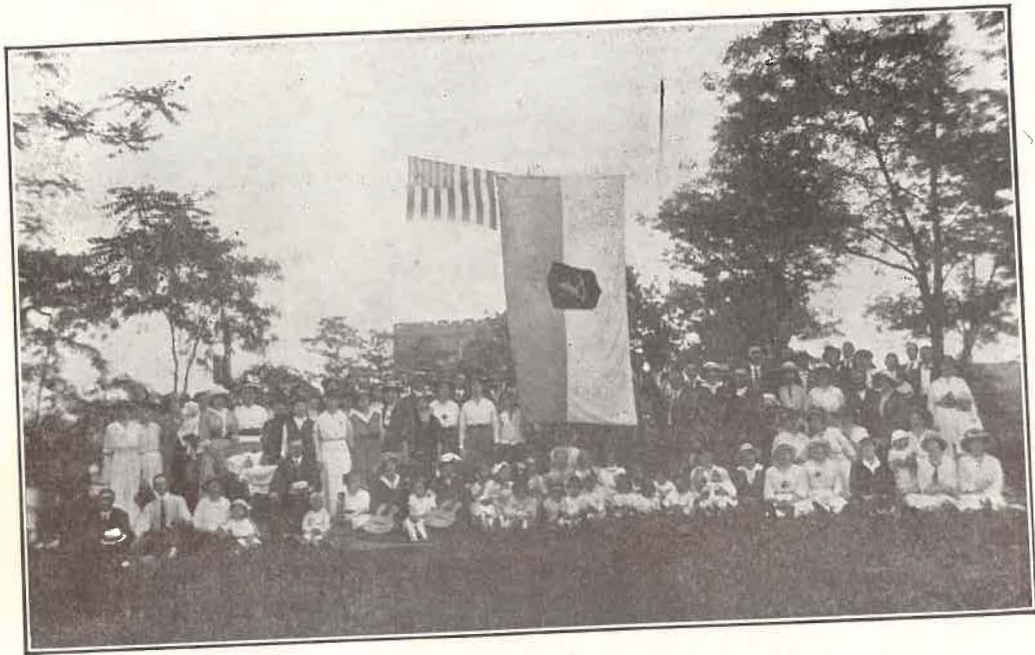
Osa Golgatha seurakunnasta.

seurakunnan työ naislähetin kautta erittäin Nuorten naisten keskuudessa kaipasi vakituista keskusta, hankittiin erikoisesti naisia varten lepokoti, jossa kristillisen kodin tarpeessa ja puutteessa olevat nuoret naimenne saavat turvaa ja hoitoa. Kodin hoitajana toimi seurakunnan lähetti Maria Jokinen. Koti tunnetaan "Bethania" kotina.

Samoihin aikoihin tarjoutui seurakunnalle mahdollisuus ostaa valmis kirkko. Kirkko sijaitisi edullisella paikalla ja sen vuoksi seurakunta ryhtyikin asiaan kä-

Maaliskuun 1920 numerossa on huomattu ilmoitus, joka kuuluu: "Suurta joulujuhlaa juhlii Golgatha Seurakunta ensi torstaina eli maalisk. 11 p. klo 7.30 Suom. ruotsalaisessa kirkossa sen johdosta, että se on viimeinen kokous kun se viettää vieraisa suojissa." Samassa numerossa on myöskin kirjoitus, jonka liitämme osana, selittämään lukijalle kirkkoa ja sen sisustaa. "Kirkko on hyvin aistikkaasti rakennettu tiilirakennus; sijaiten pohjoispuolella 44 katua, 7 ja 8 ave. välillä, eli juuri n. s. Sunset koulurakennuksen vieressä, 250 jalkaa 7

avenuelta, Brooklyn, N. Y. Se on suurimpia suomalaisia kirkkoja Amerikassa, ollen ulkomitoiltaan 42 jalkaa leveä ja 82 jalkaa pitkä. Siinä on paitse juhlaalista ja tilavaa, hyvällä chestnut puulla silattua ja tilavaa pääkirkkoa, myös hyvin tilava ja miellyttävä kirkkosali ja hyvin tilava ja kaikilla mukavuuksilla varustettu keittiö. Paitsi lämmityshuonetta ja laitetta, on alakerrassa n.s. naisten paarle ja miesten ja naisten pesuhuoneet; kuin myös erityinen painohuone, kaikkine pikku koneistoinen, jotka kuuluu kauppaan. Siinä tultanee Golgatha Kaiku vastaisuudessa painamaan. Pääkirkossa on vierot lattia, jolla on noin nelisen sataa istuinta, n.s. coppera mallia, jotka maksavat \$12 kappale. Kirkon perällä on näyttämön muotoinen, koroke kateteri, jonka keskoksessa on saarnapulpetti, keskellä perällä suuret urut oikealla piano ja vasemmalla kuorotuolit. Perälle johtaa kolme tilavaa konkia. Kirkko lämmitetään n. s. "Steam heatilla". Valona on kaasua, johon kohdakkoin yhdistetään

Kenttäjuhla Hamilton puistossa, Brooklyn, N. Y.

myöskin sähkö. Nämä ovat pääpiirteitä siitä rakennuksesta, jonka Golgatha Seurakunta on ostanut, ja jonka yleisten jumalanpalvelusten avaamis-juhliin se nyt valmistuu. Se on kirkko, joka maksaa kauppa- ynnä muine sen yhteydessä olevine kuluineen, \$27,560.00, joka on varmaan ehkäpä moninkerroin suurin summa mitä mistään Amerikan suomalaisten kirkosta on maksettu. Ja jos ne muutokset ja uudistukset, joita Seurakunnan trustiisit suunnittelevat, tulevat pantaviksi käytäntöön, tulee sen hinta hyvinkin kymmenellä tuhannella nousemaan. No, miksipä näin kallista kirkkoa, kysyne joku. Ei ainakaan senvuoksi, että Golgatha Seurakunta olisi rikas, tai että sen jäsenet olisivat rikkaita, vaan siksi, että paraskaan ei ole liian hyvä, ainakaan Jumalan palvelukseen. Ensiksi, täällä maksaa tonttima yksin jo enemmän tai yhtä paljo kuin kalliimmat kirkot maaseutuvilla. Toiseksi, aika on kallis ja kolmanneksi, kun huonon miusta kirkoista olisi pitänyt maksaa rahaa, niin me päätimme ostaa parhaan mitä on täs-

Kenttäjuhla Hamilton puistossa, Brooklyn, N. Y.

sä kaupungissa, koskapa se oli saatavana; ja kun vielä saimme sen puolella siitä summasta, mitä sellaisen rakentaminen olisi tullut maksamaan.

Joka tietää kuinka pienestä ja tyhjästä Golgatha Seurakunta on alkanut, käsittää mitä ponnistuksia ja uhrauksia tämä kaikki on kysynyt. Omilla voimillamme se olisi kyllä jäänyt tekenättä. Olemme saaneet kokea sen, että Herran oikea käsi ei ole lyhetty. Hän on ollut meidän tukemme. Korkein on meitä rakentanut. Ja niin onkin, että ellei Herra huonetta rakenna, niin ne hukkaan työtä tekevät, jotka sitä rakentavat, ja ellei Herra kaupunkia varjele, niin vartijat turhaan valvovat. Monelle on Golgatha Seurakunnan jaloimnatkin ponnistukset turhilta näyttäneet, mutta itse olemme saaneet päivittäin kokea,

että työmme Herrassa ei ole turhaa. Tämä juhla puhunee tavallaan sen puolesta. Siis maalisk. 11 p. päättyy Golgatha Seurakunnan kauan kestänyt korpi ja keturi vaellus ja tulee loppu sille käräpäilylle, jonka vallitessa se on ollut kuin mieron kiertolainen, tai sanoisimmeko, kuin n. s. jerusalemien suutari, ettei ole kaikin ajoin tiennyt itsekään missä seuraava kokous olisi. Näiden vuosien aikana on usein ehtint muistua mieleen Jeesuksen sanat kuin Hän sanoi: "Ketuilla on luolat, linnuilla pesät" jne. Nämä vuodet ovat olleet Jaakobin eloa Laabanin luona, jossa hänellä oli yöllä vilu ja päivällä helle, tai kuin Jacob myöhemmin sanoi: "Kun se on parasta ollut, on se tuska ja vaiva ollut." Mutta kaikella on loppunsa ja niin täälläkin. Kiitos ja kunnia Jumalan."

EVANKELIS-LUTHERIALAINEN CONGREGATIONAL SEURAKUNTA HUBBARDSTONISSA, MASS.

TÄMÄ paikkakunta on maanviljelysasutusta. Suomalaisia täällä asustaa noin 50 perhettä, ensimmäiset heistä ovat olleet täällä jo yli kaksikymmentä vuotta. Suurimpana keskuksena on Pitchervillen kylä, jossa nykyään on 20 suomalaista maanviljelijää. Enemmistö näistä kuitenkin vielä käy työssä East Templetonin ja Gardnerin tehtais-

past. A. Virta, Gardnerin Läh. seurak. opettaja, alkoi käymään täällä pitäen kokouksia perheissä, kerran kuukaudessa. Paikkakunnalle perustettiin pyhäkoulu, jonka johdon otti Mrs. Loviisa Wiik, eräs Pitchervillen farmari-emäntä. Past. Virran pois muuton jälkeen, Gardnerin Läh. Seurakunnan opettajaksi tuli past. Alex. Muhonen. Hänkin jatkoi kerran

sa, koskapa eivät vielä ole päässeet siihen asemaan, että voisivat maansa höystää täysin tuottaviksi.

Yhteistoimintaa on Seurakunta ja maanviljelijäin ko-operatiivinen yhdistys. Viimemainittu on toiminut noin puolentoista vuotta, ja kallistuu toiminnassaan kirkollisvastaiseksi, vaikka alkuperäisesti se ei ollut aiottu sellaiseksi.

Seurakunnallisen toiminnan voimmesanoa alkaneen vuonna 1915, jolloin

kuukaudessa käyntiä, pitäen kokouksia perheissä. Tähänastinen Jumalan sanan kylvä, alkoi nyt näyttämään tuloksia, sillä ihmiset alkoivat käymään ahkerasti kokouksissa, joten alkoi tuntumaan ahtaalta kokoontua asunnoissa.

27 p. marraskuuta v. 1918 past. Muhonen esitti kokoontuneille kuulijoilleen, eikö jo olisi aika, että paikkakuntalaiset itse alkaisivat pitämään huolta sekä lastensa että omien sielujensa henki-

sestä kasvatuksesta, perustamalla keskuuteensa kristillinen seurakunta. Tähän esitykseen löytyi myöntäviä, joten past. Muhonen julisti kokouksen avoimeksi, seurakunnan perustamiselle. Valittiin puheenjohtaja. Kokouksen tuloksena oli, että perustettiin Hubbardstonin Ev. Luth. — Congregational — Seurakunta, johon samassa kokouksessa yhtyi 17 jäsentä. Pastorin esittämät säännöt hyväksyttiin, ja niiden mukaisesti valittiin virkailijat, sekä päätettiin jumalanpalvelus pidettäväksi kahdesti kuukaudessa, sekä pyydettiin past. Muhonen ottamaan seurakunta hoidettavakseen.

Seuraavassa helmikuussa past. esitti kirkon tarpeellisuuden, ja päätettiinkin se rakentaa. Asiaa valvomaan valittiin komitea, joka valvoikin asian niin hyvin, että maaliskuun 14 p. 1919, seurakunnalle ostettiin Pitchervillen kylästä pieni farmitalo, maineen, sekä heti alet-

tiin sitä muodostamaan kirkoksi. Kirkko valmistuikin pian. Ja toukokuun 11 p. pidettiin juhlalliset kirkon vihkiäiset. Sitten rakennusta on suurennettu, lisäämällä kyökki-ravintola peräpuolelle. Kirkko ei ole kovin suuri kooltaan, siinä on vain 70 istuinta, mutta se on kyllin iso oloihin nähden. Alttaritaulu ja alttari tekevät kotoisen vaikutuksen. Koko rakennus tuli maksamaan n. \$2,100. Taloa ostaessa oli seurakunnalla kassassa rahaa ainoastaan \$50, joten voimme hyvällä syyllä sanoa, että: "Tähän asti on Herra auttanut." Jumalanpalvelus on kirkossa sunnuntaisin ja perjantaisin viikkohartaus.

Seurakunta laillistettiin 23 p. huhtik. 1919, ja yhtyi Worcester North Congregational Association jäsenyyteen toukuussa. Tätä kirjoittaessa on seurakunnassa 31 aikuista jäsentä ja 32 lasta. — "Kun Herra on paimenemme, ei meiltä mitään puutu."

NEW YORKIN LÄHETYSSEURAKUNTA.

KUN past. K. F. Henrikson ja toiset veljet kävivät New Yorkissa, syntyi siellä hengellistä liikettä; perustettiin Harlemin Ev. Lähetysseurakunta. Vuonna 1902 sai seurakunta opettajakseen Suomesta G. Blomgrenin, joka oli toiminut Brittiläisen Raamattuseuran asiamiehenä. Hänet vihittiin seurakunnan opettajaksi samana vuonna. Voimakas hengellinen liike oli käynnissä ja seurakunta vaurastui. Pastori Blomgrenin soololaulut ja opetukset tekivät sängen siunatun vaikutuksen. Kokoushuone oli 129 kadun ja Par avenuen kulmassa. Sitten muutti seurakunta No. 29 E. 135 st. Pastori Blomgren muutti Chicagoon v. 1907. Näihin aikoihin oli seurakunnan toiminta jonkun verran lamau-

tunut. Seurakunta kutsui opettajakseen C. E. Stenmanin ja hän alkoi työnsä keväällä v. 1909. Kesäkuussa vihittiin hänet papiksi. Oltuaan New Yorkissa kolme vuotta muutti hän Newportiin. N. H. Vuonna 1908 muutti seurakunta lähetyksen kehoituksesta Pilgrim kirkon kappeliin Madison Ave. ja 121 kadun kulmassa.

Pastorit J. Tinell ja J. Väänänen hoitivat seurakuntaa jonkun aikaa, vaan kun vakituista opettajaa ei ollut ja kansalaisiakin paljon muutti Harlemista pois lakkasi seurakunta toimimasta. New Yorkin seurakunnan entisiä jäseniä on Brooklynin ja Englewoodin y. m. seurakunnissa.

MUISTELMIA LÄHETYSTYÖSTÄ WEST WAREHAMISSA, MASS.

TÄTÄ paikkakuntaa kutsutaan "Cape Codin portiksi", syystä kun edesmenneinä aikoina, ainoastaan tämän kautta on voinut päästä n. k. Ala Capille. Suomalaisia on täällä asustanut parisen vuosikymmentä. Suurin osa suomalaisista työskentelee karpaloviljelyksessä. Lähetystyötä on täällä tehty lähes 17 vuotta. Työ on alkanut silloisen

malaiset ymmärtäneet häntä, eikä hän suomalaisia. Hän sitte kirjoitti Massan valtion kotilähetykselle, pyytäen sinne lähettämään suomalaisen saarnaajan. Juuri siihen aikaan saapui Suomesta nuori innokas saarnaaja, Johannes Väänänen. Kotilähetysten pyynnöstä ja pastori Henriksonin kehotuksesta, saapui hän, pastori Henriksonin kanssa marras-

Ev. Siionin Lähetysseurakunta, West Wareham, Mass.

amerikalaisen pastori Perryn myötävaikutuksesta. Hän, tunnollisena Jumalan miehenä ja sielujen pelastuksesta huolehtivana pappina, näki kansalaistemme jumalattoman elämän, henkisen sekä siiveellisen rappeutuneisuuden. Sitä korjatakseen ja oikealle tielle kansalaisiamme johdattaakseen, hän koitti neuvoa, opettaa ja Jumalan sanaa puhua. Mutta maan kieltä taitamattomana eivät suo-

kuussa v. 1903, ensikerran tänne, Jumalan sanaa saarnaamaan. Tämä ensimmäinen Jumalanpalvelus pidettiin amerikalaisessa lähetyskirkossa. Tilaisuudessa olleet muistelevat sitä hetkeä yhtenä ihanimpana ja tervetulleempänä hetkenä. Pastori Perryn ilo oli myös suuri, kun hänen yrityksensä ja toiveensa oli toteutunut. Kansalaisten yksimielisestä pyynnöstä lupautui pastori Vää-

Chesterissä, Mass., ovat useat saarnaajistamme käyneet. Siltä ajalta kun paikkakunnalla oli neljä uskovaista perhettä on kuvamme ja se esittää Chesterin sunnuntai-koulua. Kuvassa näemme myös seuraavat veljet, M. Piispanen, E. Svard, Jakobson ja A. Ovaska.

nänen käymään kaksi kertaa kuussa Warehamissa, sekä samalla South Carverissa. Hänen vaikutusalaakseen ja saarnaajapaikakseen tuli myös West Barnstable ja ympäristö. Kotilähetys maksoi riittävän kannatuksen ja kansalaisten aineellinen kannatus oli myös kiitettävä, joka paikassa. Vaikutusta seurasi suuri menestys ja Jumalan siunaus. Muutamiin kuukausien jälkeen alkoi ihanat herätykset, varsinkin West Warehamissa, ja sen tulokset olivat siunatut. Paitsi rauhaa Jumalan kanssa, johon jokainen herännyt ja uskon kautta vanhurskaaksi tullut sielu pääsi, herätys vaikutti myös kansalaisten ulkonaiseen elämään uudistusta. Lähes 2 vuotta pastori Väänänen teki täällä lähetystyötä. Senjälkeen ovat täällä vaikuttaneet monet lähetysaarnaajat. Kansalaiset yleensä ovat täällä erittäin suosiollisia Jumalan sanalle ja lähetystyölle. Pastori K. Julin alkoi West Warehamissa käymään kotilähetysten matkasaarnaajana v. 1914. Nähtyään työlle edulliseksi, muutti hän tän-

ne perheineen asumaan v. 1916. Vakituksen opettajan tultua perustettiin nuorisoseura, "Valon Alku", joka on toiminut hyvällä menestyksellä. Jäseniä nuorisoseurassa on 25. Kesällä v. 1918 olivat täällä 2 viikon lomalla pastorit J. E. Lillback ja J. Väänänen. Nämä veljet yhdessä paikkakunnan opettajan kanssa saarnasivat Jumalan sanaa joka ilta ja joskus päivälläkin. Sanan saarnasta ja Jumalan Hengen vaikutuksesta syntyi jälleen suuri herätys. Useita kymmeniä naisia ja miehiä, teki täydellisen pesäeron maailman kanssa ja alkoivat elämään uskon uutta, siunattua elämää. Uskovaiset järjestäytyivät seurakunnaksi, pyhain ihmisten yhteydeksi ja seurakunnalle annettiin nimeksi "Ev. Siion Lähetysseurakunta". Jäseniä seurakunnassa on nykyään 33. Sunnuntai-koulua pidetään kolmessa eri paikassa, joissa lapsia käy 55. Jumala siunatkoon Siion seurakuntaa jatkuvalla Hengen yhteydellä ja palavalla lähetystyön tekemisen innolla.

JEEBUS AUTTOI.

Mä kerran kolkon korven tietä kuljin,
Kun nuoren mielen Jumalalta suljin.
Ja luulin kurja: kyllä varmaan voitan
Mä elämälle määrän, kun näin koitan
Vain yleviä ihanteita saada,
Mua eivät erheet, eksytykset kaada.

Mä silloin huusin: "heikko olen, hukun.
Voi sieluani! Synnin unta nukun."
Vaan hätäni nyt huomasi Herran',
Taas toivon valo koitti mulle kerran.
Ja rauhan antoi Vapahtaja pyhä.
Nyt riemumielin seuraan Häntä yhä.

F. R.

Vaan tuskin ensi aamurusko nousi,
Ja purteni sen purppurassa sousi,
Kun päivän armaan myrskypilvet peitti,
Nuo poluilleni synkät varjot heitti.
Ja yksin yössä surren sydän värjyi.
Ol' pimeätä, tyhjää, aallot ärjyi.

LÄHETYSTYÖSTÄ NORWOODISSA.

SAIN kehoituksen joltakin opettajalta kertoa lähetystyöstä Norwoodista. Mitään selväpiirteistä tai kokonaisuutta kuvaa tuskin voin antaa, siellä toimintani lyhytaikaisuuden tähden.

Mutta jonkunlaisena lisäyksenä kertomuksiin lähetysaloilta teen parhaani mainitsemalla pääpiirteitä havainnoistani ja kokemuksistani ajalta, jonka siellä olin.

sa voimat täällä laajassa Amerikassa, vähääkään ajattelematta mitä osaksensa tulevat saamaan.

Kauan oli minunkin sielussani kyttenyt palava halu mennä ulos kanssaveljilleni ja siskoilleni ilmoittamaan ylönousseesta Vapahtajasta. Olinko kykenevä tai kylliksi kypsytynyt siihen kalliiseen työhön, sitä en tiennyt. Mutta annoin sen

Menkäätkä kaikkeen maailmaan, saarnatkaat evankeliumia kaikille luoduille nimeen Isän, Pojan ja Pyhän Hengen. Opettaen heitä pitämään kaikki kun minä olen teille käskenyt. Näillä sanoilla velvoittaa Jeesus itse opetuslapsiaan lähetystyöhön.

Sitä kutsua noudattaen ovat monet miehet ja naiset meidänkin kansan keskuudessa uhranneet ruumiinsa ja sielun-

Jumalan vastattavaksi, joka sydämet ja munaskuut tutkii.

Ilmoitin haluni saarnaajaliitolle; siitä johtui, että tulin valituksi vuosijuhlassa ja lähetetyksi Norwoodiin.

Kauniina kesäkuun iltana lähdimme pastori Stenmanin kanssa ilmoittamaan siellä asuville kansalaisille, että aikomuksemme on alkaa siellä varsinainen lähetystyö. Käytyämme useassa kodissa,

kyllä huomasiimme, että aniharvat ottivat esityksemme vastaan.

Paluumatkallamme kotia tuskin sanaa voin vaihtaa pastori Stenmanin kanssa, niin epätoivoisen, masentavan vaikutuksen käyntimme teki minuun.

Istuin syviin mietteisiin vaipuneena, huoaten, tuskin siitä mitään tulee. Mutta samalla voimakas kehoituksen henki kävi läpi sieluni. "Rohkeasti eteenpäin vaan, kuka on sinun johtajasi ja voimasi, enkö minä Herra."

Seuraavalla kerralla päätin lähteä aamulla aikuisin, että ehdin käydä jokaisessa kodissa. Sillä ajatuksissani selveni, että työ on aloitettava sunnuntaikoulun nimessä ja niin hiljalleen vetää äidit mukaan lasten kautta.

Voin täydellä sydämellä sanoa, että jokainen äiti kodissaan otti minut vastaan niin sydämellisesti, että olin aivan hämmästyksissä. Jotkut heistä sanoivat ei voivansa alkaa ottamaan osaa eikä antaa lasten nimiä sunnuntaikouluoppilasten joukkoon syystä, kun isät eivät tule antamaan myönnytystään, kun he kannattavat työväenaatetta. Muistui mieleeni Jeesuksen hellä kutsu: Tulkaat minun työköni kaikki jotka työtä teette ja olette raskautetut ja minä tahdon teitä virvoittaa.

Ilta aurinko alkoi laskea kultamaille; minun oli taas palattava koti askareihini. Päivä oli kulunut aivan liian jouduin. Lapsien nimiä oli listalla 34 oppilaiksi sunnuntaikouluun. Tunsin jo halun painaa heitä rintaani vasten ja kuiskata hiljaa: Jeesus sinua rakastaa.

Niin onnellisena ja kiitollisin mielin palasin toiselta lähetysmatkaltani. Seuraavalla kerralla oli sunnuntaikoulun avajaisjuhla. Sinne oli erittäin pyydetty äitejä mukaan. Muutama heistä oli tullut ja lapsia 28. Kuusi oli jäänyt pois isien estämänä.

Mainittakoon sivumennen, että ruotsalaiset lähetysystävät luovuttivat heidän

kirkkonsa koulua ja kokouksia varten verrattain pientä maksua vastaan. Kaksi nuorta veljeä erittäin innolla toimivat koulun opettajina ja kaikessa ottivat osaa vointinsa mukaan, joista toinen veli Emil Laakso on saanut vuosi sitten muuttaa kotia Isän luo nauttimaan palkkaansa. Myös en voi olla mainitsematta eräästä 9-vuotiaasta pojasta, joka oli, kuin toinen käsi minulle, palvelen ja auttaen kaikissa.

Niin kesä kului hiljaisessa toiminnassa. Syksy oli käsissä ja muutokset kotielämässäni pakoittivat minut jättämään niin rakkaan työni ja paikkani otti neiti Katri Tiikkala, hänkin vain toimien lyhyen ajan, saatuaan kutsun Englewoodin, N. J. ystäviltä. Kolmas naislähettiläs oli neiti Ester Kokkinen, joka koko nuoruutensa innolla teki työtä monipuolisesti, muun muassa perusti lauluseuran ja piti kenttäkokouksia, tähdäten kaikki Jeesuksen voimaan.

Ennen naislähettiläitä oli matkasaarnaaja pastori Julin käynyt kerta kuukaudessa pitämässä kokouksia ja nytkin kävi kuten muissakin seurakunnissa. Myös Quincyn lähetysystävät antoivat suurta avustusta, ottaen osaa suurella joukolla kenttäjuhlaan ja muihinkin kokouksiin.

Jokaisen lähetystyön tekijän kysymymerkiksi jäävät Norwoodissa asuvat kansalaiset, miksi he melkein yksilöön asti ovat kuolleet kristillisyydelle. Suomalaisiin nähden se on Sodoma, joka ei ota vaaria etsikko ajasta. Mutta uskoa täytyy että siellä on vanhurskaita vielä, jonka tähden Jumala vielä säästää lähettämällä uskollisia ja väsymättömiä työmiehiänsä todistukseksi, että heille on saarnattu, mutta eivät ole ottaneet vastaan. Huokeampi pitää oleman Sodomalla ja Gomorralla sinä Herran päivänä, kun niillä, jotka evankeliumin kirkkaassa päivänpaisteessa elävät, eivätkä ota vastaan pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa, jota heille tarjotaan. W. Pyyny.

VÄHÄN KIRJALLISUUSTYÖSTÄMME.

TUSKIN lienee tarkempaa työhaaraa kuin hengellisen kirjallisuuden toimittaminen kansalle. Tässä työssä ovat lähetysystävät suuresti osingoneet, kun otetaan huomioon heidän lukunsa.

Kirjallisuustyö jakaantuu kolmeen jaksoon, nim. ensimmäiseen Lähetysyhdistyksen jaksoon, jolloin oli myös olemassa erityinen kustannusyhtiö Totuus-lehden julkaisemista varten. Toinen jakso oli Valo-yhtiön aika, jolloin julkaistiin Uusi Totuus nimistä lehteä. Kolmas jakso seurasi, jolloin Lähetysyhdistys jälleen huolehti kirjallisuudesta ja julkaisi lehteä nimellä Lähetysystävä, joka on lakkautettu muutamia vuosia sitten. Paitsi näitä ovat yksilöt aika ajoittain julkaisseet ja kustantaneet kirjallisuutta, kuten E. Pirinen, A. Ojala ja J. E. Lillback.

Jo äsken mainitsimme kansanomaisimman kirjallisuusmuodon, nim. sanomalehden, mitä on ollut "Totuus" lehti, joka on aikoinaan ollut uutislehtenäkin, sittemmin "Uusi Totuus" ja viimeksi Lähetysystävä. Aineellisten vaikeuksien tähden on näiden täytynyt lakata. "Totuutta" ovat toimittaneet J. W. Lähde, F. K. Lehtinen ja Aino Aro. "Uutta Totuutta" ovat toimittaneet John Helander ja J. E. Lillback. Lähetysystävää ovat kirkkokunnan papit vuoroon toimittaneet.

Vuonna 1904 julkaisi pastori E. Pirinen jouluksi Jouluviestin, jonka toimituksesta hän piti huolta niin kauan kuin hän eli. Sitte siirtyi se Valo-yhtiölle. J. E. Lillback jatkoi sen julkaisemista, mutta luovutti sen Lähetysyhdistykselle. Lähetysyhdistys on julkaisut viime vuosiina Jouluku, Kevät, Juhannus ja Elonkorjuuviestejä. Kirkkokunnan papit ovat vuorotellen niitä toimittaneet ja ovat ne olleet täynnä hyödyllistä lukemista.

Kalenterin tapainen on ollut julkaisu Hengelliseltä Taistelutantereelta, jota on julkaistu neljä numeroa. Ensimmäisen toimitti pastorit Risto Lappala ja A. F. Virta ja se ilmestyi v. 1910. Vuoden 1911 numeron toimitti C. E. Stenman, vuoden 1912 numeron toimitti past. K. F. Henrikson ja vuonna 1914 ilmestyi se past. J. E. Lillbackin toimittamana. Nämä julkaisut sisältävät historioita, lähetyskertomuksia, kirkkokunnallisia tilastoja y. m.

Laulukirjat eivät ole onnistuneet niin hyvin kuin olisi toivottu. Valo-yhtiö kustansi Sionin Säveliä nimisen laulukirjan ja Lähetysyhdistys on julkaisut "Lähetyslauluja" nimisen kokoelman. Nyt on meillä kuitenkin Amerikalaisen kustannusyhtiön kustantama laulukirja Rauhan Sointuja, joka on aluksi metodistien toimittama.

Alla on osittainen luettelo Lähetysystävien toimittamista kirjoista:

Herra Mailma ja Neiti Kirkonjäsen, suom. J. N. Lähde.

Kristillisiä Ajankysymyksiä, Talmage suomennos.

Vastaus Ingersollille, Talmage suom. Matti Kurikan Teoria, K. F. Henrikson.

Kotimatalla — runokokoelma — Edvard Pirinen.

Ihmeellinen kirja, suom. W. Arpiainen.

Valon Säkeniä.

Kunniakas Palausmatka, käännös.

Rogerin Järkeilyt, suom. J. E. Lillback.

Monta muuta isompaa ja pienempää kirjaa on julkaistu, paitsi mitä Suomesta on tuotettu ja kansan keskuuteen levitetty. Voimme sanoa, että kirjallisuutta on levitetty kymmeniä tuhansia kappaleita.

VALOYHTIÖ.

ERÄISSÄ Quincyn uskovissa heräsi halu julaista hengellistä kirjallisuutta sen jälkeen kun "Totuus" lehti kuoli. Niinpä perustivat he yhtiön, johon past. Groop sittemmin yhtiyn mukaan. Suurella tarmolla, ahkeralla työllä ja monilla uhrauksilla veivät he työtä eteenpäin kustantaen "Uusi Totuus" nimistä lehteä. He myös julkaisivat paljon hengellistä kirjallisuutta. Valoyhtiö lakkasi toimimasta jonkun ajan kuluttua. Kuvamme esittää osan Yhtiön jäseniä.

NAISTEN TYÖ.

Ei ole kauan siitä kun ajateltiin, että naisten ei ainoastaan tule vaieta, vaan tulee olla toimimatta kristillisessä työssä. Nyt on kuitenkin toiset ajatukset.

Quincyn ja Fitchburgin seurakuntien yhteydessä on erityinen järjestetty toiminta, joka Quincyssä kantaa nimeä Naisyhdistys ja Fitchburgissa nimeä Sisarliitto. Toiminta on sama molemmilla

tehdä Jumalan työtä auttamalla köyhiä ja tekemällä sitä mitä naiset ainoastaan voivat tehdä.

Naisilla on myös eri aikansa ja ohjelmansa vuosikokouksen yhteydessä. Heillä on keskuskomitea, johon kuuluvat puheenjohtaja Mrs. F. Pyyny, varapuheenjohtaja Mrs. C. E. Stenman, kirjuri Mrs. A. Jylkkä, rahastonhoitaja Mrs. A. Kukko ja varakirjuri Mrs. Emma Olson.

NUORISOTYÖMME.

NUORISON toiminta on merkityksellisimpiä työhaarojamme. Kun työ alkoi oli vähän vanhempaa väkeä Amerikassa. Lähetystyön uran uurtajat huomasivat nuorisotyön tärkeyden ja painostivat sitä silloin kuin nuorisolla ei ollut muita pyrintöjä kuin tanssit ja kevyt elämä. Valtioirkon seuraajien piirissä ei tätä työtä yleensä arvioitu kalliiksi. Amerikalaisen keskuudessa oli

nuorisoseuroja on nyt melkein kaikissa kirkkokunnissa.

Alussa oli tietysti nuorisoseuroissa ainoastaan Suomesta tulleita, vaan nykyään on Amerikassa syntyneitä ja kasvaneita suuri joukko mukana. Pääpaino on aina pantu hengellisen elämän elvyttämiseen, syöttämiseen ja kasvattamiseen. Useat seuroistamme kuuluvat Christian Endeavor Liittoon ja kaikki

jo voittanut jalansijaa tohtori F. C. Clarokin perustama Christian Endeavor liike. Kolmattakymmentä vuotta perustettiin kristilliset nuorisoseurat Quincyn ja Fitchburgin lähetysseurakuntien yhteyteen. Niinpä oli parisenkymmentä vuotta sitte nuorisoseuroja Harborin, Worcesterin, Kiipin, New Yorkin ja Allstonin lähetysseurakuntien yhteydessä ja myös Chicagossa. Paljon ovat olosuhteet muuttuneet siitä ajasta. Kristillisiä

seurat käyttävät C. E. sääntöjä. Lähetysyhdistyksen vuosikokouksen yhteydessä on nuorisolla oma päivänsä ja ohjelmansa. Alkuaikoina laati joku saarnaajista nuorison ohjelman, vaan nyt on nuoriso kypsynyt siihen määrin, että he sihteerinsä kautta ja yhdistyksen sihteerin avulla ovat laatineet oman ohjelmansa.

Joku vuosi sitten oli jokaisessa idän seurakunnassa nuorisoseura ja useita

missä ei seurakuntaa ollut, vaan väen poismuuton ja vanhenemisen tähden on nuorisotyö joillain paikkakunnilla laimeampaa. Toiset paikkakunnat yhä vaan varttuvat.

Nuorisoseurat ovat pitäneet hengellisiä kokouksia, raamatun tutkisteluja, englanninkielen koulua ynnä monta muuta hyödyllistä asiaa eteenpäin auttaneet.

Yhteisesti valitun keskuskomitean kautta ovat he pitäneet yllä yhteyttä seurojen välillä, pitäneet juhlia ja konsertteja, keränneet varoja, julkaisseet kirjallisuutta ja pitäneet yllä ja avustaneet

nuorisotyöntekijöitä. Kenttäsihteerinä on useana vuonna ollut Esther Kokkinen, nykyään hoitaa sitä tointa pastori A. Kukko.

Työntekijöinä on seuralla ollut viime aikoina Katri Tikkala, Eino J. Hämäläinen ja Esther Kokkinen.

Nuorisoseurat ovat olleet uskollisia apuja seurakunnille ja ovat toteuttaneet C. E. liikkeen tunnuslausetta Kristuksen ja seurakunnan puolesta.

Kuvamme esittää nuorisoseurojen keskuskomitean.

ELÄMÄN SANA.

ELON sana, lähde raikas, taivahasta vuotavaa, elon voimaa sille annat, jonka sydän janoaa. Niinkuin nääntymäisillänsä kukka päivän paahtama lähteen saapi pisaroita juoda Luojan lahjana.

Mikä maa on ilman sanaa? suuri synkkä korpi vaan. —
Mikä taivas ilman sitä? onnela — mi suljetaan. —
Ilman sanaa, mikä elo? taistelua ainaista.
Mikä vihdoin ompe kuolo? yötä — ilman aamua!

Elon sana, uskoville lupaat taivaan autuuden. Kenpä kuoloon asti pysyy uskollisna, saapi sen. —
Siis mä tahdon sua pitää sydämeni aarteena, auta täällä kilvoittamaan, seppel' saamaan taivaassa!

Elon sana, valon sana, lämpöä sä myöskin luot! Tuskaa vaikka väliin tuotat, taivaan rauhoakin tuot. Synnin orjaa kauheasti peloitellen ahdistat, mutta armolla sä jälleen kaikki haavat parannat.

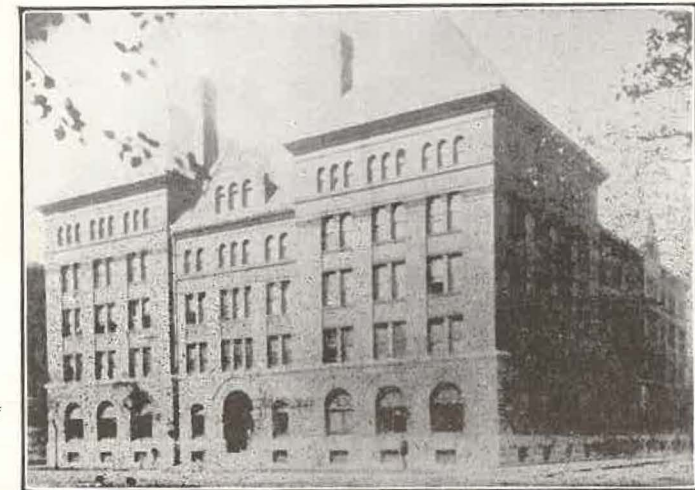
Tuomaria vanhurskasta neuvot meitä pelkäämään — mutta myös Isää rakastamaan, kun ei hylkää ketäkään. Rakastamaan Jumalata, joka oman Poikansa ristinpuussa antoi kuolla syntisparkain puolesta.

SAARNAAJAKOULUMME.

VUOSIIN 1896 ja 1903 väliseen aikaan, kohdistuu Lähetys-ystävien rikkaimmat muistot. Sentähden, että näinä aikoina oli Jumala siunannut ahkerien palvelijoittensa työn. Vuosien kylvö oli ruvennut hedelmää kantamaan, niin että satoa koottiin monissa paikoissa. Seurakuntia perustettiin elävien uskovaisten yhteydessä, Uuden Englannin valtioissa ja jopa Tyynen meren rantamiltakin kuului kutsuja työhön.

Valvovissa ja paljon ajattelevissa ystäväissä herätti tämä vakavia kysymyksiä,

vuotisen kurssin vihittiin papiksi ja ovat vieläkin saarnaajina lähetystyössä, tuottaen kunniaa Herralle ja koululle. Kun koulu oli päättänyt ensimmäisen lukukautensa Quincyssä, päätti johtokunta siirtää sen Revereen, Mass., sen aikaisen Lay Collegen yhteyteen. Vaan kolmen vuoden perästä tuli kysymykseen uusi muutos. Kun vanha Andoverin pappis-seminaari muutti Andoverista Cambridgeen, Mass., Harvard yliopiston yhteyteen, katsoi johtokunta edullisemmaksi muuttaa Lähetyskoulummekin sinne, jol-

mistä saada työväkeä? Vastauksena oli ainoastaan yksi tie, joka oli Herran Jeesuksen sanoissa: "Rukoilkaa" elon Herraa, että Hän lähettäisi työväkeä eloonsa."

New Yorkissa pidetyssä Lähetys-ystävien kokouksessa oli rukous kypsyttänyt toiminnan. Siellä päättivät seurakunnat edustajiensa kautta alottaa koulun, jossa saarnaajia valmistetaan.

Samana syksynä aloitettiin koulu Quincyssä, Mass., pastori K. F. Henriksonin johdolla, jolloin kouluun kirjoitautui kolme oppilasta, jotka suoritettuaan 3-

loin koulumme sai nimekseen Congregational Institute. Muutaman vuoden siellä toimittuaan, muutettiin koulu Chicagoon, siellä olevan seminaarin yhteyteen. Mutta sielläkin tapahtui muutos, sillä Amerikalainen seminaari muutti Chicagon yliopiston yhteyteen, joten siirtolais-osastot, kuten saksalainen, ruotsalainen ja norjalainen sekä niiden mukana suomalainen osasto jäivät paikalleen. Saksalainen ja norjalainen osasto perustivat omat itsenäiset opistonsa, ruotsalainen pian lakkasi. Suomalainen osasto täytyi myöskin jonkun ajan ku-

Lähetykoulun oppilaat v. 1908—09 ja suomalaiset opettajat.

luttua keskeyttää, monien vaikeuksien aiheuttamana.

Koulumme on toivossa uudelleen alkaa toimintansa, niin pian kuin opettajavoimat ja muut ajan vaatimat muutok-

set saadaan toteutetuksi. Mikä sen tuleva kasvu ja kehitys tulee olemaan, emme vielä tiedä, mutta siitä olemme kuitenkin vakuutettuja, että: Herra on katsova kaikki parhaaksi.

Vuoden 1918 luokka seminaarissa K. N. Grondahl, Neiti L. Keskinen, K. F. Henrikson, Anni Luoma, E. Kovanen, Hilda Palenius-Kotila, A. F. Aro.

Koulusta on päästetty tähän asti 22 täyden oppikurssin suorittanutta oppilasta ja 26 osittain lukeututta. Valmistuneita työntekijöitä on 5 eri kirkkokunnan palveluksessa ja jopa niitä on riittänyt Suomeenkin asti.

Vähäisestä alkoi koulu toimintansa, kun muistellemme sitä pääomaa, jonka eräs Herra rakastava sisar antoi koululle, 2 dollarin lahjan, sanoen: "Jumala on voimallinen siunaamaan teidän uhkarohkeaa yritystänne ja antamaan työl-

Vuoden 1916 luokka oppilaita ja opettaja johtaja.

Opettajina koulussa on tähän asti toimineet seuraavat opettajat: Pastori K. F. Henrikson, johtajana ja suomenkielen opettajana. Apulaisopettajina eri aineissa ovat olleet maisteri E. Aaltio ja Vainio, pastori A. Heinonen, E. Lappala ja V. Kotila.

lenne riittävän menestyksen, tämä on vaan siemenraha." Eikä koululta näinä vuosina ole mitään puuttunut. Onpa se jossain määrin kyennyt antamaan oppilaillekin avustusta koulu-aikana.

Vielä sallittakoon sanoa, että koulumme on puolueeton oppilaitos, joka val-

Osa oppilaista saarnaajakoulussa.

mistaa puolueettomia työmiehiä Herran viinimäkeen, jotta kullakin oppilaalla on vapaus itse valita missä piirissä luulee voivansa parhaalla menestyksellä toimia Mestarinsa kunniaksi.

2:ksi. Opistollamme on oma järjestetty tehtävänsä. Se on, valmistaa ainoastaan pappeja ja hengellisiä johtajia rakkaalle siirtokansallemme. Johtajia, jotka erityisessä merkityksessä tulevat valvomaan ja edustamaan kasvavan

amerikalais-suomalaisen sukupolven henkistä ja hengellistä tulevaisuutta.

3:ksi. Koulumme on amerikalais-suomalainen opisto, jonka tunnuslause on: veljeys, tasa-arvoisuus ja elävä kristillisuus. Jossa aikamme kehittyneet opettajavoimat tarjoo suomalaiselle oppilaalle parhainta aikamme mukaista kristillistä, käytännöllistä, jumaluusopillista ja raamatullista kehitystä.

AIN' YÖLLÄKIN.

Nyt hämärtää — jo ehtivi yö
Ja tummia varjoja heittää —
Kumahtain iltakello jo lyö,
Mutt' tähtöset taivoa peittää,
On siellä valoni — Ain' yölläkin —!

Myös näyttävi nyt mun sielullein
Kuni oisi se yössä juuri —
Näen mailleen painuvan päivyein
Mutt' siinä on onneni suuri —
Mua Herra johtavi, ain' yölläkin —!

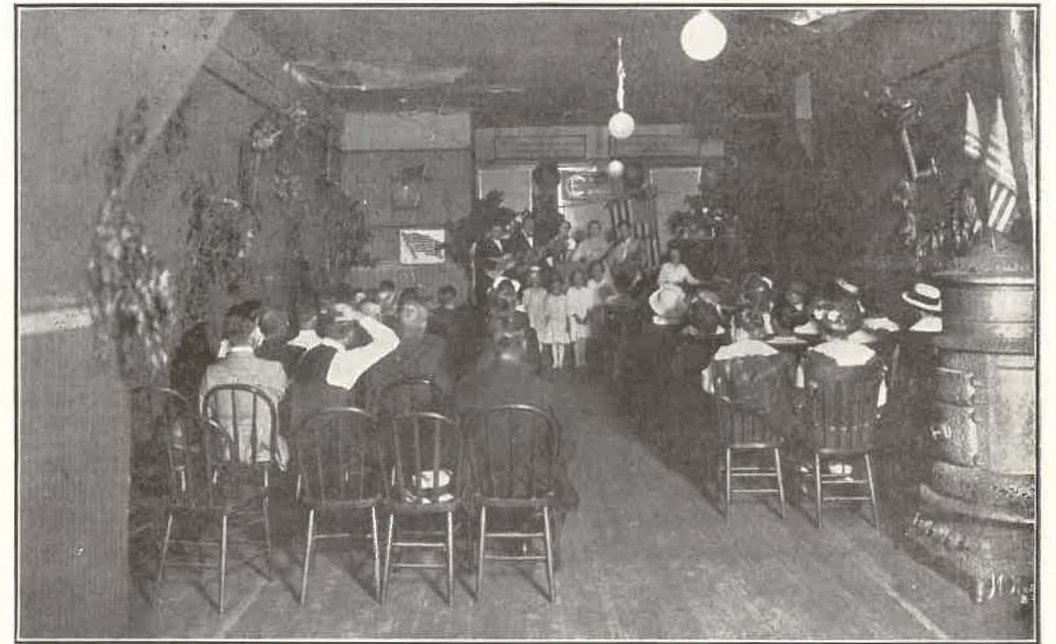
DULUTH, MINNESOTA.

VIIIME vuosien kuluessa on Lähetystyön toiminta ulottunut myös keskivaltioihin. V. 1914 kesällä, tuli veli Reino Hiironen pohjois-Minnesotaan toimimaan kansamme keskuudessa. Innokkaana Herran palvelijana hän kulki paikasta toiseen julistamassa evankeliumia.

Hyvään alkuun työ ja toiminta keskeytyi, kun hän syksyn tultua siirtyi Chi-

1917 hän meni avioliittoon ja kallis työ tuli uudelleen keskeytetyksi. Vaan seuraavana keväänä tuli past. Hokkanen taas takaisin ja keskeytynyt työ sai uuden alun.

Vaikka Lähetysseura onkin toiminut Duluthissa useamman vuoden, niin ei heillä ole tällä ajalla ollut vakituista huonetta, joka on ollut suurena häirtana Lähetystyön edistymiselle. Kokouksia ja

cagoon jatkamaan opinnoitaan. Seuraavana keväänä hän jälleen saapui jo alettua työtä jatkamaan, asettuen asumaan Duluthiin, pastori William Hokkanen ollen hänen mukanaan, toimien kesän ajan Biwabicissa, Minn. Kesän kulluttua tulivat veljet siirtymään Chicagoon. Nyt Herra johdatti sisar Katri Toivosen Duluthiin jatkamaan aloitettua Lähetystyötä. Innokkaana työntekijänä toimi hän kaksi vuotta, pitäen kokouksia ja sunnuntaikoulua. Talvella vuonna

sunnuntaikoulua on pidetty useammassa eri paikassa, kuten Nuorten Miesten Kristillisen Yhdistyksen ja N. N. K. Y. talolla. Viimeksi ovat käyttäneet Methodistin kirkkosalia, jota kuvamme esittää.

C. E. Nuorisoliitto on toiminut, seurakunta on perustettu, jotka molemmat ovat vilkkaassa toiminnassa. Lähetystyö on saanut suurta suosiota kansalaisilta Duluthissa ja on se todistamassa, että työllämme on tulevaisuus myöskin keskivaltioissa.

PORTLAND, OREGON.

PORTLAND lännen ihana ruusukaupunki (Rose City) on uskonnollinen kaupunki, niinkuin Atena Paavalin aikana. (Ap. t. 17: 22—23). Täällä on paljon monia eri kansallisuksia edustavia kirkkoja, rukoushuoneita ja temppeleitä, joissa palvellaan Jumalaa ja kohoitetaan ristin lippua. — Monet eri nimelliset seurakunnat ja kristilliset yh-

vuoteen 1910. Silloin perustettiin siellä past. A. Ojalan johdolla seurakunta, jonka toiminta kuitenkin ei ollut vakituisesti jatkuvaa. Vuonna 1913 huhtik. 3 p. Mr A. W. Oksasen johdolla järjestettiin uudelleen edellämäinittu, vapaa evankelinen seurakuntatoiminta, joka siitä saakka onkin jatkuvasti toiminut hengellisellä taistelutantereella. Vuonna 1916

Portlandin, Oregon, lauluseuran ja seurakunnan jäseniä.

distykset toimivat vilkkaasti, kylvään ahkeraan kukin peltosaralleen sanan siementä, joka näyttää putoavan neljään erilaatuisen maahan. (Matt. 13: 9, 18—23). — Suomalaistenkin keskuudessa on jossain määrin kristillistä harrastusta, ottaen huomioon eri seurakuntien pyrkimykset.

Luodessamme silmäyksen Portlandin suomalaisen Lähetysseurakunnan vaiheisiin huomaamme sen juurien ulottuvan

seurakunta laillistettiin ja liitettiin amerikalaiseen Congregational kirkkokuntaan, jonka yhteydessä se sittemmin on työskennellyt.

Saarnaajina ovat tällä ajalla palvelleet pastorit E. Ovaskainen ja J. J. Lundell, jotka alkuaikoina matkojensa ohella kävivät tässäkin seurakunnassa evankeliumia julistamassa.

Pastori S. Nevala on ollut tämän seurakunnan vakituisena saarnaajana kaksi

vuotta. Nykyinen seurakunnan opettaja on pastori A. A. Harju, joka seurakunnan kutsumana siirtyi tänne huhtikuussa 1919. Pastori Harju, kuten hänen edeltäjänsäkin, hoitaa useita seurakuntia lähiseuduilla.

Christian Endeavor Nuorisoseura toimii seurakunnan yhteydessä, ja on ollut monessa suhteessa suureksi siunaukseksi ja avuksi, kasvaen ja siten laajentaen toiminta-alaansa.

Lauluseura, jota veli A. Oksanen taitavasti johti kuolemaansa saakka, on ollut suurena siunauksena seurakuntatoiminnalle, vaan kadottaessaan johtajansa kärsi se johtajan puutetta. Nyt taas on sen toiminta elpynyt uudelleen.

Ompeluseura on myöskin työskennellyt menestyksellisesti, erikoisesti toimien kirkon rakentamisen hyväksi. Noin tuhannen dollarin maksava maa on jo maksettu ja rakennuskassassa on rahaa

yhdeksättä sataa dollaria. Nyt on nekin toiveet kirkon saamisesta jo toteutuneet, sillä tilaisuuden ollessa on seurakunta ostanut itselleen oman kirkon.

Näihin asti, kunnes oma koti saatiin, pidettiin kokouksia ruotsalaisilta vuokratuissa Lähetyskirkossa ja samoin perheissä. Virkistäviä hetkiä olemme saaneet viettää Jumalan sanan ääressä, nauttien Hänen siunauksistaan.

Meidän rakkaaseen kansaamme nähden, on vielä paljon työtä Portlandin ja yleensä lännen "hengellisellä taistelutantereella".

Emme ole onnistuneet voittamaan suuria joukkoja Kristuksen riveihin, eikä näytä sanan siemen putoavan aina "hyvään maahan", sillä monet vaeltavat vielä maailman laveaa tietä. Rukoilemme siis Herralta edelleen voimia ja siunauksia, että voisimme toimia Hänen kunniaakseen ja sielujen pelastukseksi.

Rippikoulu Astoriassa, Oregon, 1919.

ASTORIA, OREGON.

VUONNA 1896 Astoriassa perustettiin Itsenäinen Ev. Luth. seurakunta ja sitä hoitivat Kansalliskirkkokunnan papit aina vuoteen 1914, jolloin hoito oli past. Ovaskaisen käsissä. Kirkko hankittiin samana vuonna kuin seurakuntakin perustettiin. Past. Ovaskaisen lähdettyä pois joutui seurakunta ja kirkko rappiotilaan, niin että kun past. K. F. Henrikson saapui paikkakunnalle vuonna 1914, tarkastamaan paikkakunnan suomalaisten henkistä vointia, löysi hän seurakunnassa ainoastaan kahdeksan jäsentä, ja kirkko oli niin rappeutunut, ettei siinä voitu kokouksia pitää. Past. Henrikson viipyi paikkakunnalla jonkun aikaa

pitäen kokouksia Elmore haalissa, ja sai aikaan sen, että seurakunta järjestettiin uudestaan sekä liitettiin se Cong. kirkkokuntaan, nimeksi tullen Astorian Suom. Ev. Luth. Cong. Lähetysseurakunta. Vuonna 1916 kutsui seurakunta past. Reino Hiironen opettajakseen ja hän onkin tehnyt aina näihin asti siellä siunauksellista työtä. Kirkko on korjattu, alakertaan tullen uhrkea sali. Kirkon viereen on rakennettu ajanmukainen pappila. Seurakuntaan kuuluu nykyisin noin 150 aikuista ja 100 alaikäistä jäsentä. Seurakunnan toiminta ulottuu myös ulkopuolellekin, Nasel, Wash., ollen osallisena sen henkisistä rikkauksista.

Astorian, Oregon, Suom. Lähetyskirkko.

Rippikoulu Naselissa, Wash., 1919.

Astorian, Ore., seurakunta.

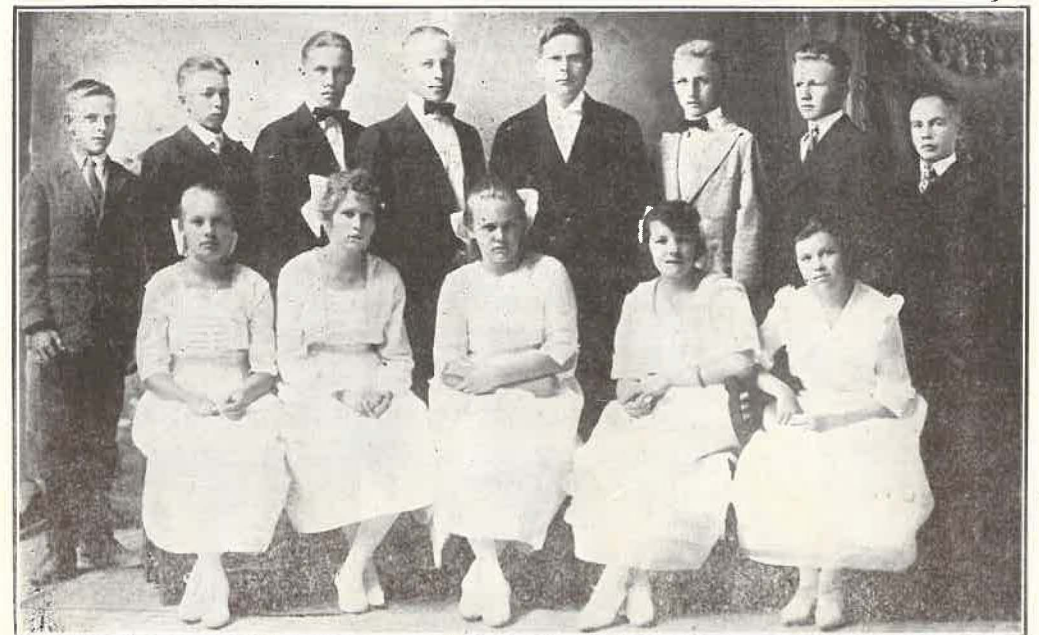
KRISTILLINEN NUORISOSEURA LOS ANGELES'ISSA, CAL.

KRISTILLINEN Nuorisoseura Los Angelesissa on nuori ja elämänhaluinen seura. Enimmäkseen siihen kuuluu naisia, jotka Jeesukseen uskovina ovat sinne kerääntyneet muilta paikkakunnilta. Enin osa on tänne tullut Torontosta, Canadasta, jossa Herran työ on aikanaan ollut ihanalla alulla. Seura on itsenäinen, kuulumatta mihinkään erityisempään ryhmään.

Kesällä 1919 kutsui tämä pieni seura luoksensa Massasta asti saarnaaja pastori A. Groopen, heidän viidenteen vuosijuhlaansa. Seuran jäsenet ovat kaikinpuolin hyvin innokkaita ja lahjakkaita, pitävät joka viikko säännöllisesti kokouksia eräessä amerikalaisessa kirkossa. He tekevät siunattua työtä. Olkoon jokainen jäsen uskonöljyllä varustettu kun Jeesus tulee.

RIPPIKOULU REEDLEY'SSÄ, CAL., V. 1920.

Californian suomalaisten Lähetysystävien ensimmäinen rippikoulu, jonka piti pastori Samuel Nevala, Reedley'ssa, Cal., kesällä, v. 1920.

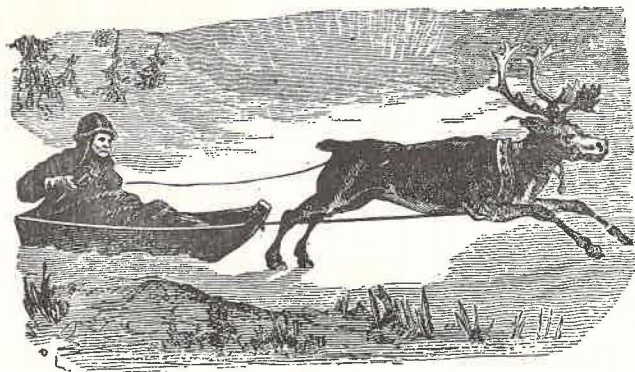
TÄHTI MYRSKYSSÄ.

SÄ olet tähti taivaan,
mi valoasi suot
ja synkät pilvet aivan
pois poluiltamme luot.
Yön varjotkin vaikk' joskus
viel' etehemme saa,
niin aamun koittechessa
taas päivä sarastaa.

Se päivä kallis Herran,
jonk' armossansa soi,
ol' mullekin kun kerran
armonsa kirrkaaks' loi.
Jos voisin tähtösenä
mä loistaa myrskyssä
maailman harhateitä
kulkijain etseissä.

Sun tahdon kädessäsi
mä olla ainiaan,
siis ota sydämeni
ja tahtoin kokonaan.
Ja anna voimaa mulle
ja uskoa myös luo,
mi esteet kaikki poistaa
ja uuden toivon tuo.

Sä Herra olet suuri
Sun ihmeteioissas'!
On sanas pyhä muuri,
mi loistaa valoas.
Yön syvyyksissä huudan:
Oi, Herra armias
mun sydämeni täytä
Sun armovoimallas!

POHJOIS-ALBERTAN, CANADAN, LAHETYSKENTTÄ.

MERENPINNAN lailla välkkyvät viljapellot kertovat Albertassa parikymmentä vuotta asuneen rakkaan kansamme lasten uutterasta työstä. Albertassa löytyy niitäkin kansalaisia, jotka ovat tulleet käsittämään Jeesuksen sanat: "Ihminen ei elä yksistään leivästä." Elämän sanaa on Pohjois-Albertassa julistettu jo useita vuosia. Ensimmäisenä sanan julistajana oli past. Hjelt. Häntä seurasi past. Blomgren, kumpikin toimien vain vähän aikaa. Vakituisesti toimimaan saapui v. 1910 past. K. E. Korhonen, tehden työtä uskollisesti aina elämänsä loppuun saakka. Kun hän oli kutsuttu Isän tykö, otti past. A. Harju jat-

kaakseen siunauksellisesti tehtyä työtä, saapuen Albertaan perheensä kanssa v. 1913. Keväällä v. 1919 tapahtui jälleen saarnaajain vaihto, A. Harju muuttaen Portlandiin, Oregonin valtiossa, ja past. J. E. Luomala, New Hampshiren valtiosta, tuli jatkamaan työtä, ollen nytkin siinä toimessa.

Lähetys-asemia täällä on neljä: Eckville, Bright View, Nuorisontalo ja Kuusamo. Seurakunnassa on 40 jäsentä, ja pyhäkoulussa 60 lasta. Pappila on rakennettu ja kohdakkoin on toivo saada myöskin kirkko.

"Tähän asti on Herra meitä auttanut" Hyvä Hän on todellakin ollut!

JOHTAJAMME.

Jos elomme purtta ken ohjais muu
Kuin Isämme kaikki-valta,
Niin kohtapa onnemme rikkoontuu
Pois sortuvi juur' kuni juureton puu,
Ei säästyis se aaltojen alta —

Vaan Hän, joka itse on rakkaus
On johtaja, ystävämme —
Niin siksipä meillä on onnekkuus
— Oi armon ääretön pohjattuus —
Hän ilomme, elämämme —!

AMERIKAN VELKA CONGREGATIONALISMILLE.

CONGREGATIONALISTIT aloittivat maan ensimmäisen yliopiston v. 1636. John Harvard oli Cong. pappi.

Congregationalistit kustansivat ensimmäisen hengellisen laulukirjan tässä maassa. (Isaac Watts v. 1741.)

Cong. aloittivat ensimmäisen pappisministerin tässä maassa Andoverissa v. 1808.

Cong. aloittivat maan ensimmäisen pakanalähetysten, American Board'in, v. 1810.

Cong. aloittivat ensimmäisen ja toisen kotilähetysten maassa, v. 1826.

Cong. aloittivat suurimman kristillisen nuorisoliikkeen mitä on minkään sukupolven aikana aloitettu. nim. Christian Endeavor Yhdistys, v. 1881.

Cong. aloittivat tämän maan koulujärjestelmän.

Cong. aloittivat tämän maan ensimmäisen raittiusyhdistyksen, ja se oli Cong. pappi tri Russell, joka pani alulle sen liikkeen, joka teki eniten kuin mikään muu järjestö kapakkain poistamiseksi maasta, nim. Anti-Saloon liiton.

Cong. ovat tehneet enemmän kuin mikään toinen kirkkokunta neekerien auttamiseksi ihmisarvoon kohoamisessa, alkaen orjista kansallissodan aikana.

Cong. papit olivat ensimmäisinä kaikkien lännen osain avaamisessa. Pastori Jeremiah Porter saarnasi ensimmäisen saarnan, jota koskaan oli kuultu Chicagossa, v. 1833.

Cong. pappi Marcus Whitman, American Board'in lähetysaarnaaja, saapui Oregoniin v. 1842 ja kuuluisalla ajollaan Washingtoniin, D. C., on yleisesti ilmoitettu pelastaneen koko tuon laajan Pohjois-lännen Territorion Yhdysvalloille.

Cong. pappi John Elliot, joka oli ensimmäinen lähetysaarnaaja indiaanien keskuudessa, aiheutti ensimmäisen Amerikassa julaistun Raamatun painamisen.

Cong. papit, enemmän kuin kaikkien toisten kirkkokuntain papit yhteensä, ja enemmän kuin mikään muu luokka, oli kiihoittamassa kansaa vastustamaan Englannin tyranniuutta. Se oli Cong. kirkosta — Old South Meeting House — kuin joukkue läksi tyhjentämään teelastia Bostonin satamaan. Paul Revere'n kuuluisa lyhty ripustettiin Cong. kirkon — Old North Church — tornista.

Noin kymmenesosa koko Yhdysvaltain korkeimpia oppilaitoksia ovat alkuaan Congregationalaisia. Ja jos niihin liitetään myös ensiluokan akatemit, niin viidesosa maan korkeimmista oppilaitoksista ovat Congregationalistisia.

Se on meille kunniaksi, että suomalaisina voimme olla niin paljon tehneen kirkkokunnan jäseniä. Kohottakaamme osaltamme kirkkokuntamme tässä maassa saavuttamaa kunnialista tasoa, ollen siinä innokkaita kristityitä ja hyviä kansalaisia tälle uudelle kotimaallemme, jonka ylösrakentajana kirkkokuntamme on niin verrattomasti ollut.

TUOKIOKUVIA.

MONASTI olen lukenut kirjoissa, lehdissä ja aikakausjulkaisuissa otsakkeen tuokiokuvia. Olen niitä lue-
nut, miettinyt ja niistä oppinut, milloin
enemmän, milloin vähemmän. Nyt tuli
tuo tuttu lause mieleeni ja saattoi minut
ajattelemaan uudelleen elämää tämän
lauseen johdolla.

On olemassa eräs amerikalainen laulu,
jonka nimi on "Saippuakuplia". Siinä e-

sitetään elämän unelmia, jotka särkyvät
ja haihtuvat kuten kupla. Miten todelli-
nen se onkaan! Meillä suomalaisilla on
sananparsia tuulentuvista. Niitä rakente-
lemme, niissä useasti elämme, monasti
niihin toivomme perustamme, mutta mi-
ten monasti on nuo viehättävät unel-
mamme tuulen mukana menneet. Todel-
lisuus on osoittautunut kokonaan toisek-
si, silloin on voinut rinnastamme huo-
kaus kohota, kenties kyynelkin kasvoil-
lemme vierähtää, mutta sittenkin olem-
me iloisia että unelmamme ovat aika-

naan meille suloisia olleet ja vielä vuo-
sien kuluttua niitä muistellemme, niissä
elämme ja tunnemme niinkuin ne olisi-
vat osa todellisuudesta elämässämme ol-
leet.

Sallikaa minun pyytää teitä kanssani
katselemaan tuokiokuvia elämästä!

Tuossa on kuva lapsuudesta. Näette-
kö miten lapsi siinä seisoo miettivänä;
onpa sormensakin suuhun pistänyt, aja-

tellessaan miten hän suuremmaksi tultu-
aan leikkii ja toimii. Paljon on hänellä
toiveita, ei hän koskaan isän tai äidin
mieltä pahoita, aina hän koettaa olla
avuksi kaikessa ja palkakseen saa hän
tunnustuksen ja kiitoksen, sekä kaikkien
kunnioituksen. Niin siinä tuokiokuva.
Vuosien kuluttua tulee todellisuus ja pet-
tymykset.

Katsokaamme toista kuvaa. Lapsi on
kasvanut nuorukaiseksi ja neidoksi.
Nuorukainen seisoo ja katseensa on kiin-
nitetty jonnekin kauaksi, hän katsoo tu-

levaisuuteen. Paljon hän aikoo toimittaa,
hänen edessään liikkuu utukuvia, siinä
on koko maailma, elämää yhteiskunnas-
sa, kansalle, heimolle, suvulle, perheelle,
tovereille, ystäville, toisin sanoen, hän
on kaikki ja kaikkialla. Tulevaiset päi-
vät muodostuvat uroteoiksi, hän tahtoo
olla mies. Neitonen unelmoi, mutta kas-
vonsa ei ole niin jäykän totiset, vaan
lempeyden ja kaihon tunnelma on niissä
nähtävänä. Hän unelmoi niin paljon, ra-
kastettuna, hellänä, lempeyttä osakseen
saavana tahtoo hänkin rakastaa, holho-
ta, auttaa, kärsiä, kestää ja toimittaa e-
lämän tehtävänsä; itse onnellisena ollen!
Lukijani ja kuulijani, saat vastata itse
onko sekin tuokiokuva.

Tuossa edessämme on kolmas kuva.
Siinä on edellinen lapsi ja toinen nuoru-
kaisemme ja neitomme vuosien kuluttua.
Nyt he ovat mies ja nainen. Taas he a-
jattelevat, nyt yhdessä ajatuksensa sanoik-
si pukevat ja toisilleen ne ilmituovat. He

95
puhuvat kenties kokemuksen opettami-
na varovasti, vanhuuden päivistä kuvia
luovat, suunnittelevat viisauden viitoit-
tamaa tietä. Mutta pois on nyt lapsuu-
den toivo, nuoruuden varmuus. Epäily
tahtoo väkisinkin väliin tulla, mutta ken-
ties unelmat sittenkin voivat toteutua.
Niin kenties?

Viimeinen kuva, vaunut oven edessä,
paljon kansaa, muutamat mustiin puet-
tuina, huoneesta kannetaan ulos arkkua.
Kuvan nimi on todellisuus. Nyt ei enään
unelmoida, ei toivota, ei suunnitella, ei
toimita. Kaikki on ohi ja todellisuus on
vihdoinkin tullut.

Mekin olemme hiljaa, hiljaa todelli-
suuden edessä ja mietimme nytkin. Mut-
ta emme enään tuokiokuvia, emme saip-
puakuplia, emme tuulentupia, vaan hil-
jaa mietteissämme itseltämme kysymme,
mitä todellisuus tuo meille mukanaan.

A. Kukko.

SUN TYÖHÖSI HERRA.

Sun työhösi Herra taas kutsunta soi —
Ken kuulevi, — lähtekää —!
Elon-aika on läsnä ja vainion, oi —
Saa täydeks' jo tähköpää!

Sun työhösi Herra, ken lähteä saa
On inehmo onnekkain,
Mutt' mä niin pien' olen, onni se vaan
Kai suurten ja viisaampain —!

Sun työhösi Herra, soi eellehen vaan
Vaikk' monet lähtivät nuo —
Ja se kutsumus — oi mitä kuulenkaan?
Se kutsuvi, kutsuvi mua —!

Sun työhösi Herra, jos lähteä saan
Mun onneni täydentäis,
Ja se henkeni hartahin toivo on vaan
Muu multa ett' syrjään jäis —!

SUOMALAINEN SUNNUNTAIKOULU-YHDISTYS.

KUN lähetystyö alkoi täällä suomalaisten keskuudessa noin 30 vuotta sitten, oli silloisilla uskovaisilla heti sydämen asiana alkaa työ lastenkin keskuudessa, ja niin sitä mukaa kun lähetystyö sai jalan sijaa eri paikkakunnilla, perustettiin niihin oitis sunnuntaikouluja lapsille. Suuren suuria eivät nuo koulut alussa voineet olla, monistakin syistä. Suurimpana syynä lienee ollut, että silloiset kansalaiset olivat paksuun ennakkoluulon vaippaan käärittyinä, peläten että tuo "uusi oppi" on harhaan johtavaa villitystä, kun nuo papit (ja toisetkin ihmiset, jotka ovat heidän vaikutuksestaan niin erilaisiksi tulleet), vaativat ihmisiltä uutta syntymistä onnelliseksi tulakseen, niin eihän ihme, jos vanhemmat senkaltaisessa pelossa ollen, eivät lapsiaan kovinkaan lukuisasti kouluihimme lähettäneet. Pian kuitenkin nuo uskolliset väsymättömät "uran uurtajat" voittivat kansalaisten luoton, joten koulut alkoivat "huima-askelin" kasvaa.

Vuosikausia, ehkäpä parisenkymmentä, jokainen sunnuntaikoulu, kukin paikkakunnillaan, aherteli omista opetus- ja työtavoissaan, paljoakaan tietämättä toisten koulujen ohjelmasta. Ainoastaan sen verran tiedettiin, että siellä ja sielläkin on sunnuntaikoulu lähetys-ystävillä. Vihdoin kuitenkin alkoi s. k. opettajissa herätä suurta halua tutustua toistenkin sunnuntaikoulujen työtapoihin ja niin alettiin miettimään miten se parhaiten voitaisiin toteennuttaa. Sunnuntaikouluasiat ovat olleet kyllä jonkun verran Lähetys-Yhdistyksen kokouksissa keskustelun alaisina, vaan ajan lyhyiden vuoksi ei tuottanut tyydyttäviä tuloksia. Niinpä noin kymmenen vuotta taaksepäin, kun Läh. yhdistyksen vuosikokous pidettiin Harborissa, Ohio, oli polttavana kysymyksenä hyvin järjestetty sunnun-

taikoulutyö, ja niin siellä perustettiin "Suomalainen Sunnuntaikoulu-yhdistys", jonka tarkoituksena olisi yksi eli kaksikertaa vuodessa kokoontua eri paikkakunnilta yhteen keskustelemaan aivan yksinomaan sunnuntaikoulu-asioista ja siten antamaan toisille opetusta tässä kalliissa työssä ja saamaan sitä itse myös. Niinpä onkin ainakin yksi päivä vuodessa oltu koossa eri paikkakuntain opettajat, ja voin sanoa, että ne kokoukset ovat olleet tarkoitustaan vastaavia. Annoimme tälle yhdistyksellemme siinä tarkoituksessa näin puolueettoman nimen, että eri kirkkokuntain helmoissa toimivat sunnuntaikoulu-opettajat olisivat olleet vapaita tulemaan kokouksiimme, siten kasvattaen toisiamme tässä kalliissa työssä, saaden heiltä opetusta ja jos meillä olisi jotain, joka heille kelpaisi, niin olisimme iloisia antaessamme sitä vastapalkkioksi. Kuitenkin näissä toiveissa petyimme. Emme ole saaneet toisten kirkkokuntain s. k. opettajia kokouksiimme, vaikka olemme yleisiä ja persoonakohtaisiakin pyyntöjä heille antaneet. Tarkoituksemme ei ollut ensinkään, että johtavina henkilöinä olisimme tahtoneet tässä yhdistyksessä olla. Ei, vaan että aivan puolueettomasti aina olisi valittu kokouksessa olijoista toimihenkilöt ja johtokunta.

Tämän yhdistyksen tarkoituksena ja tärkeänä tehtävänä on ollut myöskin ulos-antaa kansainvälisiä sunnuntaikoulu-kortteja varustettuna kuvilla ja suomenkielisillä teksteillä, ja ne ovatkin olleet erittäin suuresta merkityksestä kouluille, ja ovat levinneet moneen eri valtioon tässä maassa, sekä Canadaan, kuin myös Suomeen, ollen nykyään käytännössä eri kirkkokuntain sunnuntaikouluissa. Myöskin toisia painotuotteita silloin tällöin on ulosannettu, niinkuin "Lasten Opas"-nimistä lasten lehteä, ja sunnuntaikoulun

Luokkakortteja y. m. Myös olemme välittäneet kaikkea saatavissa olevaa sunnuntaikoulukirjallisuutta niin suomenkuin englanninkielistäkin.

Kaiken aikaa on yhdistyksellä ollut sama johtokunta tai toisin sanoen, virkailijat, nim. puheenjohtajana Matti Riihimäki, Quincysta, joka onkin ensimmäisiä s. k. veteraaneja; kirjurina on toiminut past. A. Kukko, Worcesterista ja

97
rahaston sekä liikkeenhoitajana allekirjoittanut.

Antakoon Jumala edelleen vaan voimia toimimaan jokaiselle sunnuntaikoulun opettajalle eri paikkakunnilla, sillä se työ on yksi niistä jaloimmista, mitä kirkkojen helmoissa tehdään. Tehkäämme sitä rakkaudesta lapsiin ja velvollisuudesta Jumalaan.

N. Fillback.

POLTAA PÄIVÄ

POLTAA päivä paahtavainen, tuulet kuumat puhaltaa. Kulkee kansa tuskaisena, tuntematta Jumalaa. Myrskyt pauhaa elämässä, sammuu toivon tähtöset, yöhyt saapuu, kuolo uhkaa, synkistyyppi sydämet.

Kuolo kauhistava uhkaa, ihmisraukat valittaa, myrsky yltyy, aallot raivoo, tuskissa ei auttajaa. Herra, Herra, munko pitäis, heidän luokseen kiiruhtaa? Eikö Sulla toista oisi, sijalleni asettaa?

Herra, Herra, onko tahtos, että lähden sinne pois? Enhän itsekään mä vielä tiedä, mikä oikein ois! Heikko olen, horjuvainen, kompastellen kuljen vaan, munko pitäis työhön mennä, sanaas pyhää saarnaamaan?

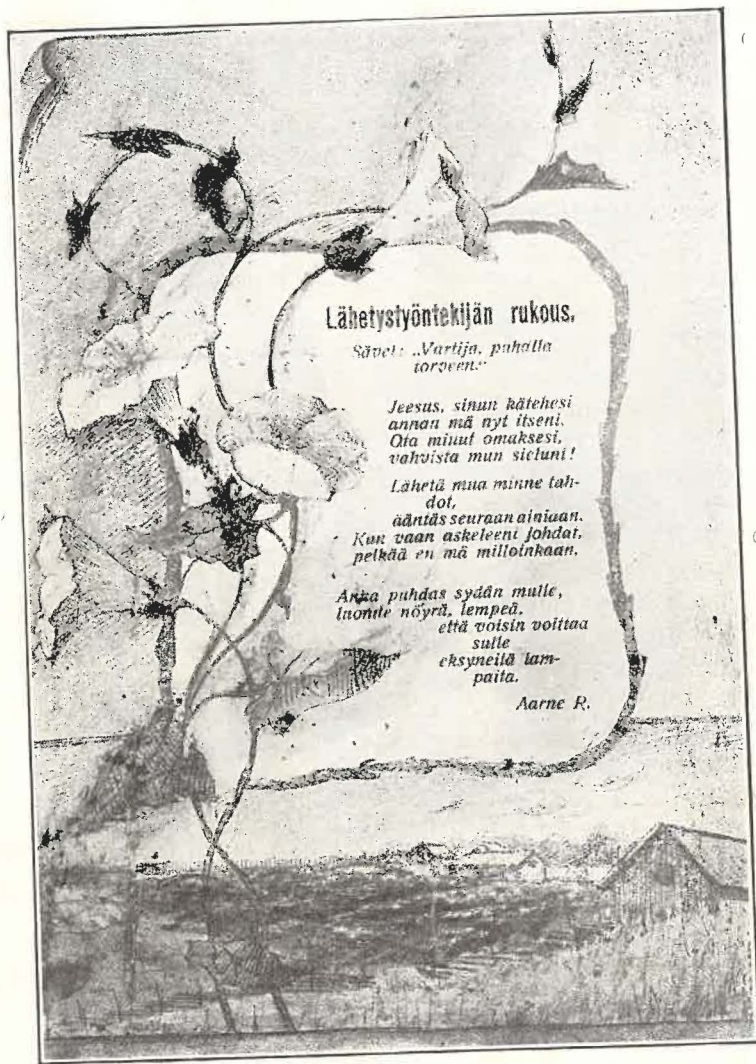
Herra, onhan Sulla paljon, muita työhös asettaa, uskollisempaa on monta, monta mua vakaampaa.

Nuori olen, elo kiehtoo, vetää pyörteet maailman. Kuinka julistaa mä voisin, rakkautta Jumalan?

Polttaa päivä, tuulet kuumat hiekkaa ilmaan nostattaa — kuulen kuolon huokaukset, kuolon ilman Jumalaa. Rakas Jeesus, ohjaa mua, ohjaa täyteen totuuteen, anna Henkes Pyhä vuotaa kurjaan, kylmään sydämeen.

Herra, johda tahtos tietä, anna Henkes vaikuttaa, johda mua, johda muita lähemmäksi Golgataa. Jos on tahtos, anna voimaa mulle, että täytän sen, vaikka tie on ohdakkeinen, korpi kuolon varjoinen.

Rakas Isä, vedä mua lähemmäksi Jeesusta, että myrskyin raivotessa voisin Häntä seurata. Hän ei tahdo poies työntää, siksi seuraan ääntään vaan, korpiteitä, harjanteita, kunnes saavun satamaan.

MEIDÄN VOIMAMME.

Ja ollessani teidän luonanne minä olin heikkouden ja pelvon ja suuren vavistuksen vallassa.

Ap. t. 18: 9. 2 Kor. 10: 1, 10, 11: 30. Gal. 4: 13, ja puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovissa inhimillisen viisauden sanoissa, vaan Hengen ja voiman osoituksessa.

Ettei uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan. I Korinttilaisten 2: 1, 3-5.

USEIN sanotaan, että saarnaaja ei saa saarnata mitään muuta kuin saarnan Jeesuksesta. Mutta jos me hakimme itsellemme tekstiä, mistä voisimme saarnata ihmisten jokapäiväisen elämän aloilta koko laajuudessa, niin me valitsisimme ylläolevan, sillä siihen sisältyy kaikki siviilielämän eri alat yhtä hyvin kuin seuraelämänkin.

Ylläolevassa aineessamme huomaamme sen voiman, jolla Paavali aikoi vaikuttaa Korinttolaisiin. Hän ei ajatellut niitä aineita, joita hän aikoi puhua, sillä ne olivat ihmisten ajatuksissa, sekä heidän elämässään. Ei ollut yhtään hänellä väliä, mistä hän milloinkin puhui; hänen ajatuksensa oli vaikuttaa kaikkiin aineisiin Jeesus ristiinnaulittuna, kuolleen, mutta ylösnousseena vapahtajana.

Korinto oli kaupunki. Ja meidän ei ole tarvis sanoa, että se oli toisten rinnalla uhkeudessa, rikkaudessa, nautinnoissa sekä yltäkylläisyydessä siihen aikaan kun Paavali eli. Se oli keskus Kreikan ja Aasian välillä idässä, Rooman, Italian ja koko läntisen maailman kanssa toiselta puolelta. Ihmisjoukot kulkivat sen kautta, hakien huvitusta; toiset liikeasioillaan toiset uteliaisuudesta matkaillen, pysähtyivät tällä keskusasemalla, jota hyvin voimme kutsua pääkaupungiksi.

Ei näin ollen olisi luullut olevan suurestakaan merkityksestä yhden yksinäisen juutalaisen kaupunkiin saapumisen, jota tuskin kukaan huomasi. Mutta kuitenkin Paavalin saapuminen oli merkittävä tapaus Korintin historiassa.

Siellä oli tuhansittain joka päivä ihmisiä kuulemassa suuria voimakkaita puheita filosofeilta. Suuremmat ajattelijat, kuten Socrates ja Plato olivat vaikutuksineen laanneet. Heidän tilalleen oli astuneet Sophistien opetukset, jotka antoivat kyllin moraalaisia opetuksia. Ja vaikkapa nämä olikin saaneet itselleen paljon seuraajia, eivät he voineet tehdä, mitä Paavali aikoi: **„Reformeerata ihmisten elämä ja pelastaa sielut.“** Tähän hän viittaakin epistolansa ensimmäisessä luvussa.

„Sillä kun maailma viisautensa avulla ei oppinut tuntemaan Jumalaa hänen viisautensa, niin Jumala näki hyväksi tyhmän saarnan kautta pelastaa ne kun uskovat, koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoita ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta niille, jotka uskovat ja ovat kutsutut, Jumalan voima ja viisaus.“ Tämä oli siis päämäärä, johon hän pyrki — ihmisten pelastus. Hän lausuu, että se voima on Kristuksessa ristiinnaulittuna!

Tämä totuus Kristuksesta tuopi meille voiman, Jumalan hengen, antaen sille elämän, jota ei ole yhdelläkään toisella totuudella. Tosin kaikessa totuudessa on voimaa, mutta ainoastaan sen verran kuin tiedämme ja voimme vastaan ottaa. Mutta totuus Kristuksessa on valaiseva jumalallinen voima.

Sentähden onkin koko maailman todellisen edistyneen salaisuus, sitte Jee-

suksen ajasta, löydettävissä tässä yksinkertaisessa saarnassa Kristuksesta. Yhdistykset, seurakunnat, systeemit, uskontomuodot ja ajattelu — nämä ja monet muut ovat tosin tehneet jotain, mutta todellinen edistys kuitenkin näinä 18 vuosisatana on seurauksena Jumalan siunaamana saatu aikaan saarnalla Kristuksesta. Eikä vielääkään totuus ole Kristuksessa hävitänyt voimaansa. Se ei ole vähääkään vanhentunut. Tänään yhtä hyvin kuin ensimmäisenä Helluntaina, sillä on suora tie ihmisen sydämeen, omaantuntoon sekä elämään. Tänään Kristus uskollisesti saarnattuna, on Jumalan viisaus, voima ja pelastus jokaiselle ken sen uskoo. Ja huolimatta kaikesta edistyneen voittokulusta, tarvitsee aikamme ihmiset yhteiskunnallisessa yhtä hyvin kuin perhe-elämässäänkin pelastusta, yhtä paljon kuin silloin kuin Kristus tuli.

Parhaimmatkin uskonnolliset laitokset, oppikoulumme, hyväntekeväisyys, kaikki oikeutemme eivät voi kestää ja saada pysyvää hyvää. Ei mikään voi tyydyttää ihmiskuntaa, paitsi tämä Jumalan voima, joka tuo Kristuksen sydämeen. Ei ole mitään voimaa, joka voisi herättää ihmisen tai uudistaa ja pelastaa hänen elämänsä. Ei mitään voimaa, joka voisi innoittaa rohkeuteen, lohduttaen taisteluisa ja vaikeuksissa, kantaakseen elämän vaikeaa kuormaa, antaen voimaa, toivossa ja pelvossa, hyvinä ja pahoina päivinä, oikeuden ja vääryyden sekä epätoivon hetkinä, niin että he voisivat nostaa itsensä näiden kaikkien yläpuolelle, etteivät lankeaisi rikkaudessa, eivätkä sortuisi alas köyhyydessä. Me emme tiedä mitään voimaa tämän elävän totuuden rinnalla, joka voisi tämän aikaan saada, kun Kristus, ihmiskunnan vapauttaja.

Tämän tietäen, olemmekin osaltamme Lähetys-ystävinä vuosien kuluessa koettaneet seurata Paavalin ajatuksia, sovit- taen saarnan ristiinnaulitusta Kristukses-

ta kansalaistemme pelastusvoimaksi. Me olemme uskoneet, että kansamme vielä elää synnissä ja se on heille kadotus. Me olemme tienneet, että saarna Kristuksesta voi monille uudelleen rakentaa särkyneen ja pahan luonteen; se voi opettaa ja kasvattaa yhtä hyvin. Kun me sanomme, että meillä on ollut tarkoituksellisesti ihmisten pelastus, tarkoitamme myöskin sillä, että sama päämäärä on työllämme vieläkin: saarnata, ei ainoastaan joukoille, mutta yksilöille. Me tunnemme velvollisuudeksemme sekä iloksemme esittää Kristuksen mielen ja rakkauden suoraan yhteyteen ihmisten ajatusten ja sydämen kanssa.

Meidän tarkoituksemme on oppia tuntemaan ihmisiä; yhtä hyvin kun raamattuummekin; tunteaksemme läheisesti kansamme tarpeet, elämän tavat, työn ja tunteet, tullaksemme osaaottaviksi elämän joka muotoon sekä näin ymmärtääksemme niitä kuin läheisyydessämme ovat ja voidaksemme saarnata totuuden joka voisi sopia jokaisen yksilön asemaan. Me haemme niin pitkälle kuin voimme niitä, joille voisimme esittää pelastuksen ihanan sanoman.

Tässä työssämme olemme tavoitelleet suurinta vapautta sovittaaksemme **Jumalan voimaa ristiinnaulitua Kristusta**, kansamme kaikkiin elämän oloihin. Me pyhitämme Herran päivän, kunnioitamme kirkkoa. Emme ole vastaan järjestyneitä yhdistyksiä ja uskomme näiden vielä kauan pysyvän. Mutta kuitenkin me laske- mme ne vaan välikappaleiksi, joita voimme käyttää sielun pelastukseksi. Moni voisi nyt ajatella että sunnuntai- ja saarnapulpetti on niin pyhä, ettei silloin sopisi valita niitä aineita puheeksi, joissa ihmiset elää, sekä joista joka päivä sanomalehdissä kirjoitetaan. Mutta me uskomme, että sielu on suuremmasta arvosta kuin sunnuntai tai kirkko, eli saarnatuoli, tahi kaikki muu maailmassa. Lepopäivä on säädetty ihmistä varten—

olemaan hänen palvelijansa. Raamattu on kirjoitettu ihmistä varten, samoin kirkko, saarnatuoli kirkkoon, ihmistä varten. Niinpä voimmekin lepopäivänä tuoda saarnamme kaikki välineet, joita Jumala hyväksi näkee meidän saada käytettäväksi kansamme pelastukseksi. Joku ajattelee, että on synty saarnaan sovittaa maallisia aineita. Mutta entäs jos nämä voidaan niin käsitellä, että ne koskettaa sydämeen ja johtaa ihmisen armoistumelle. Onko silloin päivä liika pyhä puhua näistä? Eikö se ollutkin tämä arvostelu, joka saattoi Jeesuksen sanomaan: "Te vedätte härän ja aasin ulos kuopasta sabattina, mutta syytätte minua kun parannan ihmisen."

Me olemme vapaasti koettaneet kosketella aikamme elämän kaikki puolet; kun innostuksen ajatuspaljous on leikillisyydellään vallannut ja aikaan saanut hymyn tai naurun, olemme sen aina tähänneet vapauttavaksi voimaksi pahasta. Niille, jotka sitä vastaan ovat asettuneet, voimme ainoastaan sanoa että iloton kristillisuus on voimaton; muisto vandaali ajoilta."

Tieteellisiin ja opillisiin kysymyksiin nähden olemme samoin käyttäneet vapautta aina sitä mukaa kun niihin olemme voineet sovittaa Jumalan voiman ja tahdon. Olemmeko siinä sitten erehtyneet, on tulevaisuus osoittava. Me emme ole halunneet kääntää ihmisiä näitä vastaan, mutta kun olemme huomanneet tieteen ja opin olevan niin sekoitetun rojulla, joka vahingoittaisi lähimmäis- tämme, niin epäilemättä olemme vetäneet peitteen pois, osoittaaksemme sen todellisuuden.

Me olemme pelottomasti asettuneet uskonnollista itsepettämistä ja petosta vastaan. Kun me kuulemme sanottavan, että jotkut ovat vihityitä saarnaamaan evankeliumia, eivätkä halua ja tahdo siihen sekoittaa mitään muuta joka häiritseisi ihmisten rauhaa, me suoraan ky-

symme: Mikä evankeliumi se on, joka kieltää käsiksi käymästä kansan mielipiteeseen, josta rauha rikkoutui? Raamattu kuitenkin osoittaa, että sanoma Kristuksesta synnyttää häiriötä. Se on totta, että enkelit ennustivat aikaa, jolloin on rauha maassa ja ihmisillä hyvä tahto, mutta se on elonkorjuun aika. Kristus sanoi että hän tuli saattamaan riitaa — asettamaan jokaisen joka on puhtauden puolesta — siveettömyyttä vastaan, totuuden valhetta vastaan, Jumalan rakkauden vihaa ja jumalattomuutta vastaan j. n. e. Rauha on kyllä tuleva aikaan, mutta me emme saa etsiä rauhaa ennen voittoa, vaan taistelun jälkeen! Sentähden kun me kuulemme sanottavan, että meidän velvollisuus on saarnata totuutta, lukea psalmeja ja episto- loita, niin ettemme keltään riistä rauhaa, niin me ajattelemme, että ne voi olla teidän ajatuksia; mutta ne ei ole sopuisoinnussa Kristuksen kanssa. Kun me kuulemme saarnattavan ainoastaan Kristuksen elämästä, oppikappaleista, eikä sovitettavan Kristusta jokapäiväiseen elämään, niin me huomaamme erehdyksen. Mutta kun saarnaaja sanoo, että hän ei saa saarnata mitään muuta kun evankeliumia ja kuitenkin puhuu historiasta, maantieteestä, matkustuksesta, kriittisistä kysymyksistä ja monista muista asioista, jotka voi kuulijassa synnyttää herätystä ja kuitenkin ratkaisevalla hetkelä vetäytyy takaisin, ettei häiritsisi kuulijain rauhaa, niin me emme sano, että hän on tahallinen pettäjä, vaan on itse sokea ja harhailevan uskon alamainen.

Tiedämmehän, että Liturgiat, messut, opit kasteesta, lahjoista, kätten päällepanemiset ja muut muodot sekä menot ei ole ensimmäiset eikä suurimmat, ne kaikki katsoo, sanoo Paavali. Mutta me saarnaamme ristiinnaulitun Kristuksen **Jumalan voimana**, raittiusaatteessa, sosialismissa, uskon jokapäiväisessä elämässä, niin että liikemies, joka on kuunnellut

tunnustuksellisia opetuksia, eikä ole tullut herätetyksi, kuultuaan Kristuksesta, tuntee seuraavana päivänä liikehuoneessaan tunteen: "Minä toivoisin, että voisin elää kuulemani saarnan tai sen kokonaan unhoittaa." Samoin lakimiehet, käsityöläiset, seuraimiset, miehet, naiset, nuoret sekä vanhat; silloin olemme tehneet hyvän palveluksen ihmisille ja kunnioittaneet Jumalaa. Tämä on siis ollut meidän tarkoituksemme vuosien kuluessa; olisimme varmasti toivoneet paremmin onnistuvamme, mutta me tuntemme meidän heikkoutemme. Me olisimme voineet olla parempia saarnaajia, jos olisimme olleet parempia miehiä. Me emme ole saarnanneet yhtään enempää kuin olemme itse uskoneet. Mutta me emme ole yrittäneetkään ketään harhaan johtaa.

Jumala on hyväksi nähnyt meille antaa useita herätyksiä ja sadat ovat ne, jotka ovat tulleet johdetuksi uuteen elämään ja Jumalan sana on keskuudessamme ollut elävänä voimana. Monta olisi kuollut ja joutunut kadotukseen, elleivät olisi pelastuneet Kristuksessa. Jospa voisimme yhdellä silmäyksellä nähdä kaiken työmme historian näinä monina vuosina. Te olette kaikki siinä osallisina, mutta ei siinä kaikki. Meillä on toinen puolemme taivaissa. Ja jos Jumala tahtoisi lähettää heidät meille pelastussanomaa tuomaan, niin uskon siellä olevan kylliksi yhden meille jokaiselle.

Me olemme innolla ja menestyksellä toimineet kaikkialla, seurakuntana, nuorisoseurana ja sunnuntaikoulussa, olemme osaaottamassa köyhäin avustuksissa, naistemme seura ja kasvatus elämään olemme osanottomme lainanneet. Raittiustyössä emme ole jällelle jääneet; sosiaalisen talous- ja hallintopolitiikkaan olemme moittien ja kiittäen tutustuneet ja kaikkiin moninaisiin elämän kysymyk-

siin tarmolla käsiksi käyneet. Mutta sitenkin tunnemme itsemme vaan puutteelliseksi ja heikoiksi. Nyt me näemme puolittain ja ymmärrämme puolittain. Mutta sitte kun täydellisyys tulee, lakkaa vajaa. Vaikka me ajattelemme olevamme viisaita, olemme sittenkin vaan vajaita. Jos joku haluaa meissä löytää täydellisyyttä ja pyhyttä, hänen on sitä etsittävä jostain muualta. Se on kylliksi lapsille palvelulla ja kunnioittaa isää; mutta mihinkään muuhun palvelukseen emme tarvitse luottaa. Meille ei ole tarvis pitää pyhänä mitään muotoja, paitsi kaksi asiaa: ihmisen kuolematon sielu sekä elävä ijankaikkinen Jumala.

Kun me nyt uudelleen siirrymme uudelle työvuodellemme, niin käyttäkäämme sama voima kaikessa työssämme, sovitakaaamme se vastustuksista ja esteistä huolimatta aikamme ja kansamme elämään ja tarpeisiin. Jumalan avulla työkennelkäämme herättäen lapsia ja aikuisia, saadaksemme kansastamme enemmän totuuden rakkaita, raittiita ja rakastavia, kuin ennen, enemmän Kristuksen kaltaisia.

Sentähden kokoontukaamme yhteen, neuvotelkaamme työstämme ja rukoilkaamme, että voisimme jokainen osaltamme toimia niissä toimissa, joita edessämme olevissa kysymyksissä osallemme tulee, tukien ja auttaen toinen toistamme. Ja sitte kun elämämme aurinko laskee lännen kaukaiseen rantaan, että silloin voisimme sen purppura-hohteessa astua odottamaan ikuisen päivän loistetta, joka meitä odottaa.

Kuinka ihanaa onkaan silloin muistaa työtä, jota olemme tehneet; muistaa koettelemukset jotka olemme kestäneet; ymmärtää voitot sekä tappiot. Sentähden uskossa, toivossa ja rakkaudessa alkakaamme työmme Jumalalle ja kanssaveljillemme.

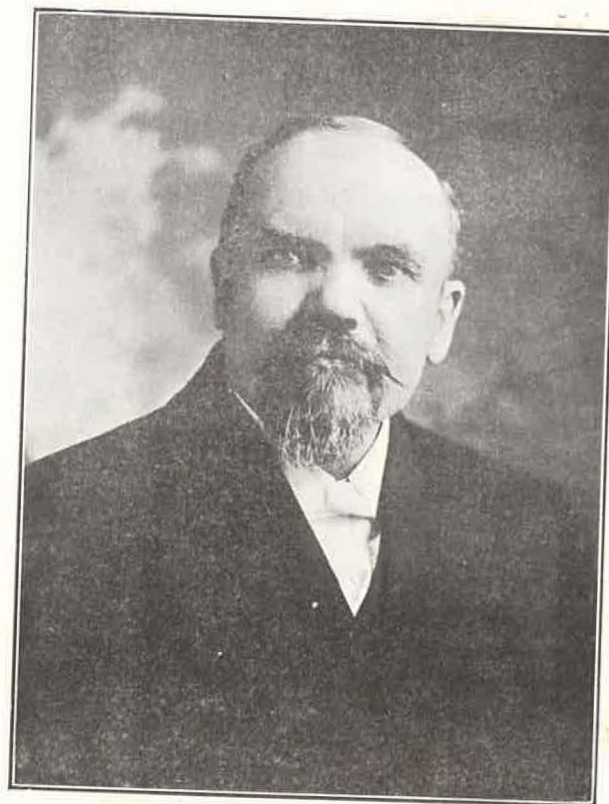
A. Kukko, Kenttäsihteeri.

LÄHETYSTYÖNTEKIJÄT.

PASTORI FRANS KARL LEHTINEN.

Pastori Lehtinen on ensimmäinen Lähetyspappi Amerikassa. Hän tuli tänne v. 1889 Ohion kotilähetysten palvelukseen ja aloitti sen työn, jota Lähetysystävien nimellä tunnetaan.

josko Lehtinen haluaisi uhrautua Herran työhön, johon Lehtinen vastasi myöntävästi. Sitten seurasi kutsu Amerikkaan. Hän otti sen vastaan ja tuli Ashtabula Harboriin, Ohioon, syksyllä v. 1889.

Frans K. Lehtinen on syntynyt Lemun pitäjässä, Askaisten kappelissa, marraskuun 22 p. 1862. Hän tuli nuorukaisena kääntymykseen ja liittyi Suomen Vapaakirkkoihin. Ruotsalaiselta evankelista Fransonilta sai hän opetuksia ja herätteitä. Hän otti osaa Fransonin johtamiin raamattukursseihin ja nämä olivatkin hänen ensimmäiset valmistuksensa saarnaajalalle. Näillä kursseilla kysyi Franson,

Täällä hänet vihittiin papiksi. Harborissa toimi pastori Lehtinen kymmenen vuoden paikoille.

Vuonna 1899 muutti hän Fitchburgiin, Mass., "Totuus" lehden toimittajaksi, jossa olikin useita vuosia. "Totuus" lehti oli silloin kerrassaan mallikelpoisesti toimitettu kun sen toimitus oli hänen käsissään. Hän on myös toiminut Amerikan Sanomain toimistossa.

V. 1912—1919 on Harborin seurakunta taas ollut hänen hoidossaan. Harborissa hänet tunnetaan kaiken V. 1912—1919 on Harborin seurakunta taas ollut hänen hoidossaan. Harborissa hänet tunnetaan kaiken

hyvän harrastajana, kansamme tosiystävänä ja hyvänä puhujana. Hän on nyt toisen kerran avioliitossa.

PASTORI ANDREW GROOP.

Tämä Lähetyksemme uran uurtajansa vietti hän Ashtabula Harborissa, syntyi Veikkaalan kylässä, Mustasaaren Ohio, tehden tokkatyötä ja toisen kesä-

pitäjässä, huhtikuun 16 p. 1865, ruotsalaisista vanhemmista. Käytyään kansa- ja rippikoulun, muutti hän seitsentoista vuotiaana Ruotsiin. Täällä tuli hän kääntymykseen kesällä v. 1886, ollessaan 22 vuoden vanha. Lokakuussa v. 1887 muutti hän Amerikkaan asettuen asumaan Fitchburgiin, Mass. Fitchburgista meni hän v. 1888 Chicagoon alottaen lukunsa Chicago Theological seminaarin ruotsalaisessa osastossa. Ensimmäisen kesälo-

lomansa käytti hän tehden lähetystyötä Fitchburgissa ruotsalaisten keskuudessa. Tämän työn tuloksena oli herätys ja sikäläisen ruotsalaisen lähetyssurakunnan perustaminen. Vuonna 1891 suoritti hän päästötutkimuksen seminaarista ja silloin hänet kutsuttiin jatkamaan aloittamaansa työtä ruotsalaisten keskuudessa Fitchburgissa, Mass.

Heinäkuussa samana vuonna hän vihittiin papiksi Fitchburgin C. C. kirkossa

ja samana kuukautena vihittiin avioliittoon neiti Matilda Sharpin kanssa.

Ollessaan lähetystoimessa ruotsalaisten keskuudessa, rupesi pastori Groop opettelemaan suomenkieltä ja vaikuttamaan suomalaisten keskuudessa Massachusetts valtion kotilähetyksen kutsumana. Lähetystyön suomalaisten keskuudessa aloitti hän elokuussa v. 1892. Pastori Groop on saarnailut useissa paikoissa Massan valtiossa, kuten Quincyssä, Allstonissa, Worcesterissa, Cape Ann'issa, Gardnerissa y. m. Näinä ensi aikoina oli ihanat herätysten ajat usealla eri paikkakunnalla. Fitchburgin Lähetyssurakunta on hänen perustamansa ja hän on hoitanut sitä nyt 25 vuotta, ollen tämän seurakunnan ainoa opettaja. Pastori Groopella on

ollut kutsuja Quincyyn, Worcesteriin ja Harborin seurakuntiin, vaan hän on joka tapauksessa päättänyt jäädä Fitchburgiin.

Lähetyssurakunta on pastori Groop tehnyt ympäri laajan Amerikan, saarnaten Jumalan sanaa keskilännellä ja aivan länsirannikolla asti.

Pastori Groopen puoliso on ollut kaikin puolin sopiva apu lähetystyössä. Heillä on ollut 10 lasta, joista 8 on elossa.

Ijäisyys on näyttävä niiden uhrausten tulokset, joita ne veljet ovat tehneet, jotka ovat kääntyneet pois suuremmista mahdollisuuksista ruotsalaisten keskuudessa ja antautuneet vaikeaan työhön suomalaisten hyväksi.

PASTORI K. F. HENRIKSON.

Pastori K. F. Henrikson on syntynyt Loimaalla, Turun läänissä, maaliskuun 18 p. 1863.

Lapsuusaika kului kotipaikalla, jossa hänellä oli tilaisuus käydä kansakoulua.

Jo nuorena oli hänellä tilaisuus käydä suutarin oppia, josta hän on, ainakin vastustajiltaan saanut suutarin arvonimen; varsinkin silloin, kun he tahtovat hänen nykyistä tointaan polkea.

Enonsa vaikutuksesta innostui nuori Henrikson meriseikkailuihin, tullen hänen kauttaan esitetyksi kapteeni Lindbergille, joka otti pojan huostaansa hankkien hänelle tilaisuuden oppia meritiedettä, hankkien myöskin paikkoja laivoissa. Merillä ollessaan purjehti hän sekä suomalaisissa että vieraiden maiden laivoissa, ympäri maailmaa. Täällä sai hän monta kovaa kokea. Kerran joutui hän haaksirikoon, josta hän ihmeellisesti pelastui. Merionnettomuuden kovat kokemukset aiheuttivat vaarallisen sairauden, jonka aikana hän ensi kerran tunsu herätystä, vaan vaikutus pian häipyi.

Parannuttuaan lähti hän uudelleen merille. Panaman kannaksella sairastui hän ruttoon, josta hän kuitenkin parani. Hän oli myös vuoden ja kahdeksan kuukautta oppilaana argentalaisessa sotalaivassa.

Lopulta kulkeutui hän Portlandiin, Oregonin valtiossa, jossa hän tuli kosketuksiin Fransonilaisen herätysliikkeen kanssa ja tuli uudelleen kääntymykseen v. 1890. Nyt rupesi hän kauppapalvelijaksi ja liittyi jäseneksi ruotsalaiseen Lähetyssurakuntaan. Sunnuntaisin yritteli hän saarnata kansalaisilleen.

Vuonna 1891 toimi hän pastori M. Tarkkasen apulaisena San Franciscon Merimieslähetyksessä, joka aika oli voimallista herätyksen aikaa. Seuraavana vuonna toimi hän suomalaisten ja ruotsalaisten keskuudessa Oregonin ja Washingtonin valtioissa. Vilkas hengellinen liike oli sielläkin tuloksena.

Vuonna 1893 lähti hän Chicagoon seminaariin opiskellakseen sen ruotsalaisessa osastossa. Monta kehoitusta oli hän saanut, vaan varattomuus oli esteenä.

Herra kuitenkin aukaisi tien, antaen ihmisten kautta avustusta ja kannatusta niitä ihmeellisemmällä tavalla.

Chicagon koulussa lukunsa päätettyään tuli pastori K. F. Henrikson Quincyn Lähetysseurakunnan opettajaksi v. 1896. Papiksi hänet vihittiin Brooklynin Pilgrim kirkossa. Quincyssä syntyi voimallinen herätys, jonka seurauksena

aloitti hän myös saarnaajakoulun, joka on meille niin monta saarnaajaa valmistanut. Palveltuaan Quincyssä 12 vuotta, antautui hän kokonaan opettaja-alalle.

Paitsi lyhyttä aikaa Brooklynessä, N. Y., on pastori Henrikson toiminut jumaluusopillisen seminaarin professorina ja suomalaisen työn superintendenttinä, eli ylivalvojana.

K. F. Henrikson.

oli että suomalaisten koko elämäntapa muuttui. Ulkopuolisetkin antoivat tunnustuksen, kun näkivät entisten tappelukarjien nöyrästi kuulevan Jumalan sanaa.

Pastori K. F. Henrikson on ollut suurena tekijänä Ev. Lähetys-Yhdistyksen syntymisessä ja on hän ollut sen puheenjohtajana useamman vuoden. Quincyssä

Kirjallisia julkaisuja on ollut hänen toimestaan: "Vastaus Matti Kurikan Teoriaan" ja on hän myöskin toimittanut kirjaa: "Hengelliseltä taistelutanteelta."

Nyt koulualalta luovuttuaan on hän ottanut vastaan saarnaajan paikan Torontossa, Canadassa, suomalaisessa Presbyteri Lähetysseurakunnassa.

Pastori Chas. E. Stenman on syntynyt Turussa toukok. 30 p. 1881. Hän on käynyt kansakoulun syntymäkaupungissaan ja tuli vanhempiensa kanssa Amerikkaan v. 1893, asettuen asumaan Chicagoon. Ensimmäiset kristillisyyden alkeet oppi hän kotonaan, kansakoulussa ja Vapaakirkollisten sekä Methodistien sunnuntaikouluissa. Tuli kääntymykseen

opettajaksi, jonne hän siirtyikin, samalla jatkaen lukujaan tohtori White'n Bible Teachers' Training koulussa. New Yorkissa ollessaan vihittiin hän papiksi kesällä v. 1908. V. 1910 otti hän vastaan kutsun tulla Newportin, N. H., suomalaisten opettajaksi. Oltuaan siellä vajaan kolme vuotta, tuli Worcesterin Ev. Lähetysseurakunnan pastoriksi, jossa toi-

Chicagossa 19 v. vanhana past. W. W. Sundelinin kautta. Vanhempiensa mukana muutti hän itään, asettuen asumaan Allstoniin, Mass., v. 1902. Asuessaan Quincyssä, Mass., v. 1905 hän tunsu kehoitusta antautua evankeliumin saarnaajaksi, joten kirjoittautuikin oppilaaksi saarnaajakouluun Reveressä, Mass. Tämä koulu oli silloin Lay College'n yhteydessä, ja sen johtajana toimi pastori K. F. Henrikson. V. 1907 sai hän kutsun tulla New Yorkin Ev. Läh. seurakunnan

messä hän oli 1 vuoden ja 5 kuukautta. Kesällä v. 1914 otti hän vastaan Quincyn Ev. Lähetysseurakunnan opettajan toimen, jossa hän nytkin on.

Quincyssä oloaikanaan on pastori Stenman jatkanut lukujaan Northeastern College'ssa.

Pastori Stenman on ollut Saarnaajaliiton puheenjohtajana ja nykyään hän on Lähetys-yhdistyksen puheenjohtajana. Avioliitossa hän on Aino Maria Lankisen kanssa.

Pastori Lillback on syntynyt Kauhavalla, V. l. maalisk. 20 p. 1880, ja kävi siellä kansakoulun. Amerikkaan hän muutti v. 1895. Fitchburgissa hän tuli kosketukseen Lähetysystävien kanssa, joiden kautta tuli kääntymykseen helmikuun 2 p. v. 1898. Omaten intoa ja lahjoja, sai hän kehoituksia puhua pelastuksesta toisillekin, jonka kehoituksen seuraaminen

käytäntöön paneminen herätti halun tulla saarnaajaksi kokonaan. Mutta ollen innokas kirjallisuuden viljelijä, sai kielteinen kirjallisuus sydämen kylmäksi. Uskon aurinko himmeni ja hän syrjäytyi kunnes Herra hänet uudelleen uudisti armollaan. Hän tunsu uudelleen voimakasta kutsumusta saarnaajavirkkaan ja hankkiutui oppilaaksi Reveressä olevaan saarnaajakouluun, alkaen lukunsa v. 1906. Koulun aikana saarnasi hän

ahkerasti. Päästötodistuksen sai hän v. 1908. Vuosina 1907 ja 1908 hoiti hän Maynardin Ev. Lähetysseurakuntaa. Pastori Lillback vihittiin papiksi kesäk. 3 p. 1907.

Quincyn Lähetysseurakunta kutsui hänet opettajakseen v. 1908 ja hän vaikutti menestyksellä siellä kuusi vuotta, kunnes hänet kutsuttiin Brooklynin Gol-

gatha Lähetysseurakunnan opettajaksi, jonne hän muutti v 1914. Siellä on past. Lillback tehnyt laajakantoista lähetystyötä. Hänen työnsä on ulottunut useihin paikkoihin New Jersey ja New Yorkin valtioissa.

Kirjallisuus-alalla on hän toimittanut "Totuus"-lehteä, Jouluviestiä ja kirjan "Rogerin Järkeilyt." Hän on myös useita kertoja ollut Lähetys-yhdistyksen ja saarnaajaliiton puheenjohtajana.

Pastori John J. Lundell on syntynyt Wermalandin maakunnassa, Ruotsissa. Hänen isänsä oli suomalainen ja äitinsä norjalainen. Nuorena tuli hän kääntymykseen Ruotsissa ja alkoi heti todistamaan Jeesuksesta. Hänen saarnalahjansa sai huomiota ja niin hänet kutsuttiin matkustavaksi saarnaajaksi. Herran siunaamana oli hän siunattuna välikappaleena herätyksissä. Vuonna 1888 tuli hän lukemaan Chicago Theological seminaariin ruotsalaisessa osastossa, jossa hän ennen saamansa koulukasvatuksen

perusteella suoritti lukunsa kahdessa vuodessa. Hän oli saarnaajana muutamissa ruotsalaisissa seurakunnissa täällä maassa, mutta tunsu kutsumusta ruveta työskentelemään suomalaisten keskuudessa. Hän kävi Suomessa suomenkieltä oppimassa ja on kolmattakymmentä vuotta tehnyt evankeliumin työtä kansalaistemme keskuudessa Tyynenmeren rannikolla. Monissa paikoissa on hän laskenut perustuksen saarnaamalla ensin evankeliumia ja sitten perustamalla pieniä uskovien piirejä. Pastori Lundell on vieläkin elossa ja asuu Monohanissa, Washingtonin valtiossa.

Samuel Nevala on syntynyt maalisk. 30 p. 1881, pienessä maalaistalossa Jalasjärvellä. Lapsuusaika kului vanhempain kodissa. Nuoruusvuosina muutti hän Helsinkiin ruveten työskentelemään konealalla. Myöhemmin muutti hän Tukholmaan, sieltä Amerikkaan v. 1902. Ruotsalaisten Lähetysystävien keskuudessa tuli hän herätykseen ja mielenmuutokseen v. 1903, jonka jälkeen hän on ottanut osaa seurakunta- ja nuorisotyöhön useilla paikkakunnilla. Pitemmän aikaa kuitenkin on hän toiminut

Toronton Presbyteri-seurakunnan yhteydessä.

Lyhyempiä aikoja on hän lukenut Mt. Hermonin koulussa, Toronto Bible Collegessa ja Moody Bible Institutessa. Vuosina 1913--1916 suoritti hän Jumaluusopin tutkintonsa Chicago Theological Seminaryn suomalaisessa osastossa, hoitaen samalla aikaa Chicagon Suomalaisesta Lähetysseurakuntaa. Sen jälkeen on hän ollut kaksi vuotta Portlandin, Oregon, Lähetysseurakunnan opettajana. Hänet vihittiin papiksi v. 1916 Astoriasa, Oregon. Nykyään toimii hän kotilähetysten saarnaajana Californiassa.

PASTORI VAINÖ V. SUNDELIN
(Suosalmi)

Vainö Veijo Sundelin syntyi Kärölässä, U. läänissä, huhtikuun 10 p. 1877.

Tultuaan Helsinkiin kouluun joutui hän kosketuksiin Suomen Vapaakirkollisen liikkeen kanssa ja tuli nuorena uskovaiseksi. Raamattutunnit olivat hänelle silloin erityisesti merkityksellisiä.

Pian muutti hän Amerikkaan. Hänellä oli palava into tehdä Herran työtä. V. 1899 kirjoittautui hän Chicagon seminaarin ruotsalaiseen osastoon oppilaaksi ja suoritti päästötutkinnon v. 1902. Koulussa ollessaan saarnasi hän Chica-

gossa ja Waukeganissa y. m. Illinoisin valtiossa.

Koulun päätyttyä oli hän muutamia kuukausia Methodisti-lähetyksessä Michiganin valtiossa, jonka jälkeen hän tuli Worcesterin Lähetysseurakunnan opettajaksi v. 1903, jossa hän myös vihittiin papiksi. Sen jälkeen hän oli pappina Maynardissa ja Massachusetts valtion kiertävänä saarnaajana. Kurkkutaudin tähden kielsi lääkäri hänet saarnaamasta, jonka tähden hän meni Suomeen.

Suomessa tervehtyttyään valittiin hänet siellä C. E. liiton matkustavaksi saarnaajaksi. Sen jälkeen on hän ollut saarnaajana Kuopion ja Helsingin vapaissa seurakunnissa. Nykyään on hän ollut

saarnaajana Mikkelin vapaassa seurakunnassa. Hän käyttää Suomessa nimeä Suosalmi. Pastori Sundelin aikoo tulla Amerikkaan niin pian kuin olot sen sallivat.

PASTORI ELIS KOVEN.

Elis Kovanen tuli Suomesta past. W. Sundelinin suosittamana Lähetyskouluun. Luettuaan jonkun aikaa tuli hän Gardnerin Lähetysseurakunnan saarnaajaksi. Veli Kovanen on sittemmin lukenut International Collegessa Moody Bible Ins-

titutessa ja lukunsa on hän päättänyt suorittamalla täyden kurssin Union Theological Collegen suomalaisessa osastossa. Vuonna 1911 oli hän Gardnerissa saarnaajana, sittemmin on hän ollut opettajana Chicagossa, Seattlessa ja Aberdeeniassa, Wash. seurakunnassa. Pastori Kovanen on lahjakas musiikkimies ja hyvä saarnaaja.

On ikävää se, että kun työmiehiä on vähän, hän on kulkeutunut muille aloille ja oltuaan ruumiillisessa työssä on hän hiljattain ostanut maatilan. Pastori Kovanen on viime aikoina muuttanut nimensä Koven'iksi ja asuu tällä haavaa Winlock'issa, Wash., jossa hän harjoittaa maanviljelystä.

PASTORI LAURI MIETTINEN.

Lauri P. Miettinen syntyi Kuopion maaseurakunnassa v. 1871, jossa hänen isänsä oli maanviljelijänä. Suomessa toimi hän usealla eri alalla. Hän on saanut yksityisopetusta eräältä opettajalta, ja myös käynyt käsityökoulua, jossa suoritti opettajatutkinnon, jonka jälkeen oli käsityön opettajana. Hän aikoi Helsingin pakana-lähetyskouluun, vaan tuli estetyksi sinne menossaan.

V. 1903 tuli hän Amerikkaan ja kirjoittautui Revere'n saarnaajakouluun oppilaaksi v. 1904, josta sai päästötodis-

tuksen v. 1907. Papiksi hänet vihittiin Maynard'issa, Mass. v. 1906. V. 1907 tuli hän Mainen valtion Kotilähetysten palvelukseen, toimien suomalaisten keskuudessa noin kaksi ja puoli vuotta. V. 1908 meni hän avioliittoon ylioppilas Signe Sulinin kanssa.

V. 1909 sai hän kutsun tulla opettajaksi Ashtabula Harborin, O., Lähetysseurakuntaan, jonka kutsun hän ottikin vastaan, mutta oli pakoitettu huonon terveyden takia jättämään tämän toimen ja muuttamaan takaisin Maine'n valtion, jossa hän nykyisin hoitaa Thomastonin ja ympäristön suomalaisten keskuudessa hengellistä työtä.

PASTORI ALEXANDER KUKKO.

Alexander Kukko on syntynyt Pietarissa, Venäjällä, 21 p. heinäk. v. 1879. Käynyt kansakoulun ja kaksi luokkaa vastaavaa lyseota Pietarissa. Hän tuli Amerikkaan toukokuun 17 p., 1903. Ollessaan asumassa Fitchburg'issa, Mass., tuli hän kääntymykseen noin 14 vuotta sitte. Vuonna 1907 otti hän vastaan kolpotöörin toimen Massan valtion Raamattuseurassa, levittäen 7 ja puolen vuoden aikana Raamattuja suomalaisten, venäläisten, puolalaisten y. m. kansallisuuksien keskuudessa.

Tänä aikana on hän ajoittain hoitanut Allstonin Lähetysseurakuntaa ja jonkun aikaa lueskellut Gordon Bible Collegessa.

Hänet vihittiin papiksi West Parisissa, Mainessa kesäk 20 p. 1915, ja kutsuttiin Worcesterin Ev. Congregational seurakunnan opettajaksi, johon toimeen hän ryhtyi heinäk. 1. 1915 ja jossa toimessa hän nytkin on.

Pastori Kukko on toiminut Idän Lähetys-Yhdistyksen kenttäsihteerinä, jossa toimessa hän on onnistunut luomaan parempaa yhteisymmärrystä ja nostamaan Lähetisyhdistyksen aineellista asemaa.

PASTORI JOHANNES VÄÄNÄNEN.

on syntynyt Utran tehtaalla, Kontiolahden pitäjässä, lähellä Joensuun kaupunkia. Hän kävi ylhäisemmän kansakoulun läpi, saaden päästötodistuksen 12 vuoden vanhana. Kun nuorukaisen halu oli opin teille, alkoi hän jatkamaan koulun käyntiä, vaan tuli keskeytetyksi isän kuoleman ja köyhyyden tähden. Nuoren Johanneksen täytyi alkaa askaroimaan ja henkeään elättämään kättensä työllä. Mutta lukemisen ja kehityksen halu ei kadonnut, vaan käytti hän kaikki tilaisuudet hyväkseen. Oppikirjojen han-

kinnassa ja opetuksen antamisessa koulujen opettajat osoittivat nuorukaiselle suurinta suosiollisuutta. Uskovaisen äidin vaikutuksesta ja papiston kehoituksesta tuli hän 17 vuoden vanhana sunnuntaikoulun opettajaksi. Opettajana ollessaan tunsu hän kuten Samuel, Herran kutsuntaa. Mutta maailma ja toverit tahtivat myös iloista nuorukaista puoleensa vetää. Äidin ja useiden usko-vaisten jatkuvien esirukouksien vaikutuksesta tuli hän mielen muutokseen ja elävään uskoon 20 vuoden vanhana. Noin puoli vuotta uskoon tulemisen jälkeen alkoi hän papiston kehoituksesta pitämään hengellisiä puheita ja esitelmää, ensin kotipaikallaan, Joensuun kaupun-

gissa ja ympäristöllä ja sittemmin useissa eri paikoissa Suomea. Joensuun kaupungin Ev. Luth. Nuorisoyhdistyksen puheenjohtajana ja sen saarnaajana tuli hän varmuuteen siitä, että hänellä on Herralta kutsumus kokonaan antautua Hänen palvelukseensa. Hän aikoi ensin mennä Helsingin lähetykseen, vaan useiden pappien kehoituksesta tuli Amerikkaan 17 vuotta sitten. Tultuaan Quincyyn, siskonsa perheen luo, joutui hän kosketuksiin lähetyksystävien kanssa ja kiintyi niin paljon, että aloitti oppilaana lukemaan Reveren pappis-seminaarissa, jossa pastori Henrikson oli johtajana ja opettajana. Näihin aikoihin alkoi hän myös saarnaamaan n. k. Marjamailla, jossa syntyi herätystä ja jonka tulokset ovat vieläkin näkyvissä. Hän oli koulun ensimmäisiä oppilaita ja suoritti päästötutkinnon keväällä v. 1906.

Jersey Cityn Ev. Luth. seurakunta kutsui hänen opettajakseen ja sen kutsun hän otti vastaan ja vihittiin papiksi tämän seurakunnan kirkossa, toukok. 17 p. 1906. Jersey Cityssä oli hän 6 vuotta ja sittemmin on hän ollut Maynardin lähetykseurakunnan opettajana yhdeksättä vuotta, tehden työtä menestyksellä. Jersey Cityssä ollessaan meni hän avioliittoon neiti Ida Tikkasen kanssa. Heillä on kaksi lasta. Pastori Väänänen on nykyään saarnaajaliiton puheenjohtajana. Suomalaiselle yleisölle on hän laajoissa piireissä tuttu lahjakkaana saarnaajana ja on tehnyt useita pitempiä saarnamatkoja.

PASTORI O. GRANHOLM.

Tämä veli on käynyt Chicagon Jumaluusopillisen Seminaarin ruotsalaisen osaston läpi, ja sittemmin opiskellut saman opiston suomalaisessa osastossa erikoisesti suomenkieltä. Nykyään hän palvelee suomalaisia että ruotsalaisia Levison'issa, Mich.

PASTORI ARTHUR F. VIRTA.

Arthur Ferdinand Virta on syntynyt Suomen ruotsalaisista vanhemmista Pornaisissa, U. L. huhtikuun 2 p. 1879. Hän on Adolph Boktrömin ja hänen vaimonsa Wilhelmiinan poika. Lapsuus-aika kului kotipaikalla. Helsingissä asui hän viisi vuotta ennen tänne tuloaan.

Bostoniin saapui hän huhtikuun 3 p. 1903. Hän asettui asumaan Quincyyn, Mass., jossa hän tunsu erityisen Jumalan johdon, sillä täällä sai hän kuulla evankeliumia useiden veljien kautta ja erittäin pastori K. F. Henriksonin. Hän tuli kääntymykseen ja tuli varmaksi autuu-

destaan Kristuksessa, joka on kuollut ja noussut ylös. Samana vuonna aloitti hän lukunsa suomalaisessa saarnaajakoulussa, jonka pastori K. F. Henrikson sinä vuonna oli aloittanut Quincyssä. Vuonna 1906 päätti hän lukunsa samassa koulussa, joka silloin oli Reveressä, Mass.

Hänen ensimmäinen työkenttensä oli Worcesterissa, Mass., jossa hänet vihittiin papiksi syyskuussa v. 1906 ja jossa hän oli kaksi vuotta.

Maynardin Lähetykseurakunnassa oli hän sen jälkeen neljä vuotta ja Gardnerissa oli hän viisi vuotta. Hänen aikanaan rakennettiin Gardneriin myöskin Suomalainen Lähetyskirkko.

Nyt on hän kolmisen vuotta ollut Canadian Presbyterikirkkokunnan palveluk-

sessä, Manyberries nimisessä paikassa. Pastori Virta on utterasti ottanut osaa kirkkokunnan kirjallisiin julkaisuihin.

Nykyään on pastori Virta ottanut vastaan matkustavan saarnaajan paikan Massachusetts valtiossa.

PASTORI JOHAN J. HOMI.

Johan J. Homi syntyi Kurikassa V. I. jouluk. 2 p. 1876. Amerikkaan tuli hän v. 1903, yhti Lähetysystäviin ja syksyllä aloitti koulun käynnin past. K. F. Henriksonin perustamassa saarnaajakoulussa. Käytyään koulua kaksi vuotta,

kutsuttiin hänet Ashtabula Harborin Läh. seurakunnan opettajaksi v. 1905. Täällä hänen terveytensä murtui. Sairastettuaan jonkun aikaa, muutti veli Homi Suomeen, jossa on toiminut muilla aloilla.

PASTORI RISTO LAPPALA.

Käynyt Suomessa kuusi luokkaa lyseota sekä lueskellut privaattia. Käynyt Reveren Lähetykseen ja sittemmin toiminut historian, suomenkielen y. m. aineiden opettajana samassa koulussa. Harborin seurakunnan opettaja v. 1900. Erosi Lähetysystävistä Unitaaristen mielipiteittensä vuoksi. Toiminut sittemmin pappina Unitaariyhdistyksen kannattamana Virginiassa, Minn.

PASTORI ALEXANDER MUHONEN.

Pastori A. Muhonen on syntynyt Pietarissa, 23 p. huhtik. 1886, köyhässä työläisperheessä. Isänsä oli syntyisin puolalainen ja uskonnoltaan kreikkalaiskatolinen. Äitinsä oli suomalainen, Värttilän Muhosia, jonka nimeä pastori käyttää. Pietarissa kävi pastori Muhonen alustavan Kirkkokoulun, jonka jälkeen joutui 11-vuotiaana tehtaisiin työhön.

Vaikka isänsä olikin katolinen, sai hän kuitenkin käydä rippikoulun Pietarin suomalaisessa seurakunnassa. Kahdeksantoista vuotiaana joutui hän Suomeen

työnetsintään ja tultuaan kosketuksiin Pelastus-Armeijan kanssa, tuli hän synnin ja armontuntoon. Vuonna 1905 saapui hän Amerikkaan sukulaistensa avustamana ja asettui asumaan Minneapolisiin, Minn. Täällä hän alkoi, nähtyään kansalaistemme henkisen alennustilan, pitämään hengellisiä kokouksia. Tämä herätti Armeijan johtohenkilöiden huomiota ja kutsuivat hänet upseerin toimeen, jonka toimen hän ottikin vastaan. Hän toimi Pelastus-Armeijan upseerina Calumetissa, Mich., Worcesterissa, Mass., New Yorkissa ja Quincyssä, Mass. Hän kävi myös Armeija-Upseeri-koulun.

Maaliskuussa v. 1908 tuli hän Raamattuseuran kolportööriksi, toimien ym-

päri valtiota, samalla hoitaen Lähetysasemaa East Bostonissa.

Samana vuoden syksynä alkoi hän lukea Cambridge Congregational Institutessa, saarnaten samalla Cape Codin suomalaisille. Heinäkuussa v. 1909 meni hän avioliittoon Hilda M. Huhtasen kanssa. Kaksi vuotta luettuaan tuli hän hoitamaan Thomastonin, Maine ja ympäristön hengellistä työtä. Sen jälkeen jatkoi hän lukujaan Bangorin jumaluusopillisessa seminaarissa.

Päätettyään lukunsa, sai hän kutsun Newportiin, N. H., jonne hän perusti Suomalaisen Congregationalisti-seurakunnan, jota hän hoiti 22 kuukautta. Sen jälkeen toimi hän Venäläisten Baptistien keskuudessa, New Yorkissa saarnaajana ja historian opettajana seminaarissa.

Syyskuussa v. 1917 tuli hän Gardnerin Lähetysseurakunnan opettajaksi. Nyt hoitaa pastori Muhonen sen ohella, perustamaansa Hubbardstonin Ev. Lutherilaista Congregational seurakuntaa.

PASTORI ALEKSI RAITA.

Pastori Aleksi Raita on syntynyt Rautaalmaella, Mikkelin läänissä 15 p. toukok. 1878. Vanhemmillaan oli pieni maalaistalo. He olivat jumalaisia ihmisiä, jotka kasvattivat lapsiaan Jumalan pelvossa. Pastori Raidalla on myös erityisessä muistossaan nöyrä ja jumalinen sunnuntai koulu opettaja, Niilo Ostring, joka Jumalan teitä, kyynelisin lapsille neuvoi.

Kodissa, jossa isä joka ilta piti rukouksen, koko perheelleen, ei lapset kauan voi olla tuntematta jumalallisia vaikutuksia. Aleksi poikanen koki ensi kerran synnin surua 8-vuotiaana ja tapasi usein käydä saunassa rukoilemassa. Suureksi iloksi isälleen, tuli Aleksin us-

PASTORI EINO J. HÄMÄLÄINEN.

koon samana keväänä kun hän ensi kerran pääsi Herran ehtoolliselle.

Kuudentoista vuotiaana lähti nuorimies kaupunkiin, jossa maailmallisten toverien viettojen maailman huvihin, teattereihin, tanssiaisiiin ynnä muihin sellaisiin joutui, kadottaen myös sielunsa rauhan Neljä vuotta harhailtuaan, meni hän kerran Methodistien kokoukseen, jossa hän tuli uudelleen Jeesuksen turviin. Nämä ystävät antoivat hänelle kasvatukselta ja heidän keskuudessaan hän toimi. Oltuaan sairaalassa työssä viisi vuotta sai hän Herralta kutsun saarnaamaan, hän tuli ensin varoittajaksi ja sit-

Eino Johannes Hämäläinen on syntynyt Tohmajärven pitäjässä, K. l. Hänen vanhempansa olivat laestadiolaisia kristittyjä. Kotonaan hän saikin ensimmäiset vaikutuksensa kristillisyydestä. Matkalla Amerikkaan jätti pastori Sjöblomin puhe häneen pysyvän vaikutuksen. Hän tuli kääntymykseen Suomessa. Torontoon, Canadassa, saapui hän lokak. 13 p. 1912. Täällä ollessaan liittyi hän Toronton Suomalaiseen Presbyteriseurakuntaan. Hänellä oli yhä kasvava halu vaikuttaa Jumalan kunniaksi. Saa-

ten hän suoritti paikallis-saarnaajan tutkinnon. Hän kulki ympäri Suomea, saarnaten monessa pitäjässä ja kaupungeissa. Hän vaikutti näillä paikoilla hyvin siunauksellisesti.

Vuonna 1913 tuli veli Raita Amerikkaan ja ryhtyi toimimaan Lähetysystävien keskuudessa, Massan kotilähetysseuran palveluksessa oli pastori Raita toista vuotta.

Kesäk. 20 p. 1915 vihittiin hänet papiksi West Parisissa, Maineen valtiossa, jolla paikkakunnalla hän on viidettä vuotta siunauksellisesti vaikuttanut. Monet ovat West Parisissa tulleet uskoon hänen saarnansa kautta.

tuaan Suomesta tiedon isänsä kuolemasta, joka oli saarnaaja, päätti hän antaa saarnaajaksi, menen ensin oppilaaksi Union Theological Collegessa, Chicagossa v. 1916. Koululomilla on hän toiminut nuorisopuhujana, johon hänellä on erityistä taipumusta. Vuonna 1919 otti hän vastaan Harborin seurakunnan kutsun tulla opettajaksi mainittuun seurakuntaan.

Marrask. 11 p. vihittiin hänet papiksi tyydyttävän tutkinnon jälkeen. Tällä nuorella veljeillä on edessään lupaava tulevaisuus.

PASTORI W. LEEMAN.

Pastori Wilhelm Leeman on syntynyt Kivijärvellä, kesäk. 5 p. 1882. Kotipitäjässään suoritti hän kansakoulun. Amerikkaan siirtyi hän v. 1900, asettuen ensin Troyhin, N. H. valtiossa. Täällä teki hän työtä murtimeossa. V. 1901 siirtyi hän Quincyyn, Mass., jossa hän rupesi hakkaamaan kiviä. Quincyssä ollessaan tuli hän kääntymykseen. Syksyllä v. 1904 kirjoittautui hän oppilaaksi Boston Evangelical Instituteen, Reveressä. Loma-ajat hän edelleen hakkasi kiviä. Toukokuussa v. 1907 suoritti hän yllämainitussa koulussa tutkinnon.

Sitten alkoi hänen toimintansa Mas-

san valtion Raamattuseuran palveluksessa, jossa toimessa hän oli 7 kuukautta. Tammik. v. 1908 aloitti hän toimintansa Tyynenmeren Raamattuseuran palveluksessa, jossa hän oli vajaan vuoden. Raamattuja ja sen osia on veli Leeman levittänyt yli 4,000 kappaletta. V. 1908 joulukuun 15 p:nä vihittiin hän avioliittoon Aino Salmelan kanssa.

Toukok. 1 p. v. 1909 kutsuttiin hänet N. H. valtion kotilähetysten puolesta Troyhin, N. H., jossa hän menestyksellä vaikutti monta vuotta. Papiksi hän vihittiin Keene'ssä, N. H., kesäk. 14 p. v. 1909.

Pastori Leeman on hoitanut myös Newportin, N. H., suomalaista Cong.

seurakuntaa kolmatta vuotta, vaan nyt hän on jälleen Troy'ssa, N. H. Hän on saarnannut evankeliumia kansalaisille ja pitänyt huolta heidän hengellisistä tarpeistaan melkein jokaisessa suomalaisten asuinpaikassa N. H. valtiossa. Tätä nykyä kuuluu hänen hoitoonsa Troy, Newport, Marlboro, Harrisville, Milford. No. Brookline, Lebanon ja W. Concord.

PASTORI J. E. LUOMALA.

J. E. Luomala on syntynyt Teuvalla, Vaasan läänissä. Kääntymykseen tuli hän Vaasassa 21-vuotiaana, Pelastus-

Armeijan kokouksessa, jossa hän syntisenä etsi Jumalan armoa. Vähän tämän jälkeen muutti Luomala Amerikkaan ja tuli jäseneksi Quincyyn Lähetysseurakuntaan.

Lähetyskouluun, jonka johtajana oli edellämaitun seurakunnan opettaja, pastori K. F. Henrikson, tunsu Luomala sisäistä kehoitusta ja suorittikin siellä kolmivuotisen kurssin. Sen jälkeen tuli hän saarnaajaksi Thomastoniin, Me. Oltuaan siellä vuoden lähti hän matkustamaan ympäri Amerikan, kulkien aina Tyynenmeren rantamille, julistaen evankeliumin suloista sanomaa. Paluumatkalla poikkesi hän Torontoon, Canadasa, jonne jäi ja otti Suomalaisen Pres-

byteri seurakunnan hoidon. Täällä hänet vihittiin papiksi, vuonna 1916.

Seurakunnan hoidosta erottuaan, tuli hän Massachusettsiin Yhdysvaltain puolelle, ottaen myöhemmällä paikan New Hampshiren valtion Congregationalisen koti-lähetysten palveluksessa, Milfordissa, N. H.

Vuonna 1919 otti hän vastaan kutsun Canadian Presbyterien palvelukseen Albertan valtiossa.

PASTORI ANTTI OJALA.

Quincy'ssä, Mass. v. 1897 tuli kääntymykseen nuorukainen, joka oli tekevä

erikoisen työn Amerikan suomalaisten keskuudessa. Tämä nuorukainen oli Siikajoella, O. l. maalisk. 9 p. 1876 syntynyt Antti Ojala. Heti uskoon tultuaan, täytyi hän lähetysinnolla, jonka toteutti anastamalla levittämään hyvää kirjallisuutta omalla vastuullaan ympäri Amerikkaa suomalaisille asutuksille. Tähän aikaan olikin kirjojen levittäminen erittäin tarpeellista. Myöhemmin hän kirjoittautui oppilaaksi Revere'n Saarnaajakouluun, jossa opiskeli 3 vuotta, saaden päästötodistuksen v. 1909. Koulun päätyttyä hän tuli Amerikan Raamattuseu-

ran palvelukseen, jossa jatkoi useamman vuoden. Sittemmin on pastori Ojala asettunut asumaan Brush Prairy'n, toimien siellä olevain Lähetysystävien y. m. suomalaisten keskuudessa ilman varsinaista palkkaa. Papiksi hänet vihittiin Portland'issa, Oregon. Pastori Ojala on kulkenut idät ja lännät, tehden siunauksellista hengellistä työtä,— voisimme sanoa raivaustyötä, säästämättä itseään ja voimiaan. Se työ tulee kantamaan paljon hedelmää. Nykyisin on past. Ojala Lännen Konferenssin sihteeri.

PASTORI WILLIAM HOKKANEN.

William Hokkanen on syntynyt Mikkelissä jouluk. 15 p. 1888. Saanut herätyksen ja tullut uskoon Suomessa. Siellä vaikuttanut kotimaisessa Pelastus-Armeijassa. Tultuaan tähän maahan v. 1912, asettui hän Gardneriin asumaan, liittyen Lähetysseurakuntaan, jossa myöskin toimi, kunnes tuli oppilaaksi Union Theological Collegiin, Chicagossa, Ill., v. 1914. Päästötodistuksen sai hän v. 1917. Hän on tätä nykyä Duluthin Lähetysseurakunnan opettajana.

PASTORI ANDREW HARJU.

Pastori A. A. Harju on syntynyt Ash-tabula Harborissa, Ohion valtiossa, joulukuun 11 p. 1881. Kotona ja sunnuntaikoulussa saatu kristillinen kasvat- tus, vähitellen mutta varmasti vaikutti siihen suuntaan, että Herra voitti hänet kokonaan omakseen. Keväällä v. 1901, neljä vuotta kääntymisensä jälkeen, lähti hän korkeimman kutsun kehoituksesta Revereen, Mass., valmistautuakseen saarnaajatoimeen.

Päätettyään koulunsa, sai hän kutsun Worcesterin Lähetysseurakunnalta, jonka

opettajatoimen hän vastaan otti. Tässä toimessa hän oli viisi vuotta ja siirtyi sitten Eckvilleen, Alta, Canadaan, Presbyterilähetysten palvelukseen, jossa hän oli kuusi vuotta.

Nykyään on pastori Harju Portlandin, Oregonin Lähetysseurakunnan opettajana, hoitaen samalla Brush Prairieta, Kalamaa, Kelsoa, Winlockia, Independencea, Lincoln Creekiä ja Aberdeeniä, Washingtonin valtiossa. Tuhansia suomalaisia on tällä alueella ja näitä pastori Harju palvelee elämän sanalla. Pastori Harju on Raamattua tunteva saarnaaja, joka on hiljattain kirjoittanut teoksen: "Usvien kautta ihannevaltakuntaan."

Suurena apuna seurakuntatyössä on hänellä hänen vaimonsa Hilda M. Harju,

joka pitää huolta soitosta, laulusta y. m. tärkeistä työtä koskevista puolista. Mrs. Harju on myös Reveren koulun käynyt, joten hän on tietopuolisesti valmistautunut työhön osaaottamaan. Paitsi sitä oli Mrs Harjulla käytännöllistä kokemusta lähetyskentällä New Hampshiren valtiossa ennen avioliittoon menoaan.

PASTORI KARL O. JULIN.

Turussa tammik. 28 p. 1874 syntyi Karl O. Julin. Hänen vanhempansa oli-

vat uskonnollista väkeä ja ensimmäiset opetukset kristillisyydessä sai hän kotonaan.

Nuorukaiseksi tultuaan halusi hän mennä merille, joka tapahtuikin, kun hän oli 17 vuotias. Äiti ei milloinkaan unohtanut panna Raamattua mukaan, hänen merimiesarkkuunsa. Hän matkusti ympäri maapalloa, kulkien monessa maanosassa. Honoluluissa, Hawaiiin saarilla, tuli hän kääntymykseen ja Kapkaupungissa etelä-Afrikassa yhtyi hän Pelastus-Armeijaan. Täältä tuli hän New Yorkiin, jossa hän meni Armeijan sotakouluun, johon hänen merimiesuransa päättyi. Armeijan upseerina oli hän ruotsalaisissa ja suomalaisissa osastoissa, 7 vuotta, m. m. Pitsburgissa, Pa., Wor-

cesterissa, Quincyssä, Fitchburgissa, Massan valtiossa ja New Yorkissa.

Lähetysystävien keskuudessa on hän ollut noin kymmenisen vuotta, joista viisi Massachusetts valtion kotilähetys- saarnaajana.

Pastori Julin vihittiin papiksi West Parisissa, Me., vuonna 1915.

PASTORI REINO HIIRONEN.

on syntynyt Haminassa kesäk. 21 p. v. 1890. Vanhempansa Anton ja Helena Hiironen olivat Jumalaa rakastavaisia, ja näin ollen poikansa jo lapsuudestaan tutustunut jumalallisuuteen. Alkeiskoulu-opetuksen hän sai syntymäkaupungissaan. Jo 14-vuotiaana tunsikin halua Herran työhön valmistumiselle, vaan varojen puute pakoitti ruumiilliseen työhön. Työskenneltään sekä maalla että merellä, saapui hän 18-vuotiaana Amerikkaan. Quincyssä, Mass. olonsa aikana sai taivaallinen Isä, Pyhän henkensä kautta uudistaa Reinon ja kirkastaa hänelle Herran Jeesuksen ei ainoastaan lasten ystävänä, vaan suurtenkin syntisten vapahtajana, Lähetyskirkossa v.

1910. Samana vuonna alkoi hän toimimaan Raamattu-kolportöörinä. Sitten hän on opiskellut Nyak Missionary Institutessa, Moodyn Raamattukoulussa ja Chicagon Seminaarin suomalaisessa osastossa, josta hänellä on päästötodistus. Viimeksi mainitusta koulusta päästyään v. 1916 hän tuli Astorian Lähetysseurakunnan opettajaksi, jossa hän menestyksellä on toiminut näihin asti. Hän on avioliitossa Lempi Maria Koskisen kanssa. Viimeiset pari vuotta, seurakuntatoiminnan ohella, on past. Hiironen opiskellut Pacific University'ssä.

PASTORI ARVID HEINONEN.

Käytyään Suomalaisen Saarnaajakoulun, meni veli Heinonen Keuka Collegeen ja sieltä Suomeen. Palattuaan Amerikkaan, oli hän muutaman kuukauden Massan valtion kiertävänä saarnaajana, sekä vihittiin papiksi Quincy'ssä, Mass. v. 1912. Tämän jälkeen otti veli Heinonen vastaan kutsun Canadian Presbyterin lähetyskentältä, ja asettui Copper Cliffiin, Ont., hoitaen siellä ja ympäristöllä olevia suomalaisia asutuksia.

KÄY TYÖHÖN!

Käy työhön innolla Jumalan laps'.
Vaik' pieni ja heikkokin lienet!
Mestari lausuu: "käy työhön vaan!"
Älä pelkää kovuutta, vaarojakaan,
Mä tarvitsen voimasi pienet.

Hyvän puolesta taistelemaan.
Ilo, onni on palkkasi suloisin.
Kaikk' uhraa puolesta Jeesuksen!
"Käy työhön, työhön", niin kutsu soi.
Työsi hedelmän kantaa kallihin,

AMERIKALAISTEN OSA LÄHETYSTYÖSSÄMME.

SUOMALAISESSA työssämme on ollut tärkeä tehtävä amerikalaisilla. Jotkut ovat tulleet ajattelemaan, että heidän osansa supistuisi ainoastaan aineelliseen kannatukseen, mutta todellisuudessa merkitsee heidän toimintansa paljon enemmän.

Jumaluusopin tohtori F. E. Emrich.

keskuudessa alettiin lähetystyötä tekemään.

Tohtori F. E. Emrich on meille kaikille tuttu ja hän on ymmärtämyksensä ja rakkautensa tähden yleisesti lähetystyöstävään keskuudessa rakastettu. Massan kotilähetyksen sihteerinä valvoo hän

Ruotsalaiseen valtavaan hengelliseen liikkeeseen oli käynyt tutustumassa tri Montgomery, Ohion Kotilähetykseuran sihteerinä. Hän oli myös innostunut hengelliseen työhön suomalaisten keskuudessa ja hän hankki Suomesta past. F. K. Lehtisen Harborin kansalaisia palvelemaan.

Massachusettsin valtiossa oli sihteerinä pastori Coit, silloin kun suomalaisten

voimiensa mukaan suomalaista lähetystyötämme. Tämä Herran työssä harmaantunut vanhus on yli seitsemänkymmentä vuotta vanha.

Hänellä on apulaisena past. John Walker, joka yhtähyvin ymmärtää meitä suomalaisia ja meidän hengellisiä tarpeita. Kaikessa menettelyssä on hän hienotunteinen ja oikea kristityn gentlemanin perikuva. Tohtori Emrichin yhä

uusiutuvien sairauskohtauksien aikana hoitaa pastori Walker koko kotilähetystä, ottaen kaiken taakan päälleen, vaatimattomasti vetäytyen syrjään tehtyään kaikki hyvin.

Olisi paljo sanomista johtajista eri valtioissa, kuten tri Sheldon New Yorkissa, tri Rothrock Ohiossa, past. Harbut Mainnessa, past. Stearus New Hampshiressa, y. m., jotka ovat osoittaneet lämpöä työtämme kohtaan. New Hampshiressa sai suomalainen lähetystyö alkunsa pastori E. R. Smithin ollessa sihteerinä. Yleisen lähetyksen miehet tri Burton ja tri Moore ovat myös läheisesti seuranneet työtämme.

Saarnaajakoulu on ollut amerikalaisen sekä aineellisesti kannattama, että henkisesti heidän tukemansa. Tri Emrich on ollut suurena tekijänä yllä mai-

nitun koulun ylläpitämisessä. Tri Sheldon, kasvatusyhdistyksen sihteerinä ja tri Ozora Davis, ovat viime vuosina osingoineet koulun tukemisessa sekä monet muut henkilöt, joiden nimiä emme voi mainita.

Yllä mainitut johtajat suureksi osaksi käsittävät oikealla tavalla siirtolaisten aseman. He käsittävät, että meille on äidinkielemme rakas, ymmärtävätpä, että se on meille tarpeellinen. Se vapaus, jota kirkkokuntamme yhteydessä nautimme, on työmme menestymiselle edullista. Kirkkokuntamme perusaatteet ovat paikallisen seurakunnan itsenäisyys ja seurakuntien keskinäinen yhteys. Näiden aatteiden perikuvia ovat yllämainitut johtajat. Sen tähden olemme huomanneet yhteistyön heidän kanssaan tuottavan hyviä tuloksia ja odotamme vastaisuudessa vielä parempaa.

MESTARIN SEURASSA.

On Mestarin seurassa ihanaista,
saa kasvaa kun nurmella kukka;
ja tuoksuten kertoa rakkaudesta,
min' tieltä pois väistyvi tuska.
Kun nääntyvän kohtaa, niin elvyttää saa
ja elämän lähtehen luo johdattaa.
Tää osa on suotuna sulle.

On Mestarin seurassa tyydytystä,
kun käydä saa käskyinsä teillä
ja kertoa sieluille Ystävästä,
ja sairaille sanoa: luoksenne saa,
ken ketään ei eksymään heitä,
se lääkäri, sielun mi parantaa. —
Tää osa on suotuna sulle.

On Mestarin seurassa autuasta,
kun lapset saa helmaansa nostaa
ja kertoa heillekin Paimenesta,
mi kotiin myös karitsat johtaa.
Vaan sitten se riemu on sanomaton,
kun heillä on kruununsa katoomaton.
Tää osa on suotuna sulle.

On Mestarin seurassa onnellista,
vaikk' työstä ei monikaan kiitä;
se sielulle korkeinta tyydytystä,
kun Jeesus vain ihastuu siitä.
Saa uskossa jaella roposiaan,
kun siunaus niillä on ain' seurassaan.
Tää osa on suotuna sulle.

On Mestarin seurassa turvallista
kun kuolema kellojaan soittaa,
Hän silloin kuin lausui jokaiselle,
ken uskonsa taistelun voittaa.
Käy Herrasi ilohon palvelija,
sä nyt ole ainainen voittaja.
Tää osa on suotuna sulle.

NAISTYÖNTEKIJÄT.

ESTHER E. KOKKINEN.

Tämä nuori Herran työntekijä on syntynyt Quincyssä, Mass. Kasvanut sikäläisen Läh. seurakunnan piirissä ja siellä löytänyt Herran Jeesuksen tuntemiskyvyn. Hän on käynyt Quincyn sekä kansa- että korkeakoulun. Lähetystoimintansa on jo tähänkin mennessä ollut monivaiheinen. Oli Golgatha seurakunnan nais-lähetin ja pastorin apulaisena

Brooklynissä, N. Y., samalla opiskellen Union Mission Training Institutessa. Toimi usean vuoden Nuorisoliiton sihteerinä, tehden siihen kuuluvat tehtävät ansiokkaasti. Hoiti saarnaajan virkaa Allstonissa sekä Norwoodissa, samalla jatkaen opintojaan Gordon Bible Collegessa, Bostonissa, Mass.

SIGNE D. MIETTINEN.

Vuonna 1906 tuli Suomesta nuori ylioppilas, neiti Signe Sulin, Amerikkaan. Samana vuonna lueskeli hän Reveren Lähetyskoulussa perehtyäkseen erikoi-

sesti lähetysalalle. Vuonna 1907 toimi hän suomalaisen osaston johtajana Skan-

dinaavisessa siirtolaiskodissa, jossa hän toimi laajakantoisesti. Mentyyän avioliittoon pastori L. P. Miettisen kanssa, jätti hän tämän toimensa ja on ollut miehelleen suurena apuna lähetystyössä.

ANNIE E. LUOMA,

sai uskonnolliset alkuvaikeudet Fitchburgin Läh. seurakunnan pyhäkoulussa.

Antoi sydämensä Herralle Worcesterissa, Mass. Hän on toiminut koulun opettajana Canadassa, opiskellut Lähetyskoulussa Chicagossa sekä toiminut lähettäläänä lännellä siellä asuvien suomalaisten keskuudessa.

MARY S. JOKINEN.

Golgatha seurakunnan nais-lähetin ja pastorin apulaisena on parisen vuotta toiminut Mary S. Jokinen. Hänen hallussaan on myös ollut suureksi osaksi Ma-

jakka nuorisoseuran ja Bethania Lepokodin johto.

HILDA M. HARJU.

Fitchburgin lähetysseurakunnassa kasvoi neitonen, joka oli jo nuorena antautunut sydämeästensä Herralle. Hänen nimensä oli Hilda M. Luoma. Vuonna 1905 rupesi hän oppilaaksi Reveren Lä-

hetyskoulun. Koulusta päästyään vaikuttanut hän siunauksellisesti v. 1908 ja 1909 New Hampshiren valtiossa. Hänen työpaikkojaan olivat Troy, Fitzwilliam, Marlboro, Harrisville, Milford ja Wilton. Vuonna 1909 meni avioliittoon

past. A. A. Harjun kanssa ja on sen jälkeen toiminut lähetystyössä auttaen miestään varsinkin laulun ja soiton lahjoilla.

KATRI TIIKKALA.

Hän on kotoisin Revonlahdelta, O. läänistä. Amerikkaan hän saapui v. 1907. Seuraavana vuonna tullen kääntymyksen Quincyn Läh. seurakunnassa. Pallattuaan Suomeen, hän antautui yhteistoimintaan naislähetin Anna Saukkosen kanssa, kulki ympäri Suomea todistellen Herrasta. Saavuttuaan takaisin Amerikkaan, hän toimi jonkun aikaa nuorisopuhujana, samalla pitäen säännöllisesti kokouksia Allstonissa ja Norwoodissa,

Mass. Sittemmin on hän ottanut kutsun Englewoodin Nais-Yhdistykseltä, jota työtä hän nyt menestyksellä johtaa.

MILMA SOFIA LAPPALA,

(o. s. Tikkanen)

toimi usean vuoden ansiokkaasti naislähetin hoitaen Worcesterin seurakuntaa y. m. lähetysasemia. Hän on käynyt työkoulua, Northfield seminaarin ja suorittanut tutkinnon Boston Evangelical Institutessa, Reveressä, Mass. Mieheensä pastori Lappalan liittyttyä Unitaareihin, on Mrs Lappalakin kohdistanut toimintansa niihin piireihin, joissa mainittu kirkkokunta on saanut vaikutusala.

TIMANTTIEN JALOSTUS.

KÄRSIVÄ lepäsi kovissa vaivoissa vuoteellaan. Oli kulunut melkein 20 vuotta siitä, kun hän tunsu terveitä päiviä. Enemmän kuin puolet tästä ajasta oli kulunut sitten kun hän oli voinut askeltakaan astua, ja oli kulunut liki kaksi vuotta siitä kuin hän oli viimeksi voinut istua. Jäseniänsä nytkäyttivät äkkinäiset puistatukset; selkensä oli haavoissa pitkästä makuusta, ja heti kun yksi näistä sai lievennystä ruumiin asennon muuttamisen kautta, oli toinen haava muodostumassa. Mutta hän ei koskaan valittanut. Ja se iloisuus, jolla hän kaiken tämän kesti päivä päivältä, vuosi vuodelta, oli kaikkien ihmettelyn esiinena. Ystävänsä, jotka näkivät Raamatun aina olevan luonaan, tiesivät mikä oli se lähde, josta hän ammensi kestävyiden vettä. Kaikki sanoivat, että tämä oli synkin kohtalo kuin mitä olivat koskaan olleet näkemässä.

Eräänä yönä, kun tämä kärsivä makasi unettomana kauheiden tuskien keskellä, hän alkoi katsomaan kuluneeseen menneisyyteen. Miltä rauniolta näyttikään elämänsä aina koulupäiviltä alkaen. Mikä salaisuus se olikaan, että hänen täytyy levätä avuttomana ja kärsimyksissä, sillä aikaa kuin hänen koulutoverinsa voivat kävellä, liikkua, toimia ja nauttia elämästä. Mikä mahtoikaan olla taivaallisen Isänsä tarkoitus että asettaa hänet tähän hitaaseen, mutta samalla kauan kestävään pätsiin? Kun hän näin ajatteli itsekseen, huone näytti äkkiä täyttyvän valolla ja kaunis olento näytti kumartuvan ylitseen. Tämän kasvot olivat hellät ja vakaat, mutta täynnänsä sääliä.

Kärsivä ei lainkaan säikähtänyt, eikä hänestä tuntunut ihmeeltä, että tuo olento oli siinä, vaikka käsittikin ettei koskaan ennen ollut häntä nähnyt.

”Kärsimysten tytär!” lausui olento niin vienolla äänellä, kuin se tyven tuuli, joka tuudittaa ruusua kannassaan, ”oletko kärsimätön?”

”En”, vastasi kärsivä. ”Mutta olen täynnä kärsimystä, kipua ja sairautta ja olen niin kauan kärsinyt, etten enää näe sille loppuakaan, enkä käsitä, miksi minun pitää näin kärsimän. Tiedän että olen syntinen, vaan toivoin että Kristuksen kärsimiset, eikä omani, minut pelastaisi. Oh, miksi Jumala menettelee näin kanssani?”

”Tule kanssani tyttäreni, niin näytän sinulle.”

”Mutta enhän voi kävellä.”

Hellästi kohotti olento hänet ja vei kauas kaupunkiin, jossa asetti hänet keskelle suurta jalokivi-hiomoa. Se oli suuri tekijä likellä valoa ja niin kiintyneenä työhönsä, etteivät näyttäneet huomaavan tulijaa, eikä puhelleet hänestä keskenään. Heillä näytti olevan pienet ruskeat kivet, joita muovailivat ja hioivat. Kärsivän saattaja kiinnitti tämän huomiota eräaseen, joka erittäin näkyi olleen kiintyneenä toimeensa. Vankoisissa pihdeissä tämä piteli puoleksi valmistia timanttia, aivan kuin olisi aikunut mursertaa sen palasiksi pihdeillään. Armotta piteli hän sitä vasten karkeata hiotinta, joka pyöri, tomu siruset lennellen ja timantti kuluen yhä pienemmäksi. Kerta toisensa jälkeen hän pysähtyi ja tarkasteli kiveä.

”Työmies”, sanoi kärsivä, ”etkö pysähdy ja sano minulle, miksi noin ankaraasti hiot tuota kiveä?”

”Siksi kun tahdon hioa siitä pois kaikki väri-vivahdukset ja halkeamat.”

”Mutta etkös siten kuluta kiveä ja tuhlaa sitä?”

”Kyllä. Mutta se mikä jää, on sitä arvokkaampaa. Todellisuus on että tämä

timantti, jos se kestää kyllin hiontaa, tulee olemaan tärkeässä paikassa kuninkaamme kruunua, jota olemme valmistamassa. Tämänkaltaisten kanssa otamme paljon vaivaa. Meidän täytyy niitä hioa ja kiilloittaa paljon, vaan kun ne ovat valmiit, ovat ne hyvin kauniit. Kuningas oli luonamme eilen ja hyvin tyytyväinen työhömme, mutta lausui toivomuksensa, että tämä kivi hiottaisiin ja killotettaisiin erittäin hyvin, joten siis voitte nähdä kuinka kovasti minä sitä puristan hiotinta vastaan, ja siinä ei ole yhtään väri-vivahdusta eikä halkeamaa. Kuinka kaunis siitä tuleekaan!”

Hellävaroin olento kohotti kärsivän, ja jälleen asetti hänet omalle kärsimyksien vuoteelle. ”Kärsimyksien tytär, ymmärrätkö näyn?”

”Oi, kyllä, mutta saanko tehdä yhden kysymyksen?”

”Kyllä varmaan.”

”Oletko sinä lähetetty näyttämään minulle kaiken tämän?”

”Aivan varmasti!”

”Oi, että minäkö saan ottaa itselleni lohdutukseksi tietoisuuden, että olen timantti, joka nyt olen hiottavana Kristuksen kruunua varten.”

”Kärsimysten tytär! Saat ottaa sen tietoisuuden lohdutukseksi ja jokainen tuskan vihlaus on oleva vain kuin salaman leimahdus yössä, joka valaisee sinulle iankaikkisuutta. Tästä lähtien olet vaeltava ilman väsymystä, ja juokseva ilman uupumusta, sekä olet laulava niiden kanssa, jotka ovat suuresta vaivasta tulleet.”

JUMALA ON RAKASTANUT JA RAKASTAA SINUA.

NIN Jumala on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän” Joh. 3:16. Ei mikään enkeli olisi voinut tämän paremmilla sanoilla esittää Jumalan rakkautta kuin mitä tässä värsyssä on. On ihmeellistä rakkautta! ”Siinä rakkaus on — ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi”. 1 Joh. 4:10. Huomaa, tässä ei ole puhetta meidän rakkaudesta Jumalaan, vaan Jumalan rakkaudesta meihin. Tavallisesti uskotaan, että meidän pelastuksemme vastaanottaminen riippuu meidän mitaisesta rakkaudesta Jumalaan, että muka hän rakastaa meitä siinä määrin kuin me rakastamme, joka on suuri erehdys. Mutta ”siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän pani henkensä meidän edestämme”. 1 Joh. 3:16. ”Siinä tuli Jumalan rakkaus meille ilmi, että Jumala lähetti ainokaisen

Poikansa maailmaan, jotta me eläisimme hänen kauttansa”. 1 Joh. 4:9. Me emme omilla voimilla voi rakastaa Jumalaa, vaan sen kautta ”Jumalan rakkaus vuodatetaan meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta”; siten rakkaudella rakastaa Jumalaa. ”Katsokaa, minäkälaisen rakkauden Isä on meille antanut, että olemme saaneet Jumalan lapsen nimen”. 1 Joh. 3:1. Tarkasta ja katso tätä rakkautta sekä pysy tässä rakkaudessa. Kukapa voi sulkea sydäntänsä tälle rakkaudelle?. ”Jumala tuo ilmi rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, meidän vielä ollessamme syntisiä, kuoli edestämme”. Rom. 5:8. ”Kuka voi meidät eroittaa Kristuksen rakkaudesta?” Rom. 8:35. Ei kukaan eikä mikään voi eroittaa Jumalan lapsia tästä rakkaudesta, jollei hän itse itseänsä siitä eroita. Sinä langennut sisar eli veli Isäsi Jumala huutaa sinua takaisin tulemaan, ja sanoo: ”Olen ijankaikkisella rakkaudella sinua rakastanut”. Jer. 31:3.

LÄHETYS-YHDISTYKSEN TOIMIHENKILÖITÄ.

EMIL AALTO.

Ne, jotka ovat käyneet Ev. Lähetys-Yhdistyksen vuosijuhlissa, ovat siellä tavanneet Emil Aallon. Monena vuonna on hän hoitanut yhdistyksen rahastoa ja liike-asioita. Julkaisujen valvominen on ollut hänen huolenaan ja samoin piti hän huolta Lähetys-ystävä lehden liikepuolista, silloin kuin se oli olemassa. Yhdistyksellä on hänessä huolellinen ja tarkka työmies. Mr Aalto asuu Fitchburgissa ja kuuluu Fitchburgin Lähetys-

seurakuntaan, jossa hänellä on monta luottamustointia.

NIKOLAI FILLBACK.

Toinen fitchburgilainen, joka tavaan aina Lähetys-Yhdistyksen vuosijuhlilla, on Mr Nikolai Fillback. Hänen työalansa on sunnuntai-koulu yhdistyksen liikkeenhoito. Tuhannet kansalaisemme ovat nähneet sunnuntai-koulukorttejamme ja tuhannet lapset ovat niiden kautta tutustuneet Jumalan sanaan. Veli Fillback pitää huolta siitä, että nämä kortit saapuvat ajallaan, valvoen niiden kustantamisen, hankkimisen, käännöksen ja levittämisen. Utterasti ottaa hän osaa

seurakunnan jäsenenä toiminnassa seurakunnan hyväksi, osinkoiden monissa

eri toimissa ja tehtävissä, uskollisesti suorittaen kaikki toimensa.

MATTI RIIHIMÄKI.

Lähetys-Yhdistyksen työssä on monivuotisena tekijänä ollut yllämainittu veli. Hän on ison joukon toistakymmentä vuotta toiminut L. Y. pöytäkirjurina. Sunnuntai-koulu-yhdistyksessä on hän

myös ansiokkaasti toiminut puheenjohtajana. Kotiseurakunnassaan Quincyssä on hän monissa luottotoimissa palvellut. Kaikkia ottamiaan ja hänelle uskottuja toimia on hän tunnon tarkasti hoitanut, ollen niissä esimerkiksi kelpaava.

YLEVÄ JOKAPÄIVÄINEN ELÄMÄ.

Eikö tämä oli se rakentajan poika?

Matt. 13: 55.

JEESUKSEN yhtenä elämän tarkoituksena oli että se kelpaisi esimerkiksi ja olisi innoittava. Kun se kansanjoukko, jota Hän tuli innoittamaan ja kohottamaan, eli jokapäivä turhanlaisessa elämässään valitsi Hän itselleen huomaamattoman nöyrän aseman, siten pyhittäen elämänsä esimerkillä jokapäiväisen kansan elämän. Me ajatellaan Hänen elämästään ainoastaan niitä kolmea loistavaa vaikutusvuotta, mutta unohtamme ne 30 vuotta jotka olivat Hänen elämänsä valmistusvuosia. Filip. 2: 5—9. Vaikka Hän oli Jumalan kaltaisen, ei pitänyt tarpeellisenä senkaltaisena esiintyä, vaan otti palvelijan muodon ja nöyryytti itsensä. Sentähden onkin Jumala Hänet korottanut.

Kristityn elämä ei välttämättömästi tarvitse olla suuria ja huomaita tekoja ja töitä. Vaan alttiuden innoittamaa, jokapäiväisten elämän tehtävien ja kuorman kantamista ja täyttämistä Jumalan kunniaksi. Eräässä Murillon maalauksessa näemme luostarikeittiössä enkeleitä ahkerasti toiminnassa. Yksi heistä totisena asettaa pataa tulelle, toinen taivaallinen kirkkaus kasvoillaan kohottaa vesinämpäriä ja kolmas on ahkerana ruokasäiliössä. Kun kuvaa katselet, niin unhoittuu nokiset ja likaiset padat, sekä keittiön yksitoikkoinen ja rasittava työ. Vaan keittiö ja sen monipuoliset toimet, tuntuvat hyvin sopivan enkeleille. Hengen into pyhittää työn.

Eräs nainen, joka oli nurisematta pitkät vuodet kantanut raskaat elämän huolet, kertoi tulleen ymmärtämään elämää muutamilla sanoilla, jotka isänsä oli hänelle puhunut nuorena ollessaan. Hän oli eräänä päivänä astunut

isänsä työhuoneeseen, joka oli kylän lääkäri. Kyllästyneenä ja väsyneenä kun oli, kysyi isä syytä häneltä siihen.

“Olen kokonaan väsynyt tähän elämään”, hän vastasi. “Alituista vuoteiden tekoa, lattioiden lakaisua ja astioiden pesua; koko päivät ja joka päivä. Ja mitä hyötyä siitä kaikesta on? Seuraavana päivänä on aivan samaa, samat vuoteet laitettavana, samat lattiat lakastavana ja aina vaan samaa astian pesua. Olen väsynyt ja kyllästynyt kaikkeen tähän.”

“Katsohan lapseni”, sanoi isäni, “katsohan näitä tyhjiä lasipulloja tässä edessäni; yhteen panen kuolettavaa myrkyä, toiseen hyvältä tuoksuva hajuvetä ja kolmanteen parantavaa lääkettä. Pullot itsestään ovat vaan tyhjiä kelpaamattomia astioita, itsestään ne eivät voi toimittaa mitään, mutta niiden sisältö on se, joka vahingoittaa tai hyödyttää! Niin myöskin niiden kotitehtävien, joita teet, itsestään ne ovat pieniä ja vähäpätöisiä; mutta se rakkaus ja into, jonka niihin käytät, se itsesi uhrautuvaisuus, jolla ne toimitat, tekevät sen, että elämäsi on joko siunausta tai kirousta itsellesi ja toisille.”

Ilman jokapäiväistä on myöskin loistava ja huomattu mahdotonta. Ennen suurta ja voimakasta veturia, on likainen ja tomuinen valutehdas tarpeen. Suuren ja mahtavan sotalaivan käyttövoima on salattuna alhaalla kuumassa ja vaivaa tuottavassa lämmitys- ja konehuoneessa. Jokaisen suuren ja huomattun teon takana ja alla on aina monta pientä ja vaikeuksia tuottavaa tekoa, huomaamattomia ihmisten silmissä, mutta joita Jumala pitää suuressa arvossa ja kunnia.

Eräs kuningas, joka rakensi suurta ja kaunista kathedraalia, halusi saada itselleen kaiken kunnian ja maineen, sen-

tähden kielsi hän kenenkään häntä auttamasta. Suuri kilpi, johon kuninkaan nimi oli kirjoitettu, kiinnitettiin kirkon seinään, osoittamaan kuninkaan tekoa. Eräänä yönä näki hän unta, että hänen nimensä pyyhittiin pois kilvestä ja erään köyhän lesken nimi kirjoitettiin sen tilalle. Tämä uni uudistui hänelle kolmena eri yönä. Vaimo kutsuttiin kuninkaan luokse, joka vihastuneena kysyi: "Mitä olet tehnyt kirkolle?" Vaimo nöyrästi vastasi että hän rakasti niin suuresti Jumalan työtä, että hän halusi jotakin tehdä Herran huoneen hyväksi ja sentähden oli hän eräänä päivänä ostanut nipun heiniä hevosille, jotka rakennukseen kiviä vetivät. Tästä kuningas huomasi, että hän olikin etsinyt ainoastaan omaa kunniaansa, mutta tämä köyhä leski oli tehnyt enemmän sentähden, että oli rakastanut Jumalaa ja tehnyt työnsä, vaikka se olikin pieni Jumalan kunniaksi. Ja sentähden oli kilpeen kaiverrettu kuninkaan nimen tilalle köyhän ja huomaamattoman vaimon nimi.

Jokaisen suuren elämän takana on pitkät ja vaivaloiset työvuodet, valmistuksena suureen palvelukseen. Presidentti Lincolnista on kuva: valmistumassa suureksi. Karkeasti puettu halonhakkaaja, nojaamassa kirveeseensä kirja kädessä, poimiessa muutamia ajatuksia, joita työtä tehdessään voisi muistella ja miettiä. Alempana on kirjoitus: "Minä opin ollakseni valmis, kenties tilaisuus vielä tulee." Tilaisuus tuli ja Lincolnista tuli suuri. Mutta ennen tilaisuutta suuruuteen oli halon hakkuu ja kova työ. Samoin on meillä esimerkiksi Mooses, 40 vuotta Midianein maalla. Samuelin palvelus Shiloossa Kristus puuseppänä. Johannes korvessa, kunnes tuli päivä esiintyä Israelille. Samoin Paavalin oleskelu Arabiassa, ennenkuin hänestä tuli pakanain apostoli.

Jokapäiväiset kansan miehet ja naiset ovat useasti Jumalalla aseina, joita Hän käyttää suuriin tehtäviin, joista on suu-

ret tulokset. Ainoastaan sauva Mooseksen kädessä; mutta se löi egyptiläiset, jakoi Punaisen meren, avasi kallion ja antoi Jumalan valitulle kansalle voiton vihollisiaan vastaan. Ainoastaan karjan kaareke sankarin kädessä, mutta sillä löi hän 600 filistealaista ja vapautti Israelin. Ainoastaan linko ja kiviä, mutta ne löivät alas kerskailevan jättiläisen, sekä aikaan saivat muutoksen sotavoitossa. Ainoastaan kourallinen jauhoja ja vähän öljyä leskellä, mutta ne ylläpitivät Israelin toivon kovana aikana. Ainoastaan pieni poika varustettuna viidellä leivällä ja kahdella kalalla, mutta siitä tuli ravituksi suuri kansan joukko. Ainoastaan astiallinen hyvänhajuista voidetta, mutta se tuoksuu suloiselta vielä tänäkin päivänä, missä ikänä Evankeliumia saarnataan. Ainoastaan Dorkaksen neula, mutta se viittaa tietä tuhansille naisliitoille hyväntekeväisyydessä. Ainoastaan sulkakynä, vangin kädessä; mutta se on luonut rohkeutta kaikille matkailijoille, jotka kristittyinä pyrkivät taivaalliseen kaupunkiin. Ainoastaan köyhä suutari, joka kerjasi ja saarnasi, mutta joka kerta kun hän lyö nauloja kenkiin, naulaa hän lähetysintoa seurakunnille. Maailman laajuinen lähetystyö on tuloksena hänen työstään. Ainoastaan köyhä welshiläinen tyttö, Maria Jones, joka teki työtä ja säästi 8 vuotta ostaakseen itselleen Raamatun ja käveli paljasjaloin 20 Engl. peninkulmaa sen saadakseen. Mutta hänen kertomuksensa innoitti toisia perustamaan Raamattuseuran. Ja 80 Raamattuseuraa jakaa nyt Raamatuita yli maailman. 1 Kor. 1: 27, 29.

Vaikka elämä itsessään olisikin loisteeton, voi se käikeä itsessään alun ja siemenen todelliseen suuruuteen. Pienen vankitytön lausumat sanat tuottivat terveyden syyrialaisen armeijajohtajan ruumiille ja sielulle. Andreas toi Pietarin Jeesuksen luokse, Barnabas löysi Paavalin seurakunnille. Maailma on velkaa

Moodyn vaikutuksista nöyrälle ja huomaamattomalle sunnuntai koulu-opettajalle; monta muuta suurta miestä olemme saaneet sillä, että he ovat ensin olleet kokonaan huomaamattomia, kunnes aika on tullut, jolloin heidän huomattu elämän työnsä on voinut alkaa. Jos Lordi Shaftesburyä ei olisi uskollinen palvelija kasvattanut ja opettanut lukemaan raamattua ja rukoilemaan, olisi mahdollista, että Englannin lapset vieläkin nääntyisivät kaivostöissä, tai piekettäisiin tehtaissa ja mielivikaiset olisivat huonosti kohdeltuina.

Äiti täyttää suuren elämän tehtävänsä, kasvattaessaan ja opettaessaan, Mooseksen, Samuelin, Timoteuksen, Augustinuksen, Lutheruksen ja Wesley'n, suureen elämän tehtävään ja kuitenkin useasti äiti jää aivan huomaamattomaksi, nöyränä ja hiljaisena edelleenkin palvelen ja hoitaen kotia ja sen asukkaita. Kuulkaapa vertausta: Eräänä päivänä majakan vartija sytytti pienen vahakynttilän ja läksi nousemaan ylös kiertoportaita. Silloin kysyi kynttilä häneltä: "Mihin menet minun kanssani ja mitä aiot tehdä?" "Ulkona merellä on pimeä ja siellä purjehtivat laivat katsovat meidän valoaamme, päästäkseen turvassa sataan," vastasi majakan hoitaja. "Oi, ei yksikään laiva voi nähdä minun pientä valoani", sanoi kynttilä. "Pala sinä vaan ja jätä loput minun huolekseni", lausui siihen vartija. Kynttilän tulella sytytti hän suuren valon, sen jälkeen puhalsi hän kynttilän sammuksiin ja niin oli hänen tehtävänsä täytetty.

Kaikki suuret työt, samoin kuin pienetkin, ovat elämää, jotka ovat eletty jokapäiväisyydessä. Kaikki hyvät teot jokapäiväisyydessä ovat suuria Jumalan silmissä, nyt ja tämän ajan jälkeen. Muutamat matkustajat kulkiessaan Alpeilla, kuulivat yhtäkkiä mitä kauneinta soittoa. Tuntui aivan kuin olisi pianon ja urkujen soitto sulaantunut yhteen. Välistä tuntui aivan kuin olisi kaunein kellojen soitto kaikunut kaukaa, jokainen vuoren huippu ja kaikki kallion halkeamat värisivät säveleitä. Matkailijoista tuntui kuin olisi uudelleen tullut tilaisuus kuunnella Enkei-laulua ja soittoa Betlehemissä. Kun he laskeutuivat vuorilta alas, kohtasivat he paimenen, joka puhalteli paimentorvestaan karkeita ääniä ja tietämättään oli aikaan saanut musiikin, jonka ilma ja kalliit olivat muodostaneet suloiseksi harmoniaksi, joka yläilmoissa sointui kokonaan toiselta kuin alhaalla laaksossa.

Me raskaasti huokaamme elämästämme, että se on jokapäiväinen ja tavallinen, mutta miksi, sitä me harvoin ajattelemm. Jokapäiväinen aurinko, jokapäiväisellä taivaalla, aikaan saa päivämme. Kukkivat kukat ja laulavat linnut ovat niin tavallisia, emmekä niitä huomaakaan erikoisiksi. Mutta ikävät olisi päivämme ja elämämmme, ellei kukat kukkisi, linnut laulaisi, aurinko loistaisi ja kuu ja tähdet olisivat poissa. Sentähden Jumala, joka tuntee jokaisen sydämen, aikaan saa tavallisesta ja jokapäiväisestä elämästä suuren täydellisyyden
A. Kukko.

VAINAJIEN MUISTOLLE.

PASTORI KARI AUGUST LINDROOS

Hän syntyi Turussa 22 p. marrask. v. 1871. Kääntymykseen hän tuli Suomen Vapaakirkollisten piirissä, siellä myös alottaen saarnaajatoimensa. Tultuaan Amerikkaan, hän aluksi saarnaili Massan valtion suomalaisille, vaan sittemmin meni opiskelemaan Chicagon seminaariin, ruotsalaiselle osastolle. Opiskeluajalla hän myös saarnaili Chicagon suomalaisille. Koulusta päästyään hä-

net vihittiin papiksi, ja otti hän saarnaajan toimen Ashtabula Harborin suomalaisessa Läh. seurakunnassa, jota hoiti kunnes terveytensä antoi perään. Sairastuttuaan hän palasi kotimaahansa, jossa kuoli 29 p. tammik. v. 1903. Vaikka toimintansa aika ei ollutkaan kovin pitkä, jätti hän unohtumattoman muiston jälkeensä.

PASTORI EDVARD PIRINEN

syntyi Ensossa, Pohjois-Karjalassa, tammik. 14 p. v. 1879; kävi kansakoulun ja toimittuaan kauppa-apulaisena sekä henkivakuutusasiamiehenä, tuli v. 1897

oppilaaksi Helsingin Lähetyskouluun, josta kuitenkin jo erosi seuraavana vuotena. Kääntymyksensä tapahtui myöskin näihin aikoihin. Myöhemmin hän toimi virkaatoinivana kansakoulun opettajana Kankaanpäässä ja Nakkilassa, samalla lukien seminaarin aineita, ja koska aikoi tulla papiksi, myöskin luki lyseon aineita Porissa noin parisen vuotta. Täällä hän tutustui vapaisiin hengellisiin liikkeisiin ja itsekin vapautui. Heinäkuussa v. 1902 hänet kutsuttiin

Amerikan Ev. Lähetyspalvelukseen, jonka kutsun hän otti vastaan, saapuen Amerikkaan saman vuoden syyskuussa. Hänet vihittiin papiksi jouluk. 18 p. v. 1903 Pigeon Cove'ssa, Mass. Hän toimi aluksi Cape Ann'in seurakunnan opettajana, ja sittemmin siirtyi Ashtabula Harborin Läh. seurakunnan opettajaksi. Mutta kun ilmasto ei täälläkään ollut sopiva hänen heikolle terveydelleen, siirtyi Denveriin, ja sieltä Naseliinaan, Wash. valtiossa. Viimeksi mainitussa paikassa ollessaan syntyi siellä hengellistä herätystä, jonka tulokset ovat vieläkin nähtävinä. Sairautensa ajan hän toimi ahkerasti kirjallisuusalalla, 'Jouluviesti' ollen hänen alotteestaan

syntynyt, ja runokokoelma "Kotimatkalta" kynästään lähtenyt. Avioliitossa oli Laina Maria Nybergin kanssa. Hän nukkui kuolon uneen Naselissa, Wash., tammik. 15 p. v. 1907, mutta muistossa elää.

PASTORI KARL KORHONEN.

Kun past. A. F. Virta saarnaili Collinsvillessä, Conn., puhkesi siellä herätys. Niiden joukossa, jotka kääntyivät, oli Mrs. Korhonen. Pian tuli hänen miehensäkin, Karl Korhonen, kääntymykseen. Myöhemmin kirjoittautui veli Kor-

honen oppilaaksi saarnaajakouluun Revere'ssä, Mass., päättäen koulunkäyntinsä Cambridge Institute'ssa v. 1910. Saatuaan kutsun Presbyteri lähetykseltä Canadassa, hän otti vastaan saarnaajatoimen Eckvillessä, Albertan suomalaisten keskuudessa. Toimittuaan innolla ja ututteruudella, hän sai kotiin-kutsun Isältä taivaassa, päättäen lyhyen ajallisen elämänsä.

SAARNAAJA ANTTI RAKETTI

syntyi Limingassa, O. l., tammik. 15 p. 1838. Hänen isänsä oli talonpoika, jonka nimi oli Abram Kuoppa. Seitsemän-

toista vuotisenä antautui Antti Raketti palvelemaan maataan sotamiehenä, yhtyen n. k. ruotuväkeen. Hänestä tulikin reipas soturi, ja sotaväessä hänelle annettiin nimeksi Raketti. Sotilaana ollessaan tuli hän kääntymykseen 25-vuotiaana, menen samoihin aikoihin myös avioliittoon. Tultuaan kääntymykseen, todisti Raketti sotilastovereilleen siitä mitä oli saanut kokea. Palveltuaan 8 v. 10 kuuk. erosi hän sotaväestä, alottaen perhe-elämän suuressa köyhyydessä. Jumala kuitenkin siunasi nuorta paria aineellisestikin, sillä veli Raketti oli uutera ja kykenevä työmies.

Hän tutki ahkeraan Raamatua. Usein

on tämän kirjoittaja kuullut hänen lukevan ulkoa pitkiä osia Raamatusta. Koska hän oli rohkea ja lahjakas, kehoittivat kristityt häntä saarnaamaan Jumalan sanaa, jota hän alkoikin tekemään, saarnaten kotimaassa noin 20 vuoden ajan suurella menestyksellä, laestadiolaisten piireissä.

Heinäkuussa v. 1888 tuli Raketti Amerikkaan, ja ryhtyi kutsua noudattaen erään laestadiolaisen seurakunnan saarnaajaksi North Dakotassa. Sieltä hän teki useita saarnamatkoja ympäri Amerikan suomalaisten asutuksilla. Viimeiset 10 v. asui veli Raketti idän valtioiden osan siitä N. H. valtiossa, jossa vaimonsakin kuoli. V. 1908 hän meni

uusiin naimisiin, leski Henrika Eklundin kanssa.

Asetuttuaan Quincyyn, tuli hän kosketuksiin Lähetysystävien kanssa, ja alkoi huomaamaan, että sama Jumala heidänkin keskuudessa vaikuttaa. Hän vapautui siinä määrin, että saattoi vaimonsa kanssa yhtyä Quincy'n Lähetysseurakuntaan, jossa toimi pyhäkoulunopettajana, seurakunnan vanhemmistossa, ja usein myös saarnasi Jumalan sanaa. Kolmatta vuotta toimi hän sitten matkasaarnaajana lähetyksenne palveluksessa, jättäen siunatun vaikutuksensa. Hän kuoli Quincy'ssä, Mass. elok. 6 p. v. 1913, annettuaan hyvän todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta. Hän oli kuollessaan vli 75 v. vanha.

PASTORI GUSTAF BLOMGREN.

Pastori G. Blomgren oli yksi niitä Herran työmiehiä, jotka noudattavat kutsua 'Herran viinimäkeen' vasta 'lähellä yhdettätoista hetkeä'. Hän toimi Suomessa oikeuden kirjurina. Suurta huomiota hän sai osakseen kauniin lauluäänensä kautta. M. m. lauloi hän Venäjän leski-keisarinnalle, joka sittemmin häntä muisti avun tarpeessa. Tultuaan kääntymykseen hän alkoi ahkerasti tehdä Jumalan valtakunnan työtä,

antautuen Brittiläisen Raamattuseuran palvelukseen, innolla levittäen raamatuita ja saarnaillen Jumalan sanaa ympäri Suomen maan.

V. 1902 siirtyi hän past. K. F. Henriksonin kehoituksesta Amerikkaan, jossa hänet kutsui opettajakseen New Yorkin Ev. Läh. seurakunta. Täällä hänet vihitettiin papiksi, ja vaikutuksensa jatkui

siunauksellisesti noin 5 vuotta suomalaisten keskuudessa. Useita vuosia siunauksellisesti vaikutettuaan, sairastui hän v. 1913 keväällä, ja syysk. 30 p. samaa vuotta, ollessaan Augustana sairaalassa sai kutsun kotiin taivaassa. Kaipaamaan itseään jätti iäkkään vaimonsa ja suuren ystäväpiirin. Laulusensa ovat jättäneet pysyvän muiston moneen sydämeen. — Isän luona kohdataan!

MARY BRACE TODD.

JUURI kuin yö on kulumaisillaan ja uuden päivän valo alkaa leviämään maan yli, isä seisautuu lapsensa hiljakkoin peitetyn haudan luo, kädesään punomansa seppele, laskeakseen sen haudalle, mutta hän empii, ajatellessaan, että se mikä hänestä siinä näyttää himmeältä, ei näyttäisi liian kirkkaalta toisille. Laskeeko hän sen, vai olisiko paras viedä se pois? Lukijani! Josko halveksit sitä tai ihaillet sitä, ethän vain sitä jalkaisi alle tallaa?

Kun äsken syntynyt lapsi, Jumalalta lähetetty, saapuu perheeseen, vanhempain sydämet sykähtävät, vaan ei aivan samalla tavalla. Isä ottaa vastaan pienen tyttären tulkitsemattoman hellyyden tunteilla. Hän on isän ilo. Onkohan se siitä syystä, että isän sydämen vaisto sanoo tuon pienokaisen olevan erittäin avuttoman, joka kohtalooan ei itse kykene määrittelemään, ja että hän siksi sanoitta pyytää kaikkea sitä kuin isässä on miehekästä ja jaloa, varjelemaan ja rakastamaan itseään? Äiti ottaa vastaan pienen poikasensa kuin jotain jaloa, jotain, joka on oleva tästä lähtien äidin kunnia. Onkohan se siksi, että hänen vaistonsa opettaa hänen sydämelleen, että poikasesta voi tulla "ihana runko", johon heikot voivat nojata, kuten hän, äiti, oli nojannut samanlaiseen?

Istun yksin työhuoneessani. Ei kukaan tiedä mitä teen tai ajattelen. Menen menneisyyteen, tai oikeammin, menneisyys kulkee ohitseni; ja näen pienen tepustelijan, vanhan iäkseen, riemuitsevana ja täynnä elämää, täyttävän koko kotoni auringonpaisteella. Näen hänen tulevan kotia naapurista, käsivarrellaan korillinen ankan munia, ja luonteensa mukaisesti, hän ei eriä niistä ennenkuin on nähnyt ne ehiöinä kanan alla. Näen hänet, kuten tapasin silloin seisoon

kotini ovella, näin tulevan kotiin koulusta, hento vartalonsa puettuna punaviitään, heilutellen yhdessä kädessään koulusalkkua, ja toisella, äidillisellä huolellisuudella, johtaen pikku siskoaan. Näen hänen pienet kätösensä järjestämässä lahjojaan ja aarteitaan siinä pienoisisä kirjakaapissa, jonka olin omin käsin hänelle tehnyt, — järjestävän erikoisella taidokkuudella; ja tuolla se kaappi seisoo yläsillä, aivan semmoisenaan kuin hän sen järjesti vuosia sitten. Ei yksikään kappale ole rikkunut, eikä niitä ole muutettu. Kirjat olivat ainoat lelunsa, joita hän todella piti arvossa, paitsi ehkä talosilla oloa, ja "äidin auttamista". Oliko sydämeni liiksi ehkä lapsekas, kun hän oli koulussa, hänen vilkas, kaikelle avonainen älykäs ulkomuotonsa, läksyjään täysin ymmärtävä, vastustamaton innokkuutensa oppimaan, — olivat selvästi virkistykseenä opettajalle tylsyyden ja tyhmyyden koettelujen jälkeen? En koskaan yrittänyt millään tavalla kiihoittaa tai ahtaa ajatustoimintaansa. Sehän olisi ollut kuin jos olisi tahtonut kiihoittaa hevosta, joka on valmis ennen kuolemaan kuin hiljentämään vauhtia.

Ajattelen erästä pyhä-iltana, jolloin suurella vapistuksella päätin pitää "kyselykokouksen", sillä minusta tuntui, että Herran Henki oli väkeni keskellä. Huonosti valaistussa huoneessa heidät kohtasin, ja ihmeekseni yli kolmekymmentä heitä oli. Ajattelin kuinka menin erään erillään istuvan ja katkerasti itkevän tyttösen viereen ja sanoin: "Pienokaiseni, tunnetko niin syntisi, että tunnet Pelastajan tarvetta?" "Kyllä tunnen, oi, kyllä tunnen!" "Kenenkäs pikku tyttö sinä olet?" "Mutta isä, minähän olen sinun oma Mariasi!"

Vereni tuntui hyytyvän sydämessäni. Ainoastaan samassa asemassa oleva isä

voi oivaltaa tunteeeni. Viikkokausia hän pysyi samassa masennetussa sielun tilassa, ollen aivan kuin pieni venhonen myrskyltä heiteltnä, ilman luotsia, joka olisi johtanut hänet satamaansa. Itse koitin kahlata syviin vesiin, saavuttaakseni ja pelastaakseni lapseni, mutta käteni oli liian lyhyet. Mutta minä näin hänet johdetuksi voimakkaammalta kädeltä kuin omani, ja seurasin häntä nähden hänen saapuvan rauhaisaan satamaan, laulaen pelastuksesta rannalla. Vähitellen toivo valoi lämmintä ja viehoa valoaan hänen sieluunsa, ja pimeys sekä hajaannus olivat poissa. Lapseni otti vastaan taivaan valtakunnan kuin pieni lapsi; ja siitä hetkestä uskonnollisuus tuli punotuksi hänen luonteeseensa, ja loi niin herkän tunnon kaikelle vääryydelle, kuin paljas silmä on keskipäivän auringolle.

Ajattelen sitä ihanata koulua, joka tänne on järjestetty; niitä monia kauniita tyttöjä, jotka saivat kasvatuksensa siinä; ja näiden joukossa omaani, joka pääsi koulun ensimmäisenä oppilaana luokaltaan. Ajattelen sitä latinalaista sepittämiänsä puhetta, jonka yksi opettajistaan luki taidolla päästöpuheena. Hänen koulunkäyntinsä oli ohi; hän oli kahdeksannellatoista ikävuodellaan, ja paitsi englanninkieltä, hän kykeni lukemaan latinaa, kreikkaa, hebreaa, ranskaa ja saksan kieliä, joilla kaikilla — paitsi ehkä yhtä — hän luki päivittäin Raamatua elämänsä loppuun asti. Homero sointui musiikilta hänen sitä lukiessa.

Luulin, että olimme täysin kasvattaneet lapsemme; mutta ei! Oli vielä oleva 18 vuotta lisäkasvatusta, ja sellaista, jota ei yhdenkään isän sydän voi muistaa ilman tuskaa, ja jonka loppu on ulkopuolella hänen käsitystään.

Tyttäreni heti otti paikkansa opettajan tärkeässä asemassa, mutta muutamassa kuukaudessa palasi kotia uupuneena ja sairaana. Sitten alkoi taistelu sairauden ja terveyden välillä, elämän ja

kuolon välillä, jota kesti läpi koko elämänsä. Pian sain selville, että jalkansa alkoivat käymään raskaiksi, eivätkä enää taipuneet nuoruuden notkeudella, ja minun sydämeni alkoi kauhistumaan. Vähitellen jalkansa alkoivat liikkumaan vain vetelemällä. Paikottain alkoi ilmetä kipuja, ja heräsi kysymys: käveleekö hän enää koskaan hyvin? Kun veimme häntä sen ja tämän kaupungin "parannuslaitoksille", kun olimme kyselleet neuvoa siltä ja tältä taitavalta lääkäriltä, — toivomme pysyi yllä. Kahdeksan pitkän vuoden ajan hän laahasi itseään pidellen tuoleista ja kaidepuista, kuin myös ystäväin käsistä. Toivo ei jättänyt häntä tai meitä koskaan. Mutta kun 10 vuotta sitten palasin Europan matkalta, löysin hänet sairas-tuolissa, kyvyttömänä enään kävelemään; silloin toivon kaaren viimeiset säteet näyttivät rikkoontuvan ja hajoavan ympärilleen, joiden kappaleita ei enää koskaan koottu yhteen.

Näen hänet jälleen tuossa tuoli-elämässään, joka kesti liki 8 vuotta, päivänsä vaihdellen kipujen ja helpotuksen kanssa, kätensä ainaisessa toiminnassa kaikilta ihailemassa koruompelussa, kirjansa aina ympärillään. Näinä kahdeksana vuotena hän sai aikaan työssä, lukemisessa, ystäväin vastaanottamisessa, rahan tienämisessä, usein valmistuen nuorukaisia yliopistoon pääsulle, ja lahjoittaessa hyväntekeväisyydelle — enemmän kuin moni saa täysin terveenä ollen. Usein olen itkkenyt niiden 10 dollaristen yli, joita hän asetti käteeni jotain uskonnollista hyväntekeväisyyttä varten, sillä tiesin, ettei yhtään ommelta sen rahan tienämisessä oltu tehty ilman kipua. Arvostelukykyänsä oli niin selvä, että kaikki luotimme siihen; muistonsa oli se sanakirja, jota kaikki käytimme neuvonamme; ja "Marin huone" oli perheen yhteisenä keskustana. Nytkin se näyttää aivan kuin odottaisin häntä takaisin. Siellä on kaksi suurta kirja-

kaappia, niin täytettynä valituimmilla kirjoilla, että huone näyttää aivan kuin ei mikään toinen voisi siltä näyttää. Siitä huoneesta heijasti ilokkuutta ja luonteen voimakkuutta, sekä tyytyväisyyttä jokaiselle siellä kävijälle. Kuinka arvokkaasti hänen heikko purtensa kulki läpi kaikkien surun aaltojen! Toivoen vasten toivoaan, ilokkaasti alistuen ankarimmillekin lääketieteellisille yrityksille, — ja kun tähän oli itsensä loppuun kuluttanut, toisten toivottomuuteen alistuessa, minkämoisella innolla hän antautui taas jollekin uudelle lääkitys-yrittelle, ylönkatsoen kaiken paitsi mahdollisen onnistumisen! Minkämoisia kärsivällisen urhokkuuden läksyjä hän antoikin! Oo sinä lapsuuden aikuinen lupaavaisuus, ei mikään nuoruuden toivo sinulle täyttynyt! Ei Jumala näe kuten ihmiset. Ei se ollut sinulle aiottu, että kouluhuoneessa kasvattaa satoja ymmärryksiä, tai muovailta luonteita elämän suurille tehtäville ja iankaikkisille tarkoituksille, tai laskea vieläkin syvempiä perusteita kaikelle sille mikä on korkeata ja hyvää, piirissä, jossa sinua olisi kutsuttu nimellä, joka on maailmassa rakkaimpana tunnettu (äiti), mutta Jumala antoi sinulle tehtävän, kärsimisen tehtävän, "kärsiä Jumalan tahto". Oi minun väsynyt kärsivä lapseni, kuinka kaunis olikaan elämäsi laulu!

Muistan elämänsä viimeiset puolitoista vuotta, vaan en uskalla pysähtyä niiden yksityiskohtiin, — ajan, jolloin hän lepäsi kokonaan vuoteen omana, käyden sellaisten kärsimysten läpi, joita vain harvoin tulee ihmislapsen osaksi; — ajan, jolloin "Marin huone" oli koko perheen rakkauden ja hellyyden osoituksen keskuspuiteena; — ajan, jolloin kotimme valo oli niin kirkkaasti loistamassa tuon kärsivän vuoteen ääressä, antaen valoa ja lohdutusta tuon elämän sammuessa. En koskaan kuullut valitusta siitä, että elämänsä olisi ollut tuhottu tai sen tarkoitus epäonnistunut.

Muistan viimeisen hetkensä. Kuinka me henkeä pidätellen ja kyynelissä kumarruimme ylitsensä, kaksi kuukautta kestäneen äärettömien kärsimysten ajan jälkeen, ajan, jotka oli lieventämässä vain lääketieteen viimeisimpien ennätysten tulokset, — tunsimme, että kuolon käsi oli likellä kohottaakseen esirippua vain sen verran, että hän pääsee sen taakse! Yhä lyhyemmäksi kävi henkääksensä, ja sillä hetkellä kun lupaus: "Ja tulee tapahtumaan, että illan tullen on valoisaa", oli täyttymässä, ja nuo silmät, jotka olivat olleet kiinni jo useita päiviä, aukenivat valoisalla, kauniilla ja ilokkaalla loistolla, sellaisella kuin en ennen koskaan ollut nähnyt ihmisellä. Jos hänelle olisi näytetty tuhannet valkeuden lapset tuhansien ja taivaan harppujen soitto oli kajahtanut korviinsa, niin elon hymyily kuolossa, kuolemattomuus voitossaan ei olisi voinut olla varmempaa. Näytti kuin että hän tahtois sanoa:

"Mä kuulen äänen, jota te ette voi kuulla Joka sanoo: "Sä älä enään viivy." Mä näen käden, jota te ette voi nähdä, Joka viittoo mua pois."

Kuinka tahdoin läpäistä tuon esiripun, joka peitti taivaalliset asiat köyhiltä maallisilta silmiltäni! Kuinka toivoinkaan tietää josko sen maailman valo oli kuten tämän meidän, mutta vain kirkkaampi! Kuinka toivoinkaan tietäväni, josko hän vei kanssaan meidän rakkaustunteemme, ja että hän ei tule unhoittamaan isänsä kotia!

Minun kärsiväiseni on levossa. Olemme haudanneet hänet. En koskaan oivaltanut josko yritimme eteensä paljon tai vähän, vaan nyt käsitan, ettei ollut mitään, jota olisi eteensä voinut tehdä. Istun yksin ja ajattelen. Näyttää kuin hän on kauemmaksi ja kauemmaksi minusta poistumassa, ja nopeimmin kuin että voin häntä seurata. Olenko koskaan hänet saavuttava? Kun minä tu-

len rajalle, onko hän oleva kaukana? Joskus kuljeskelen toivon tarhassa; ja minusta tuntuu aivan kuin voisin nähdä hänen haamunsa silloin tällöin liikus-

kelevan puiden keskellä ja kasvonsa käännettynä minuun sanovan: "Mutta isäni, minähän olen yhä edelleenkin sinun oma Marisi!"

SINÄ VOIT HUKKUA.

SE sielu, joka syntii tekee, sen pitää kuoleman". Hes. 18: 4. "Kukin on syntinsä tähden kuoleva." Jer. 31: 30. Ensimmäinen ihminen teki syntii parempaa tietoaan vastaan ja hän lankesi, ja hänen lankeemuksensa kautta lankesi koko ihmiskunta ja kuolema on synnin palkka. Tämän lankeemuksen päivänä antoi Jumala lupauksen vaimon siemenestä, s. o. Jeesus Kristus. Mutta jos ne ihmiset, jotka muinoin eivät uskoneet, niinkuin esimerkiksi Noakin ajan ihmiset sekä Sodoma- ja Gomoralaiset eivät jääneet rankaisematta, vaan hukkuivat, kuinka paljoa kovemman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren. Heb. 10: 29. "Katsokaat ettette hylkää häntä, joka puhuu, sillä jos ne eivät voineet päästä pakoon, jotka hylkäsivät hänet, joka puhui maan päällä, niin paljoa vähemmin me, jos hylkäämme hänet, joka taivaista puhuu." Heb. 12: 25. "Sentähden tulee meidän sitä tarkemmin ottaa vaari siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vaan joutuisi virran vietäväksi." Heb. 2: 1. "Eipä Jumala säästänyt enkeleitä, jotka syntii tekivät, vaan syöksi heidät ja hylkäsi pimeyden kuiluihin tuomiota varten säilytettäväksi. Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa, vaikkapa varjelikin Noakin, vanhurskauden saarnaajan, itse kahdeksantena, antaessaan veden paisumuksen tulla jumalattomain päälle. Ja hän poltti tuhkakki Sodoman ja Gomoran kaupungit ja tuomitsi ne häviöön, pannen ne varoitukseksi niille, jotka vast'edes ju-

malattomasti elävät ja pelasti hurskaan Lotin, jota kurittomain vaellus irstaisuudessa vaelsi, sillä asuessaan heidän keskuudessaan tuo hurskas mies kiusautui hurskaassa sielussaan joka päivä heidän pahain tekojensa tähden, joita hänen täytyi nähdä ja kuulla. Näin Herra tietää pelastaa jumaliset kiusauksesta, mutta tuomion päivään rangaistuksen alaisina säilyttää väärät." 2 Piet. p: 4, 9. "Herra ilmoitti itsensä, teki oikeuden, sitoen jumalattoman hänen omien kätensä töihin." Ps. 9: 17. "Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: Menkää pois minun tyköäni, te kirotut siihen ijankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen. Ja nämät menevät pois ijankaikkiseen rangaistukseen" Mt. 25: 43, 46. "Ja kun hän tuonelassa ollessaan vaivoissa, nosti silmänsä" Luuk. 16: 23. "Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei usko Jumalan ainosyntyisen Pojan nimeen" Joh. 3: 18. "Sillä synnin palkka on kuolema" Rom. 6: 23. "Heidän vaivansa savu nousee iankaikkisuuksien ijankaikkisuuksissa ja ei ole heillä lepoa päivällä eikä yöllä" Ilm. 14: 11. "Jota ei ollut elämäkirjaan kirjoitettu, hän heitettiin tulijärveen". Ilm. 20: 15. "Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja ilkimysten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valehtelijain osa on oleva siinä järvessä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema." Ilm. 21: 8.

KAIKKI OVAT SYNTIÄ TEHNEET, SIIS SINÄKIN.

KAIKKI ovat syntii tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." Rom. 3: 23. "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan." Rom. 3: 10.

Oletko, ystäväni, tarkoin ajatellut tätä, nimittäin että olet rikollinen, se tahtoo sanoa, syntinen Jumalan edessä. Ehkä sanot ettet toisia pahempi ole tai niinkuin farisealainen, joka sanoi: "Jumala, minä kiitän sinua, etten minä ole niinkuin muut ihmiset". Luuk. 18: 10. On kirjoitettu: kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee. Gal. 3: 10. "Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, hän on syypää kaikkeen." Jak. 2: 10.

Sinä myönnät, että olet puutteellinen ei ainoastaan yhdessä, mutta monessa tapauksessa. Niin muodoin olet vakuutettu, että se on totta sinustakin, mitä ylläoleva Herran sana sanoo. "Jos sanomme, ettei meillä ole syntii, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä." 1 Joh. 1: 8. Jos löytyykin pienempiä ja isompia syntii, mutta itse asiassa ei ole yhtään erotusta syntiin syylisyyteen. Ihminen, joka on pienessä nurkassa palavassa laivassa hukkuu yhtä hyvin kun se, joka on laivan keskellä, jos ei hän tule pois laivasta ja pelastu; ja samoin tässä. "Jos hän rikkoo yhtä kohtaa laista, hän on syypää kaikkeen." Sillä ei yhtään ihmistä ole vanhurskasta maan päällä, joka hyvää tekee, ja ei syntii tee. Sal. saar. 7: 21. "Hamasta kantapäältä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat ja veripahat, jotka ei ole puserretut, eikä sidotut, taikka öljyllä siveltyt." Jes. 1: 6. Sellainen on ihminen luonnostaan. "Herra näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, ja kaikki hänen sydämensä aivoitus oli ainoastan-

sa paha, joka aika." 1 Mos. 6: 5. "Herra haisti lepytyshajun ja Herra sanoi sydämessänsä: En minä silleen enää maata kirottu ihmisen tähden; vaikka ihmisen sydämen aivoitus on paha hamasta lapsuudesta." 1 Mos. 8: 21. "Kukaan ei voi lunastaa veljeänsä eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa, mutta Jumala lunastaa minun sieluni tuonelan vallasta, sillä Hän ottaa minut huostaansa." Ps. 49: 8, 16. "Kaikki liha oli turmellut tiensä maan päällä." 1 Mos. 6: 12. "Kuka löytää puhtaan niiden seasta, kussa ei puhdasta ole?" Jop. 14: 4. "Katso synnissä minut äitini siitti." Ps. 51: 7. "Kuinka on ihminen hurskas Jumalan edessä? Eli kuinka vaimon lapsi on puhdas? Katso, kuu ei valaise vielä eikä tähdet ole vielä kirkkaat hänen silmänsä edessä. Kuinka paljon vähemmin ihminen on se mato ja ihmisen lapsi se toukka?" Job. 25: 4—6.

"Sydän on häijy ja pahanilkinen kappale ylitse kaikkien; kuka taitaa sitä tutkia? Minä Herra tahdon tutkia sydämen ja koetella munaskuut, ja annan kullenkiteittänsä jälkeen ja töittänsä hedelmän jälkeen." Jer. 17: 9—10.

"Sisästä, ihmisten sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkauudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaisuus, pahansuopaisuus, jumalanpilkka, ylpeys, mielettömyys, kaikki tämä paha lähtee sisästä ulos ja saastuttaa ihmisen." Mark. 7: 21—23.

Voitko näillä vakuuttavilla Jumalan totuuksilla silmäisi edessä, jatkaa kauheata matkaasi kääntymättä Herran puoleen? "Synti rankaisee itseänsä ja tulee edelleen rangaistavaksi." Oikeus vaatii synnin rangaistavaksi ja jos et anna itseäsi pelastaa synnistä, niin joudut rangaistuksen alaiseksi.

MISS MARIA JULINA DE MASÖR.

KUVAMME esittää Miss Maria Julina De Masörin, joka lähti Congoon, Afrikaan, 26 p. tammik. 1921, amerikalaisen sisälähetyksen palvelukseen. Tämä lähetys (African Inland Mission) tekee työtä samoilla periaatteilla kuin Kiinan sisälähetys ja on ollut ääretömän suureksi siunaukseksi. Ehkä olisi paikallaan tämän sisaren siunausta tuottavasta elämän vaiheesta piirtää muutamia pääkohtia.

Sisar De Masör syntyi Sidebyn pitäjässä, Vaasan läänissä, Suomessa, maalisk.

30 p. 1887. Hän tuli Amerikkaan Worcesteriin, Mass., syysk. 30 p. 1904, tullessaan siellä kääntymykseen helmikuussa v. 1906. Lapsena oli hänen suurin ilonsa kuunnella vanhempien ihmisten kertomuksia lähetystyöstä. Hän kävi mielellään sunnuntaikoulua, jossa ilolla lauloi Jeesuksesta. Laulu "Musta Saara" oli hänen lempilaulunsa. Vähän hän silloin aavisti, että hän kerran oli tuleva Herralta lähetetyksi sanansaattajakseen mustien luo Afrikaan. Kääntymyksensä jälkeen hän yhtyi jäseneksi Worcesterin suom. ruotsal. lähetysseurakuntaan ja antautui heti Herran työhön sikäli kun heikot ruu-

miilliset voimansa sen sallivat. Vuonna 1912 kävi hän Suomessa katsomassa äitinsä, joka vieläkin elää. Hän viipyi äitinsä luona vuoden ajan, tullen sitten Amerikkaan ja ryhtyen entisellä innolla Herran työhön. Vuonna 1918 hän matkusti Los Angelesiin, Californiaan, jossa näiden rivien kirjoittaja tapasi hänet keväällä 1919. Täällä hän tuli uusiin ihaniin kokemuksiin, jotka olivat todistuksena että Herra häntä kutsui lähetysnaajaksi. On jo mainittu, että sisar oli heikolla ruumiin terveydellä varustettu. Uskon rukouksella tuli hän terveeksi ja eräs amerikalainen lähetysystävä auttoi häntä aineellisilla varoilla, että hän pääsi tohtori Torreyn Bible Institutiin opinnoimaan ja siten valmistautumaan lähetysnaajaksi. Kun hän oli päättänyt koulunsa, tuli hän takaisin itään, odottamaan Herran aikaa päästäkseen pakana-maihin, viemään valon sanaa pimeydessä istuville. Hänellä oli Afrikan Inland Missionin kutsu ja halusi päästä menemään, mutta tarvittiin tuhat viisi sataa dollaria, jonka summan hänen itse täytyi hankkia. Hänellä itsellään ei ollut mitään ja mistä sitä saada?

Eräs amerikalainen ystävä, joka oli auttanut häntä koulun aikana, lupasi hänelle muutamia satoja dollareita, mutta siinä kaikki. Nyt alkoi odotus- ja rukousaika. Käsky tuli lähetysjohtokunnalta olla valmis milloin vaan.

Tämä johtokunta oli tottunut ihmeelisiin yllätyksiin. Laivan lähtöpäivä oli määrätty. Julina oli pakannut arkkunsa ja oli muutenkin valmis, mutta vielä puuttui kuusi sataa dollaria. Muutama päivä ennen laivan lähtöä, tiedotti lähetyslennätin, ettei hän voi päästä menemään ennenkuin keväällä, mahdollisesti vasta syksyllä. Tämä oli kova isku siskolle, joka niin kovin toivoi päästä

menemään. Ei ollut muuta tehtävää kuin ottaa kaikki Herran sallimana ja uskon rukouksella jättää asia Herralle. Rukouksen vastaukseksi lähetti Jumala erään lapsistaan lähetystalolle keskustelemaan Jumalan valtakunnan asioista. Ei kukaan pyytänyt mitään ihmisiltä, mutta sen ahkerammin Jumalalta. Muutaman päivän perästä tuli \$400.00 eräältä lähetysystävältä ja pienempiä summia toisilta. Tulipa \$200.00 enempi kuin mitä

nyt tarvittiin. Lähettäjät määräsivät ettei raha on Miss De Masöria varten. Näin asian ollessa tuli toinen sähkösanoma sisarelle Worcesteriin, että nyt oli heti tultava Brooklynin ja parin päivän päästä oli sisar toisten kanssa matkalla Afrikaan. Matka kestää noin kolme kuukautta. Toivomme Jumalan siunauksen seuraavan sisartamme, ynnä muita työhenkilöitä hänen viinitarhasaan. Anders.

PAST. REINO HIIRONEN

(jonka kuva jäi pois sivulta 119, missä löytyy selostus hänen elämäkerrastaan.)

EI ISÄ KOSKAAN RUKOILE.

HERRA L. oli liian ylösoitettu liikkeessään voidakseen ottaa osaa rukoushetkiin, jolloin hänen vaimonsa päivittäin piti rukouksia lastensa kanssa. Eräänä päivänä kieltäytyi pienin, kolmen vuotias poika, tottelemasta äitinsä kutsua ja selitti miehuullisesti: "Ei äiti, en tarvitse rukoilla, sillä olen herra."

"Mutta herratkin voivat myöskin rukoilla", vastasi äiti.

Tähän vastasi poika: "Ei isä koskaan rukoile."

Illalla kun kaikki lapset olivat menneet nukkumaan ja vanhukset istuivat ja keskustelivat, kertoi rouva L. kaikessa varovaisuudessaan miehelleen poikansa lauselman: "Ei isä koskaan rukoile."

Tuo väkevä mies purskahti itkuun liikuttuna lapsensa sanasta. Siitä hetkestä oli isällä aina aikaa rukoushetkiin!

VOIT PELASTUA.

KATSO, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle". Luuk. 2: 10. Evankeliumi on iloinen sanoma, ja kun tässä sanotaan kaikelle kansalle, niin se kuuluu sinullekin. Voit siis sinäkin pelastua. Kuulesmitä Jumala sanassaan sanoo: "Varma on se sana ja vastaanottamista kaikin puolin ansaitseva, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan." 1 Tim. 1: 15. "Jumalan armo on ilmaantunut pelastukseksi kaikille ihmisille". Fit. 2: 11. "Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä on kadonnut." Luuk. 19: 10. Eikö tämä ole kyllin selvä, että sinäkin jo siis voit pelastua, syntinenhän sinäkin olet. "Joka pahantekonsa kieltää, ei hän menesty, vaan joka sen tunnustaa ja hyljää, hänelle tapahtuu laupeus." San. 1. 28: 13. "Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niinkuin muutamat pitävät sitä viivyttelmissä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, kun ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen." 2 Piet. 3: 9. "Joka tulee minun tyköni, sitä minä en heitä ulos". Joh. 6: 37. Jeesus itse, ollen totuus, puhui aina totta, joten ole turvallisin mielin, hän kutsuu sinut tykönsä ja hän ei heitä sinua pois ja samalla kun sinä uskossa tulet hänen luokseen, luottaen hänen sanaansa, pelastut. "Jos teidän syntinne veriruskiat olisivat, niin heidän pitää lumivalkeiksi tuleman; ja vaikka he olisivat niinkuin ruusun karvaiset, pitää heidän kuitenkin niinkuin villa tuleman". Jes. 1: 18. Niin muodoin älä sano, että olet liian suuri syntinen ynnä muuta semmoista, sillä "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä". Mark. 2: 7. "Hän

myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koskapa hän aina elää rukoillakseen heidän edestään". Heb. 7: 25. Yksi niistä, jotka ripustettiin ristin puulle Jeesuksen viereen, oli mustempia rikollisia. Sauluksesta tuli Paavali, joka oli murhaaja kahdessa merkityksessä, mutta Jumalan armo heidät nosti ja pelasti. Oletko suurempi syntinen kuin he olivat? Jumalan sana sanoo: "Missä synti on suurentunut, siinä armo on tullut ylenmäärin runsaaksi." Rom. 6: 20. Se on Jumalan armo, joka voi mahdotoman mahdolliseksi tehdä, sillä: "Ihmiselle se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista". Mat. 19: 26. "Voi Herra, Herra! katso, sinä olet tehnyt taivaat ja maan suurella voimalla ja ojennetulla käsivarrella. Ei mikään asia ole mahdoton sinulle" Jer. 32: 17. "Joka tahtoo, ottakoon lahjaksi elämän vettä." Ilm. 22: 17. Näin kuuluu viimeinen tervehdys ihmislapsille Jumalan sanassa. Nyt ei muusta kysymys kuin siitä vaan: Tahdotko tulla autuaaksi? Tahdotko, että kaikkivoipa, sinua rakastava Jumala sinua pelastaa? Hän ei sinua pakota, sillä se ei ole hänen tapansa, mutta hän tahtoo kaikkia ihmisiä autuaaksi ja että he totuuden tulisivat tuntemaan. Hän tahtoo, että tekisit sellaisen valinnan, että tulisit tyydytyksi ijankaikkisesti. Olet tietoinen siitä, että olet vapaalla tahdolla varustettu, että voit tehdä tahi valita kumman tahdot, elämän tahi kuoleman. Käytä nyt tämä lahja parhaaksesi ja silloin valitset pelastuksen, joka löytyy ainoastaan Jeesuksessa. "Ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettuna, jossa meidän on pelastuminen." Apt. 4: 12.

RÄKKAUS TEKEE TYÖN KEVYEKSI

JHANA on kuva, joka esiintyy silmiemme eteen, lukiessamme 1 Mos. 29: 20 sanat: "Ja Jakob palveli Raakelin tähden 7 vuotta, ja ne olivat hänen silmissänsä niinkuin muutamat päivät, niin hän rakasti häntä."

Veljensä Esaun kosta peläten oli Jaakob jättänyt isänsä kodin ja mennyt sukulaisansa Laabanin luo, saadakseen siellä turvapaikan. Mutta oli hänellä toinenkin asia. Hän tahtoi sieltä saada morsiamen. Ja niin hän sopi Laabanin kanssa vartioivansa 7 vuotta hänen laumojaan ja palkakseen hän saisi, että Raakel tulisi hänen vaimokseen. Hoitaessaan nyt palmujen varjossa hänelle uskottuja laumoja, ovat hänen ajatuksensa Raakelin luona, joka aina joskus tulee kaivolle ja virkistää häntä ystävällisin kasvoihin. Ja niin sanotaan, että ne seitsemän vuotta tuntuivat hänestä vaan muutamilta päiviltä rakkautensa tähden Raakeliin. Hänellä oli siinä helpotus joka kuormalle, lohdutus surussa, alituinen kehoitus työhön ja kärsivällisyyteen. Rakkaus oli hänen elämänsä käyttövoima. Rakkaus kevensi työn.

Me, jotka olemme kristittyjä, eikö meillä tässä ole jotakin oppimista? Me opimme siitä, että me vasta sitten voimme palvella Jumalaa ilolla, kokonaisesti ja voimalla, kun se on palvelemista rakkaudessa. Meillä täytyy olla sydämemme uskonnossamme, ja uskonto sydämessä, muutoin siitä tulee ainoastaan väsyttävää työtä ja inhottavaa teeskentelyä. Tässä on syy, miksi kristilliset velvollisuudet tulevat niin väsyttäväiksi monelle seurakunnan jäsenelle. Hän ei elä niissä sydämmellään. Hänellä on niissä vain työtä ja vaivaa. Hän tarttuu raamattuunsa vastenmielisesti. Hän menee yksityiseen rukoushetkeensä kamarissaan ainoasti täyttäkseen velvollisuu-

tensa. Hän menee yhteisiin hartaushetkiin ainoasti tyhjän tavan vuoksi. Hän ei isoa ja janoa elämän leipää. Antaa rahoistaan Kristuksen asiaan, on hänestä suuri itsekieltämys ja hän panee halutomasti kannatuksensa uhriarkkuun, niinkuin tahtoisii sanoa: "Tässä se nyt on, koska sen niin täytyy olla, milloinkahan kerran tulee loppu näistä alituisista vaatimuksista?" Kaikki nämä kristilliset velvollisuudet täyttää hän siten orjallisella mielellä, kylmästi, ulkokullaisesti niinkuin hän pelkäisi, että niiden laiminlyöminen tuottaisi hänelle ikävyyksiä.

Veljeni! On olemassa tie, jolla voi tulla todelliseksi kristityksi, onnelliseksi, iloiseksi, toimeliaaksi Kristuksen asioissa. Jos sinä olet seurakunnan johtaja, joka vaalit Jeesuksen laumaa, tai sunnuntai-kouluopettaja, joka kaitset pieniä karitsoita luokallasi, tai perheenisä, joka pidät huolta huoneestasi, tai ihmisystävä, joka etsit ja korjaat köyhiä, yksinäisiä, taitamattomia, rikollisia tai sorrettuja, niin on sinun opittava tekemään kaikki rakkaudessa. Jos sinä totisesti rakastat Herraa Jeesusta Kristusta on ilosi oleva palvella häntä ja tehdä hänen työtään. Sinä et tule pakenemaan vaivaa. Sinä tulet iloisesti taipumaan jokaisen kuorman alle, onnellisena saadessasi tehdä jotakin hänelle, joka teki kaikki sinulle.

Tahdotko tulla onnelliseksi kristityksi? Tie siihen on sydämen täyttyminen Jeesuksella. Tahdotko tulla kokonaiseksi kristityksi? Salli sydämesi tulla kokonaan täytetyksi Jeesuksen rakkaudella. Tahdotko tulla varjelluksi? Pysy Jumalan rakkaudessa. Salli Kristuksen rakkauden tunkeutua niin syväälle sydämeesi, että se voittaa sinun itsekkäisyytesi — niin syväälle, ettei epäuskon halla voi saavuttaa sitä — niin syväälle, ettei perkele pääse siihen käsiksi — niin

syvälle, että kun vanhuuden päivinä sinun tunteesi ja kaikki sinun sielunvoimasi vähenevät, tämä salattu lähde olisi siellä aina rakkaine aaltoineen.

Sanotaan, etteivät arteesilaiset kaivot koskaan kuivu. Kun kesäauringon poltteessa kaikki ympärillä on kuivunutta on syvyydessä lähteensuoni, joka kumpuaa yläilmoihin porausreikään asetetusta torvesta.

Samoin on myöskin Kristus meissä tunkeva läpi meidän itsekkään, syntisen luontomme, täyttävä meidät armolahjoillaan, kunnes korpi tulee Herran yrtti-tarhaksi.

Sanomme vielä kerran, että jos sinä tahdot tulla onnelliseksi ja hyödylliseksi työmieheksi Kristuksen viinimäessä, täytyy sinun rakastaa Vapahtajaasi. Rakastatko häntä nyt ainoasti hiukan? Iloitse

siitä vähästäkin. Se on hyvä alku. Pysy aivan likellä Herraa. Jättäydy kokonaan hänelle. Elä läheisessä seurustelussa hänen kanssaan. Niin on sinun rakkautesi kasvava niin, että siitä tulee kaikki määrävä voima sinun sielustasi, niin että sinä voit voittaa itsekkäisyytesi. Silloin on tuleva suurimmaksi iloksesi saada palvella häntä. Hän on tuleva sinulle rakkaammaksi ja kalliimmaksi kuin kaikki maan päällä. Ja sinä voit tunnustaa riemuitsevan apostolin kanssa: Minä olen vahva siitä, ettei kuolema, eikä elämä, eikä enkelit, eikä esivallat, eikä väkevyydet, eikä nykyiset, eikä tulevaiset, eikä koreus, eikä syvyys, eli joku muu luontokappale taida meitä Jumalan rakkaudesta eroittaa, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme.

(Suomen Viikkolehdestä.)

BAABELIN VIRRALLA.

Voi virtain vartta Baabelin,
Niin pitkät päivät siellä!
Muistimme aikaa Siionin,
Mon' vuosi kyynel siellä.
Pajuihin vetten varrelle
Me ripustimme harppumme
Mielellä suruisella.
Ken soittais maalla vieraalla?
Ken laulais orjan kahleissa?
Ken voisi riemuella?

O! mennyt aika ihana
Ja riemun vuodet maiset.
Pakanakansan joukossa
Me vangit, muukalaiset.
He pyytelivät pilkaten:
Nyt laulakaa te riemuiten
Soitolla suloisella.
Ken soittais maalla vieraalla?
Ken laulais orjan kahleissa?
Ken voisi riemuella?

Jerusalem! Jos unhoittaa
Sun pyhättös mä voisin,
Suulakeen kielen tarttukoon
Ja liekin syömme soisin.
Sun luokses kotiin, rauhani,
Linnani, isänhuoneeni
Mä tahdon kaipaella.
Siteittä siellä soittelen!
Ja laulan maassa vapauden!
Voin siellä riemuella!

ERÄS LAHETYSSAARNAAJA KEITTIÖSSÄ.

HYVIN tervetullut pikku kotiimme," sanoi rouva Drayton tultuaan sisälle vierashuoneeseen ja huomattuaan rotevan pappismiehen takan ääressä seisomassa. "Olemme Teidän näkemisestänne hyvin iloiset," hän jatkoi puristaessaan papin kättä, "kauvan, kauvan olemme me ja moni muu meidän kanssamme odottaneet käyntiänne." "Kiitos siitä, se oli hauskaa kuulla."

T:ri Broughton oli juuri tullut tuohon pieneen kylään, joka sijaitti Virginian vuoristossa, pitääkseen jakson kokouksia tälle köyhälle, mutta vakavalle kansalle, ja vastaan otti hänet saarnaaja rouvineen yksinkertaisessa kodissaan. Useampaa ei kuulunut perheeseen kuin Mary, jonka hän ensin otaksui olevan heidän tyttärensä. Vasta myöhemmin huomasi hän erehdyksensä. "Ei," sanoi herra Drayton vieraansa kysymykseen, "hän ei ole meidän tyttäreemme, vaan palvelustyttöemme ja paras meillä koskaan olleista tytöistä. Saanko jotain kertoa hänestä?"

"Tehkää hyvin," vastasi t:ri Broughton, ja istuutui kuunnellakseen. "No, niin," jatkoi Drayton, "me voimme maksaa hänelle ainoastaan 5 dollaria kuussa, mutta näistä hän antaa kuukausittain yhden dollarin seurakunnalle, kaksi dollaria pakanalähetykselle ja kaksi dollaria vanhemmilleen, jotka ovat köyhiä."

"Mutta silloinhan ei jää mitään hänelle itselleen?"

"Ei, mutta hän tuo kotiin vähän ylimääräistä ompelusta ja istuu aina aamu-yöhön saakka. Ei auta koettaa häntä saada voimiansa säästämään, ja usein pelkäämme, että hän räsiittuu ylenmäärin." Tarkkaavaisesti kuunteli tohtori B. kertomusta Maryn itsekieltävästä elämästä.

Myöhemmin samana päivänä hän sai

käsiinsä tytön Raamatun. Kuluneet kannet ja viivatut kohdat todistivat, että sitä oli ahkerasti käytetty. Kirjaa selaillessaan läpi, osui hänen katseensa Mark. 16: 15: "Menkäätkä kaikkeen maailmaan," ja reunassa oli selvillä kirjaimilla kirjoitettu nämä sanat: "Oi, jospa minä voisin!"

Tässä meillä varmastikin on hänen elämänsä salaisuus, tohtori ajatteli, ja seuraavina päivinä nuo sanat uudestaan ja uudestaan tulivat hänen eteensä: "Oi, jospa minä voisin!"

Vihdoin hän sai tilaisuuden puhella tytön kanssa. "Mary," hän sanoi, "minä näin eräänä päivänä Raamatussasi ne sanat, jotka olit kirjoittanut Mark. 16: 15 kohdalle. Haluaisitko mielelläsi lähetyssaarnaajaksi?"

Mutta hänen suureksi hämmästyksensä alkoi tyttö sydämestään itkeä, niin ettei hän voinut hänelle vastata sanaakaan.

"Älä itke," virkkoi tohtori, "vaan tule ja puhu minulle miten on laitasi." Mutta ei, siitä ei ollut mitään hyötyä, ja hänen täytyi tällä kertaa jättää yrityksensä, oppia tuntemaan hänen toiveitaan.

Myöhemmin hän kuitenkin tapasi hänet rauhallisempana, niin että tyttö jaksoi vastata tohtorin kysymyksiin.

"Minä tulin Kristuksen luo 14 vanhana, ja samana päivänä minä huomasin pöydällä pienen kirjan, nimeltä, "Kiina tarvitsee evankeliumia." Kukaan ei tiennyt miten se sinne oli joutunut. mutta minä luin sen ja ymmärsin sen olevan Jumalan kutsumuksen minulle lähtemään. Näettekö tuon puun tuossa, herä?" hän kysyi ja osoitti ikkunasta ulos. "Joka päivä kymmenen vuoden kulussa minä seisoin sen ääressä ja rukoilin, että Jumala antaisi minun mennä, mutta ei mitään vastausta näyttänyt tulevan"

”Jumala ehkä tahtoi sinua koetella,” virkkoi t:ri Broughton ystävällisesti!

”Ehkäpä oli niin,” jatkoi tyttö, ”mutta joku aika sitten, kun jälleen seisoin puun alla, johtui äkisti mieleeni ajatus, että Jumala, sen sijaan, että Hän minut Kiinaan lähettäisi, tahtois minua olemaan lähetyssaarnaajana keittiössä, ja niin muutin minä rukoukseni tällaiseksi. ”Oi Jumala, tee minut halukkaaksi olemaan lähetyssaarnaajasi keittiössä.”

”No, tekikö Hän niin?” kysyi t:ri Broughton hyvin innokkaana.

”Kyllä, minä olin niin onnellinen ensimmäiseen kokoukseenne saakka, jonka piditte täällä, mutta sitten on tuo vanha toive palautunut taas minussa.” Ja kyyneleet virtailivat jälleen.

”Mary,” virkkoi t:ri B. vakavasti hetkisen äännettömyyden jälkeen, ”minä luulen, että Jumala minut lähetti auttaamaan sinua Kiinaan.”

Tämä odottamaton uutinen oli Ma-

rylle liian paljon. ”Mitä tarkoittatte, herra?” hän sammalsi. ”Juuri tätä,” vastasi t:ri B. ”että sinun on seurattava mukana Brooklyniin ja saatava kehitystä.”

Mary taisi tällä kertaa tuoda vain muutaman sanan esille kiitokseksi, mutta osoitti myöhemmin kiitollisuutensa hyvin tehdyn työn kautta koulussa. Jo kolmen kuukauden perästä saattoi hän, lyhimmässä ajassa kouluvaatimusten suorittaneena, matkustaa kaivattuun päämäärään.

Seitsenvuotisen ahkeran toiminnan perästä hän palasi takaisin hetkiseksi kertomaan toisille, kuinka hän toivoi tekevänsä suuren asian Jumalalle, mutta että hänen täytyi ensiksi tulla alttiiksi olemaan uskollinen vähässä, ja vasta sitten, kun hän oli osottautunut alttiiksi tähän, hän sai kauvan kyteneen toiveensa täytetyksi. Keittiön ahdas piiri vaihtui Kiinan lakeihin avaruuksiin. Toisen keran hän nyt on jälleen Kiinassa.

ELÄMÄ HÄNEN NIMESSÄÄN.

KUN August Herman Franke, nuorukaisena Lunenburgissa valmisti yhtä saarnaa, tuli hänen elämänsä ratkaisevaan käännekohtaan. Kun hän istui ja tutki tekstiänsä: ”Mutta nämä sanat ovat kirjoitetut, jotta uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, että teillä uskon kautta olisi elämä Hänen nimesään” selveni hänelle, ettei hänellä itsellään ollut sitä uskoa, jota hän saarnoisaan esitti toisille tarpeellisena omistaa. Hänen omatuntonsa heräsi ja hän rupesi vapisemaan. Pitkiä aikoja sitten tehdyt synnit, esiintyivät hänen itsetietoisuudelleen, ja yhtäkkiä näki hän lähteen, josta

ne olivat vuotaneet — nim. hänen epäuskoinen sydämensä. Omantunnon soimaukset ja sisäinen ahdistus ajoi häntä rukoilemaan. Ja hänen rukouksensa tuli heti kuulluksi. ”Minusta tuntui”, kertoo hän itse, ”niinkuin koko elämäni olisi ollut syvää unta, ja nyt vasta oikein herännyt.” Muutama päivä jällestäpäin piti hän ilolla saarnansa ylläolevan tekstin johdosta. Tästä hetkestä oli hänellä itsellään elämä siinä nimessä, joka on kaikkia nimiä korkeampi ja hänessä toteutui Jeesuksen sanat: ”Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virrat.”

MAINE.

BYRON heräsi eräänä aamuna ja huomasi olevansa kuuluisa. Tunsiko hän olleensa onnellisempi silloin kuin ennen taistellessaan tuntematonna runouden ja kruunun puolesta? Ehkä, ehkä ei. — Hän löysi kunnian, mutta rauhaansa ei hän löytänyt. Hänen koko elämänsä oli rauhaton aalto. Oikeutetuimmassakin taistelussa tarvitsee sielu hengähtää päämääränsä varjossa.

Kunnianhimo ei tunne mitään lepoa. Pieni persoonallisuus asettuu aina suuren tarkoituserän eteen ja himmentää sen varjollaan. Ajallinen tarkoitus sekaantuu aina suureen tulevaisuuden ajatukseen. Kaarle IX olisi tarkkanäköisyyteensä katsoen ollut Ruotsin suurin kuningas, ellei hänen olisi tarvinnut taistella säilyttääkseen valtaistuinta suvussaan.

Kristinusko antaa suuren arvon rakkaudelle, pienen maineelle. Suurimmat ja jaloimmat ihmiset ovat tunteneet suurempaa onnea lapsen tai tuntemattoman talonpojan vilpittömästä ihailusta kuin istuessaan riemuvaunuissaan riemuitsevien joukkojen heille hurraata huutaessa. Ylistyspuheet ja julkiset kunnianosoitukset tuntuvat heistä nöyryytykseltä, koska tuomari heidän sisässään punnitsee heitä kultavaa'alla ja huomaa hei-

dät liian köyhiksi. Herjattaessa ja paneteltaessa vaipuu vaaka joskus liian syvälle. Mielittely on aina loukkaus, koska se alentaa mielletyn arvostelun mielistelijän arvostelun alle.

Jos tutkimme ylistetyn miehen tai naisen arvoa, tapaamme joskus hiukan kunnioitusta ja rakkautta, mutta aina paljon vaahtoa. Useimmat ihailijat matkivat, mitä muut ovat sanoneet ennen heitä; muutamat tuomitsevat mieltymystensä mukaan, toisia ihastuttavat erityiset valon välähdykset. Arvostelijat taas mittaavat ennen tekemänsä kaavan mukaan. Ylen harvat ymmärtävät persoonallisuuden kokonaisuudessaan; yksi ainoa suora ja tarkkanäköinen ystävä on enemmän arvoinen kuin tuhansien ylistykset. Elämän tarkoitus on kaikki, sen maine ei ole mitään. Tarjoa Ferdinand Lessepsille Aasia ja Afrika alusmaiksi, jos hän täyttää Suezin kanavan soralla, ja hän on vastaava: olkaa hyvä ja odotakaa, kunnes olen kaivanut Panaman kannaksen! Mutta tarjoutu vaihtamaan nuorukaisen 20 vuotta hänen 82 vuotiaan vastaan, jos hän tahtoo luopua maailman historiallisesta maineestaan ja hän on vastaava: kernaasti, saanhan siten aikaa yhdistää kaksi uutta maanosaa toisiinsa. — Z. Topelius.

HENGEN HEDELMÄ ON RAKKAUS.

ILO on riemuitseva rakkaus. Rauha on lepävä rakkaus, joka kätkeytyy Jumalan siipien alle. Pitkämielisyys on sietävä rakkaus. Lempeys on rakkaus seurusteluelämässä. Hyvyys on rakkaus toiminnassa. Usko on luottava

rakkaus. Hiljaisuus on myötätuntoinen rakkaus. Kohtuullisuus on oikea rakkaus itseemme, se huomio omille, todellisille harrastuksillemme, joka on yhtä paljon rakkauden velvollisuus, kuin toisten etujen huomaaminen.

MINUN TÄYTYY.

MINULLA on myös muita lampaita, jotka eivät ole tässä lammashuoneessa, nekin täytyy minun tänne johdattaa,” sanoi Herra Jeesus, ja minä olen vakuutettu, ettei Herran työ pakanamaisa voi menestyä, niinkuin sen tulisi, ennenkuin Kristuksen kirkko, Herran Jeesuksen lailla, päivän selvästi näkee näiden “muiden lampaiden” äärettömän hädän. Monet kristityt pitävät lähetystyötä vääränä, ja sanovatpa toiset kristityt julkisesti, etteivät he hyväksy pakanalähetystä ja tämän he lausuvat huolimatta siitä, että he päivittäin sanovat (huomaa: eivät rukoile, vaan sanovat); “tulkoon valtakuntasi.” Kun kristityt ajattelevat ja puhuvat näin, viivyttävät he Kristuksen tulemistä.

Kristus näki ja käsitti täydellisesti sielujen hädän vaeltaessaan täällä maan päällä. Hän ei koskaan työskennellyt puolella sydämmellä. Hänen sydämensä paloi rakkaudesta, ja hän käsitti silmänräpäyksellisen asiaan ryhtymisen välttämättömyyden, hän käsitti, että hänen täytyi antautua kokonaan siihen työhön, johon hän oli pyhittänyt elämänsä. Hän ei rukoillut, että raskas työpäivä lyhennettäisiin, hän oli altis tyhjentämään kärsimisen katkeran kalkin, kunnes hän voi sanoa: “Minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minulle.” Hän ei sanonut: “Minä toivon vieväni nämä lammashuoneeseen,” ei hän myöskään sanonut: “Joskus tulevaisuudessa vien heidät sinne:” Ei, lujalla päättäväisyydellä hän sanoi: “Minun täytyy, minun täytyy.” Oi, rakkaat ystävät,

juuri tämä on meidän kaikkien, jotka olemme lunastetut Jeesuksen verellä, otettava elämämme tunnustukseksi: “Minun täytyy, minun täytyy.” Aivan liian moni meistä tyytyy sanomaan: “Tahdon koettaa tehdä jotakin pakanaraukoille ja toivon, että valkeus kerran koittaa niillekin.” Jotenkin niin puhuvat monet kristityt. Mutta minä sanon, ettei mikään vähempi kuin Jeesuksen: “Minun täytyy,” voi antaa menestystä lähetystyölle.

Mutta me, jotka täysin käsitämme pakanamaailman äärettömän hädän, emme voi unohtaa sanoja: “Minun täytyy.” Ne tuntuvat polttamalla tunkeutuvan meidän sydämiimme ikäänkuin hehkuvat hiilet, ne kaikuvat korvissamme kuin sotahuuto. Kuten vanhaan aikaan nimitettiin miehestä mieheen, kehoittamaan kaikkia taisteluun vihollista vastaan, niin tulisi meidän joukossamme Jeesuksen sanan: “Minun täytyy,” levitä tunnuksena suusta suuhun. Meidän olisi otettava vastaan Kuninkaan sanomana ja meidän olisi “lähdeävä kuninkaan käskystä, kiirehtien ja nopeasti.” Meidän kuninkaamme sanoma ei siedä mitään lykkäystä, mitään puolisydämmisyyttä. Suokoon Jumala, että nämä Jeesuksen sanat: “Minun täytyy,” olisivat niin elävät sydämmillemme, että meille tulisi todelliseksi sydäntarpeeksi Kristuksen lailla sanoa: “Minun täytyy, tehdä sen työtä, joka minut lähetti, niin kauan kuin päivä on; yö tulee, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä.”

(Suomen Viikkolehdestä.)

RAITTIUSSAARNA.

PIENI, kalpea ja laiha, noin neljän vuoden vanha poika istui eräänä päivänä vanhempainsa asunnon vieressä pitäen pulloa polviensa välissä. Silloin tällöin katsahti hän sisälle pulloon ja sanoi: “Onkohan tuolla sisällä mitään kenkiä?” Hän halusi ottaa osaa sunnuntai-koulujuhlaan, mutta hänellä ei ollut kenkiä. Hänen äitinsä oli paikannut hänen vaatteensa, mutta oli sanonut, että hänen kenkensä olivat niin huonot, että hänen täytyi mennä avojaloin. Äkkiä valtasi pojan uusi ajatus: “Ehkä ne sittenkin ovat pullossa!” Hän otti kiven ja löi pullon rikki. Mutta ei siellä ollut kenkiä! Ja hän peljästyi kovin, sillä pullo oli hänen isänsä viinapullo. Hän alkoi itkeä ja nyyhkyttää oikein ääneensä, niin ettei kuullut lähestyviä askeleita takanaan ennenkuin kuuli äänen huutavan:

“Mitä tämä on?” Poika hypähti pystyyn kauhistuneena; se oli hänen isänsä. “Kuka on rikkonut minun pulloni?” kysyi isä.

“Sen olen minä tehnyt”, vastasi poika vapisten koko ruumissaan.

“Ja miksi sen teit?” Poika katsahti isänsä kasvoihin. Ääni ei ollut niin julma kuin hän oli odottanut. Syynä oli se, että isään oli tehnyt syvän vaikutuksen tuo kalpea, heikko lapsi, joka tuskan ja puutteen esikuvana valitellen oli istunut rikotun pullon yli kumartuneena.

“Minä tein sen kun luulin sieltä löytäväni uudet kengät. Minä tarvitsen uudet

kengät sunnuntai-koulujuhlaan — kaikilla toisilla pojilla on kengät.”

“Mitenkä tulit sinä ajatelleeksi, että kengät olisivat pullossa?” tiedusteli isä uteliaasti.

“Äiti sanoi niin. Minä pyysin häneltä kenkiä ja hän sanoi, että ne olivat menneet mustaan pulloon ja että monta muutakin esinettä oli sinne mennyt — lakkeja, leipää ja muuta semmoista. Ja minä luulin löytäväni kengät lyömällä pullon rikki, mutta siellä ei ollutkaan mitään.” Ja lapsi alkoi itkeä entistä katkerammin.

Isä istahti lähellä olevalle lavitsalle ja istui siinä äänettömänä ja hiljaa niin kauan, että poika jo alkoi kummastella ja nosti varovasti päätänsä, katsahti isäänsä ja sanoi: “Isä, minä olen todella pahoillani, että rikoin sinun pullosi. En tee sitä milloinkaan enää.”

“Minä toivon niin”, sanoi isä laskien kätensä lapsen pään päälle ja läksi sitten pois.

Kaksi päivää sen jälestä, iltana ennen sunnuntai-koulujuhlaa, laski hän kotiin tultuaan pienen nyytyn poikansa käteen ja kun poika avasi nyytyn, huudahti hän: “Uudet kengät, uudet kengät! Isä oletko saanut uuden pullon? Olivatko kengät siellä?”

“Ei, poikaseni. Mitään uutta pulloa ei tule enää. Äiti oli oikeassa — kaikki meni pulloon. Mutta Jumalan avulla ei sinne enää mitään mene.”

El ole erikoinen seura, vaan useamman seurakunnan yhtymä, jotka yhdessä koettavat toimia Jumalan valtakunnan levittämiseksi kansamme keskuudessa. Sen tarkoitus on kannattaa apostolisen tunnustuksemme ja Jumalan sanan mukaista seurakunta-elämää, levittää elävää kristillisyyttä seurakuntapiirissä ja niiden keskuudessa, jotka ovat kristillisyydelle ja uskolle välinpitämättömät. Pyrkimyksemme on kasvaa aina suurempaan toimintamahdollisuuteen, toimien kansamme keskuudessa taloudellisen ja henkisen hyvinvoinnin puolesta, saarnaten Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, missä milloinkin on tilaisuus.

Yhdistyksemme yhteydessä toimii myöskin Nuorisoliitto, Christian Endeavor järjestelmän mukaan. Liittoon kuuluu useita eri Nuorisoseuroja ja ovat ne tähän asti olleet innokkaat nuorten koamisissa ja kasvattamisessa.

Sunnuntaikoulu yhdistys on jo monivuotisella toiminnallaan osoittanut, miten tärkeää on meidän työemme lasten keskuudessa. Valvoen sunnuntaikoulu-työn edistystä ja menestystä, on yhdistys ollut suureksi siunaukseksi ja rakennukseksi.

NAISTEN SISARLIITTO on pienestä alusta kasvanut niin, että sekin on ryhtynyt osaa ottamaan yhdistyksemme toimintaan haaraosastona. Suuri ja laaja on se työ, jota naisemme kaikella heille ominaisella rakkaudella voivat aikaansaada.

SAARNAAJAKOULUMME on yhdistyksen sydämellä rakkaana. Herran sanat: "Työtä on paljon, mutta työväkeä vähän", ovat totta. Sentähden tulee meidän koulumme kasvamisen ja kehityksen puolesta toimia sen hyväksi, kannattaen sitä rukouksella ja aineellisella osantollamme.

Yhä laajenevaa KIRJALLISUUDEN tarvetta yrittää yhdistys poistaa, julkaisemalla hyvää ja hyödyllistä sekä kasvattavaa kirjallisuutta, hankkien tarpeen tullen parhainta mitä on saatavissa.

Suuri lähetystyö, monine eri haaroineen, toimintoineen ja uhrauksineen, on päämäärä, johon pyrimme kasvamaan, että toteutuisi mestarimme käsky: "Menkää kaikkeen maailmaan ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni."

Meidän osamme Jumalan valtakunnan työssä!

Raamatussa on meillä paljon kehoituksia työn tekoon. Tehdä työtä kunnes Kristus tulee, on ihana käsky ja kehoitus, jonka jokaisen uskovaisten tulisi muistaa ja siitä innoittua; tehdä työtä ilolla, pyhittäytyneenä palvelukseen ja uhrautuvaisuuteen, ei palkinnon ja palkan toivossa, vaikka tiedämme, että meille on palkka valmiina Herran tullen. Tehkäämme osamme, tietäen, että kaiken sen minkä teemme, emme tee itsellemme, vaan Herralle. Meidän tulee olla selvillä, että tämä tai tuo tehtävä on vaan meidän osamme. On toisia yhdistyksiä ja seuroja, on toisia työntekijöitä rinnallamme, joilla on heidän osansa ja tehtävänsä. Meidän ei tule heitä vahingoittaa. Meidän ei tule heidän menestyksestään lamaantua, tai tappioistaan vahingoniloisiksi tulla. Vaan päinvastoin, meidän tulee omana tehtävänämmä heitä auttaa ja rohkaista. Edistää siellä missä meillä siihen mahdollisuus tarjoutuu. Heidän voittonsa on meidänkin voittomme ja heidän tappionsa on meidänkin tappiomme.

MEIDÄN OSAMME TYÖSSÄ on kuten suuressa tehtaassa olevain työmiesten. Siellä yksi tekee yhden osan, toinen toisen. Yksi tekee yhdellä tavalla,

toinen toisella. Yhdellä ovat erikoiset työaseet työssään, toisella on toisellaiset. Mutta työn valmistuttua on siitä kaikesta nähtävänä hyödyllinen kokonaisuus.

MEIDÄN OSAMME TYÖSSÄ ON että opimme sen tuntemaan, kiinnymme siihen ja panemme siihen kaikki ne lahjat, sekä kyvyt, jotka Herra on meille antanut. Meillä on työstämme jo palkinto tässä ajassa. Kun olemme tehneet parhaamme, silloin tunnemme elämän arvon. Kun kuulemme kutsumuksen ja sitä seuraamme, viemme kutsun toisillekin. Olla tehtävässä uskollinen, auttaen lapsia, nuoria ja vanhoja, miehiä ja naisia, lohduttaen, rohkaisten ja toivoa herättäen niissä, jotka ovat kuorman kannettuaan väsyneet, jotka ovat taistelunsa taistelleet, innoittaa ja kehoittaa uskoon heikkoja, olla osallisena ihmiskunnan pelastuksessa ja olla osallisena Jumalan valtakunnan rakennuksessa. Mikä ilo, mikä palkinto! Ja lopuksi itsellämme voiton kruunu ja ijankaikkinen elämä.

TYÖMME AINA VAAN LAAJENEVA, suurempia tehtäviä tulee eteemme päivittäin. Monta kysymystä ja pulmaa on ratkaistavanamme, joita ei ennen ole edessämme ollut. Me haluaisimme jostain tehdä, tehdä se oikein, hyödyksi kanssaihmisillemme ja itsellemme. Tehkäämme osamme, tehkäämme se innolla ja uskollisesti. Kuluneina vuosina on meillä kenties ollut erehdyksiä, jotka

ovat hidastuttaneet. Unohtakaamme ne, ne ovat meille tien viittoja vaan parempaan ja täydellisempään. Toimikaamme yhteyden hyväksi. Edistäkäämme seurakuntaa, nuorisoseuroja, sunnuntaikouluja ja sisarliittoja. Auttakaamme saarnaajakoulua, levittäkäämme kirjallisuutta. Meidän tehtävämme on ennenkaikkea rukoilla, rukoilla ensimmäiseksi ja viimeiseksi työmme ja osamme edestä. Meidän on palveltava uhraamalla varojammekin. Kun sen teemme, olemme jo osallisena kaikessa.

Ole pienessä ainiin uskollinen,
Sitä Herrasi katsovi vaan.
Pysy tyytyen joukossa halvimpien,
Sua itse Hän käy tukemaan.
Sinut riemuhunsa kerran vie, sanoen:
"Mitä teit, sen sä teit minulle."

Onko sinulla osaa tässä työssä? Ellei, niin yhdy. Oletko jo paikallisessa seurakunnassa toiminnassa? Ellet, niin ala.

Ev. Lähetisyhdistyksen ja Nuorisoliiton sihteeri
A. Kukko.

Tehkää rahallinen lahjotuksenne Lähetys-yhdistykselle vointinne mukaan.

Lähetys-Viestejä, laulukirjoja, sunnuntaikoulu kortteja, lähetystyön kuvitettu historia y. m. kirjallisuutta tilataan liikkeenhoitajalta Emil Aallolta, osoitteella: L.Box 33, Fitchburg, Mass.

LUKIJALLE.

Olette nyt lukeneet suuren osan työstä, jota on uskossa ja rukouksessa tehty. Kestävinä on työssä oltu, vaivat ja vastukset voitettu. Itse emme olisi sitä voineet tehdä, mutta Herra on valvonut ja siunannut omaa työtään. Sattuvasti sanookin Paavali: "että me olemme Jumalan työtoverit."

Kenties tekin voitte ja haluatte osinkoida tässä suuressa ja kalliissa työssä. Sen voitte tehdä monellakin tavalla. Mutta koskapa Herran työ vaatii aineellisiäkin uhrauksia, niin kehoittaisimme teitä tekemään jotakin, voimienne ja mahdollisuuksienne mukaan työmme avuksi.

Lähetäkää lahjanne osoitteella:

Lähetys-Ystävä,
LBox 233. Fitchburg, Mass.

SISÄLLYSLUETTELO:

	Sivu
Esipuhe	4
Johdanto	5
Barabbaan sovinto-opin teoria	11
Lähetysseurakunta Ashtabula Harborissa, Ohio	13
Maan suola	19
Valvo — Kestä (runo)	21
Piirteitä Quincyn Lähetysseurakunnan vaiheista	23
Quincyn Lyhty (runo)	25
Jo herää! (runo)	26
Muutamia sanoja Lähetysystävien lähetysasemalta East Douglasista, Mass.	27
Kylväjille (runo)	28
Muistelmia Lähetystyöstä Collinsvillessä, Conn.	29
Muutamia piirteitä Fitchburgin Lähetysseurakunnasta	30
Piirteitä Sisarliiton toiminnasta Fitchburgissa, Mass.	36
Worcester, Mass., Ev. Congregational Lähetysseurakunta ..	38
Gardnerin Lähetysseurakunnan historia	41
Oi, miltä tuntunee (runo)	46
Maynardin Ev. Lähetysseurakunta	47
Ajatelmia	51
Allston, Mass., Lähetysseurakunta	52
Kylväjälle (runo)	53
Troy, N. H.	55
Newport, N. H.	59
Pieniä muistiinpanoja West Parisin, Mainen, Lähetysseurakunnan toiminnasta vuodesta 1907—1920	60
Thomaston, Maine	63
Golgatha seurakunta, Brooklynissa, N. Y.	65
Evangelislutherilainen Congregational seurakunta Hubbardstonissa, Mass.	70
New Yorkin Lähetysseurakunta	71
Muistelmia lähetystyöstä West Warehamissa, Mass.	73
Jeesus auttoi (runo)	74
Lähetystyöstä Norwoodissa, Mass.	75
Vähän kirjallisuustyöstämme	77
Valo-yhtiö	78
Naisten työ	78
Nuorisotyömme	79

	Sivu
Elämän sana (runo)	80
Saarnaajakoulumme	81
Ain' yölläkin (runo)	84
Duluth, Minn.,	85
Portland, Oregon	86
Astoria, Oregon	88
Kristillinen Nuorisoseura Los Angelesissa, Cal.	90
Tähti myrskyssä (runo)	91
Pohjois-Albertan, Canadian, Lähetyskenttä	92
Johtajamme (runo)	92
Amerikan velka Congregationalismille	93
Tuokiokuvia	94
Sun työhösi, Herra (runo)	95
Suomalainen sunnuntai koulu-yhdistys	96
Polttaa päivä (runo)	97
Meidän voimamme	99
Lähetystyöntekijät:	
Pastori Frans Karl Lehtinen	103
Pastori Andrew Groop	104
Pastori Karl Fredrik Henrikson	105
Pastori Chas. E. Stenman	107
Pastori J. E. Lillback	108
Pastori John J. Lundell	109
Pastori Samuel Nevala	109
Pastori Väinö V. Sundelin	110
Pastori Elis Koven	110
Pastori Lauri P. Miettinen	111
Pastori Alexander Kukko	111
Pastori Johannes Väänänen	112
Pastori O. Granholm	112
Pastori Arthur F. Virta	113
Pastori Johan J. Homi	113
Pastori Risto Lappala	113
Pastori Alexander Muhonen	114
Pastori Aleksi Raita	114
Pastori Eino J. Hämäläinen	115
Pastori W. Leeman	116
Pastori J. E. Luomala	116
Pastori Antti Ojala	117
Pastori William Hokkanen	117
Pastori A. A. Harju	118
Pastori Karl O. Julin	118
Pastori Reino Hiironen	119
Pastori Arvid Heinonen	119
Käy työhön (runo)	119

	Sivu
Amerikalaisten osa Lähetystyössämme	120
Mestarin seurassa (runo)	121
Naistryöntekijät:	
Esther Kokkinen	122
Signe D. Miettinen	122
Annie E. Luoma	122
Mary S. Jokinen	123
Hilda M. Harju	123
Katri Tiikkala	123
Milma Sofia Lappala	123
Timanttien jalostus	124
Jumala on rakastanut ja rakastaa sinua	125
Lähetys-Yhdistyksen toimihenkilöitä:	
Emil Aalto	126
Nikolai Fillback	126
Matti Riihimäki	126
Ylevä jokapäiväinen elämä	127
Vainajien muistolle:	
Pastori Karl August Lindroos	130
Pastori Edward Pirinen	130
Pastori Karl Korhonen	131
Saarnaaja Antti Raketti	131
Pastori Gustaf Blomgren	132
Mary Brace Todd	133
Sinä voit hukkoa	136
Kaikki ovat syntiä tehneet, siis sinäkin	137
Miss Maria Julina De Masör	138
Ei isä koskaan rukoile	139
Voit pelastua	140
Rakkaus tekee työn kevyeksi	141
Baabelin virralla	142
Eräs lähetysaarnaaja keittiössä	143
Elämä Hänen nimessään	144
Maine	145
Hengen hedelmä on rakkaus	145
Minun täytyy	146
Raittiussaarna	147
Evankelinen lähetysyhdistys	148
Lukijalle	150

HUOMATTU VIRHE.

Sivu 33, toinen palsta, 13 rivi, pitää olla: kun se täytti 21 v. 29 p. syysk. 1916. 29 p. syysk. 1920 vietettiin 25 vuosijuhlaa.

KUVALUETTELO:

	Sivu
Ashtabula Harbor, Ohio:	
Ev. Lähetysseurakunta	12
Ev. Lähetysseurakunnan uusi kirkko	13
Ev. Lähetysseurakunnan entinen kirkko ja pappila	14
Ev. Lähetysseurakunnan ompeluseura	15
Matti, Wilhelmiina ja Hulda Kantola	16
Mr ja Mrs J. Stenroos	17
Mrs Johanna Harju	18
Mr ja Mrs Daniel Hill	18
Quincy, Mass.:	
Ev. Lähetysseurakunnan kirkko	22
Ev. Lähetysseurakunnan perustavat jäsenet	23
Ev. Lähetysseurakunnan rippikoulu v. 1917	24
Ev. Lähetysseurakunnan pyhäkoulu ja juhlayleisöä	24
Ev. Lähetysseurakunnan jäseniä ja nuorisoseura	25
Mr ja Mrs Vesanen ja heidän kotinsa East Douglas, Mass...	27
Lähetysseurakunta Collinsvillessä, Connecticut	29
Fitchburg, Mass.:	
Ev. Lähetysseurakunnan perustavat jäsenet.....	30
Ev. Lähetysseurakunnan nuorisoseura "Toivon Tähti" ..	31
Ev. Lähetysseurakunnan sunnuntaikoulun opettajia ..	32
Ev. Lähetysseurakunnan kirkko	33
Ev. Lähetysseurakunnan sunnuntaikoulu, 4 kuvaa	34-35
Neljä sukupolvea seurakunnassa	36
Sisarliitto	37
Worcester, Mass.:	
Congreg. Lähetysseurakunnan jäseniä	39
Congreg. Lähetysseurakunnan kirkko	40
Gardner, Mass.:	
Ev. Lähetysseurakunnan kirkko	41
Erick ja Maria Johnson 32 v. sitte ja nyt, perust. jäsenet	42
Sunnuntaikoulu	43
Nuorisoseura	44
Osa seurakunnan jäseniä	45
Perustavat jäsenet, Mr ja Mrs E. Erikson	46
Maynard, Mass.:	
Rippikoulu vuodelta 1917	47
Seurakunnan kirkon perustusjuhla v. 1913.....	48
Kirkon rakennuskomitea	49
Ev. Lähetysseurakunnan kirkko	50
Ev. Läh. seurakunnan sunnuntaikoulu ja juhlayleisöä ...	50
Allston, Mass., osa Ev. Lähetysseurakunnan jäseniä	52

	Sivu
Troy, N. H.:	
Mr ja Mrs K. Isakson, seurakunnan perustavia jäseniä .	54
Matkalla sunnuntaikouluun	55
Mr ja Mrs Tiainen lapsineen	56
Sunnuntaikoulu	56
Newport, N. H.:	
Mr ja Mrs Markkula	57
Ev. Lähetysseurakunnan sunnuntaikoulu	57
Troy, N. H., Ev. Lähetysseurakunnan rippikoulu v 1920	58
West Paris, Maine:	
Osa kesä- ja pyhäkoulusta	60-61
Ev. Lähetysseurakunnan kirkko	62
Brooklyn, N. Y.:	
Golgatha seurakunnan kirkko sisältä	64
Golgatha seurakunnan kirkko ulkoa	65
Golgatha seurakunnan rippikoulu	66
Osa Golgatha seurakunnan jäseniä	67
Kenttäjuhla Hamilton puistossa	68-69
Hubbardston, Mass., Ev. Luth. Congregational Lähetysseurak.	70
Chester, Mass., Sunnuntaikoulu	72
West Wareham, Mass., Siion Lähetysseurakunta	73
Norwood, Mass., osa Nuorisoseuraa	75
Valo-yhtiön jäseniä	78
Nuorisoliiton johtokunta vuodelta 1920	79
Saarnaajakoulu Chicagossa, Illinois	81
Saarnaajakoulun oppilaat ja suomalaiset opettajat v. 1908-9	82
Saarnaajakoulun oppilaat vuodelta 1918	82
Saarnaajakoulun oppilaat vuodelta 1916	83
Saarnaajakoulun oppilaat ja johtaja	84
Duluth, Minn., kokoushuone ja yleisöä	85
Portland, Oregon, lauluseura ja seurakunnan jäseniä	86
Astoria, Oregon, rippikoulu vuodelta 1919	87
Nasel, Washington, rippikoulu vuodelta 1919	88
Astoria, Oregon, Ev. Lähetysseurakunnan kirkko ja yleisöä	89
Los Angeles, Cal., osa kristillistä nuorisoseuraa	90
Reedley, Cal., ensimmäinen rippikoulu, pidetty v. 1920	91
Peuralla ajo	92
Tuokiokuva	94
Lähetystyöntekijän rukous	98
Lähetystyöntekijät:	
Pastori Frans Karl Lehtinen	103
Pastori Andrew Groop	104
Pastori K. F. Henrikson	106

	Sivu
Pastori Chas. E. Stenman	107
Pastori Juhana Erick Lillback	108
Pastori John J. Lundell	109
Pastori Samuel Nevala	109
Pastori Väinö V. Sundelin (Suosalmi)	110
Pastori Elis Koven, (Kovanen)	110
Pastori Lauri P. Miettinen	111
Pastori Alexander Kukko	111
Pastori Johannes Väänänen	112
Pastori Arthur F. Virta	113
Pastori Johan J. Homi	113
Pastori Alexander Muhonen	114
Pastori Aleksi Raita	115
Pastori Eino J. Hämäläinen	115
Pastori William Leeman	116
Pastori J. E. Luomala	116
Pastori Andrew Ojala	117
Pastori William Hokkanen	117
Pastori Andrew Harju	118
Pastori Karl O. Julin	118
Pastori Reino Hiironen	139
Jumaluusopin tohtori F. E. Emrich	120
Naistryöntekijät:	
Esther Kokkinen	122
Signe D. Miettinen	122
Annie E. Luoma	122
Maria S. Jokinen	123
Hilda M. Harju	123
Katri Tiikkala	123
Lähetysyhdistyksen toimihenkilöitä:	
Emil Aalto	126
Nikolai Fillback	126
Matti Riihimäki	126
Vainajien muistolle:	
Pastori Karl August Lindroos	130
Pastori Edward Pirinen	130
Pastori Karl Korhonen	131
Saarnaaja Antti Raketti	131
Pastori Gustaf Blomgren	132
Miss Maria Julina De Masör	138